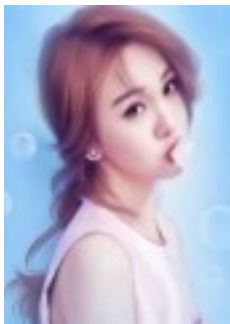

Đời Hoa Tàn Người Mới Đến

Contents

Đời Hoa Tàn Người Mới Đến	1
1. Chương 1: Ngay Từ Đầu Đã Bị Bỏ Rơi!!	2
2. Chương 2: Tri Kì	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5: Tìm Đến Tận Cửa!!	17
6. Chương 6: Bị Đánh!!	21
7. Chương 7: Tin Nhắn Tổng Đài!	24
8. Chương 8: Làm Thư Kí!	27
9. Chương 9: Tôi Thất Tình Rồi!	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	34
12. Chương 12: Tìm Đến!	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18: Hôn	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	59
21. Chương 21	61
22. Chương 22	63
23. Chương 23	66
24. Chương 24	69
25. Chương 25	71
26. Chương 26: Đổi Thay	74
27. Chương 27	76
28. Chương 28	79
29. Chương 29	82
30. Chương 30: Ngoại Truyện: Người Đã Đi Nhưng Chuyện Xưa Vẫn Còn	84

Đời Hoa Tàn Người Mới Đến

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại Ngày tôi biết được Thẩm Nhật Minh chưa từng dành tình cảm cho tôi, thế giới nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-hoa-tan-nguoi-moi-den>

1. Chương 1: Ngay Từ Đầu Đã Bị Bỏ Rơi!!

Tôi là Đóa Ngọc Hân, là một bông hoa hồng trong gia đình. Họ nuông chiều tôi hết mực, tôi thích cái gì họ đều không nói một hai lời cho tôi cái ấy. Ngay cả những thứ đồ chơi đắt tiền họ đều bỏ ra để mua cho tôi.

Đến năm tôi ba tuổi, bố mẹ tôi có thai, điều này tôi rất vui mừng. Như thường lệ tôi chạy đến bụng mẹ cọ qua cọ lại làm nũng. Nhưng khác với thường ngày mẹ tôi lại đẩy tôi ra, bố tôi cũng không nhìn tôi lần nào. Chỉ có mình tôi đứng đó, tủi thân nhìn bóng dáng của họ đi xa. Đứ con nít ba tuổi như tôi thì biết cái gì cơ chứ, cứ nghĩ là bố mẹ bỏ rơi mình, cơ mà lớn lên tôi mới biết là bố mẹ bỏ rơi tôi thật.

Tôi suy nghĩ có phải là do sự xuất hiện của Đóa Thành - em trai tôi hay không? Từ khi nó đang là một quả trứng trong bụng mẹ thì bố mẹ liền nhìn tôi bằng một ánh mắt xa lánh còn đối với nó như một bảo vật. Tôi và nó đều là con của bố mẹ kia mà, bỗng dưng cho một đứa trẻ như tôi dành hết bao nhiêu là yêu thương rồi dùng một cái quay lưng bỏ đi. Quả đúng là “mật ngọt chết ruồi”. Đến bây giờ cũng thế, hễ Đóa Thành đòi tôi cái gì thì tôi phải cho hắn cái đấy, nếu tôi làm hắn khóc hay làm hắn khó chịu, bố mẹ sẽ không thương tiếc mà giày vò tôi cả tháng. Nhưng tôi lại không ghét đứa em của tôi, dù tôi có ghen tị với nó nhưng chưa bao giờ tôi không thích nó.

Hôm nay là ngày tết nguyên đán, tôi từ công ti đi về nhà, những suy nghĩ vẩn vơ của tôi làm ngắn thời gian đi trên đường lúc nào không hay biết. Mới đó mà tôi đã đứng trước cổng nhà mình. Tiến vào mở cổng thì liền có một giọng nói vang vào: “Về rồi hả, sao lại muộn thế, nhanh chân vào đây làm đồ ăn để mẹ dẫn Đóa Thành đi mua đồ”

Nhanh chóng có một giọng nói đáp lại: “Mẹ à, chị mới từ công ti về đây chưa kịp nghỉ ngơi mà đã làm việc, không phải nhà mình còn có cô giúp việc đó sao”

“Giúp thì giúp nhưng nhà mình không thể nuôi một đứa con gái ăn rồi ngồi không như vậy được, nói gì thì nói nhưng cũng phải dọn dẹp hết đồ đạc này cho mẹ mới được nghỉ”

“...” Không để ý đến những lời tranh luận bên trong nhà tôi đi thẳng một mạch ra ngoài bếp. Năm nào cũng vậy, tôi vừa về đến nhà là mẹ lại bắt tôi làm việc, kể cả nhà tôi không có việc gì mẹ cũng bắt tôi phải tìm tôi làm không được nghỉ tay. Mẹ tôi đây, luôn dùng một giọng nói đầy khắt khe với đứa con gái duy nhất trong nhà. Bố tôi thì khỏi nói, mẹ tôi nói moottj bố tôi không bao giờ dám nói hai. Dù vậy tôi cũng muốn hỏi một lần, bố mẹ đối xử với tôi như vậy đã có khi nào họ cảm thấy có lỗi chưa, và câu trả lời tất nhiên là chưa hề!

“Cô Ngọc Hân, chỗ này để tôi làm cho, dù sao cô cũng là cô chủ đừng nên động tay động chân vào việc này” Bà Thím giúp việc lên tiếng, tốt bụng giúp tôi một tay. Người ngoài còn tốt hơn ba mẹ mình nữa. Tôi cũng không keo kiệt mà tặng lại bà hai chữ “cảm ơn”

“Bà chủ cũng thật là, rõ ràng cô là con của bà, cậu chủ cũng là con của bà, sao lại đối xử với hai người quá mức khác biệt như vậy chứ”

“Mẹ cũng lo lắng cho tôi thôi, sau này về nhà chồng, nữ công gia chánh phải làm thành thực, nếu tôi không làm thông thạo những thứ này người khổ cũng chính là tôi” Vừa lau nhà tôi vừa nói.

“Cô đừng giấu tôi, tôi làm giúp việc trong nhà này cũng không phải ngày một ngày hai, có ai lại bắt cô con gái năm tuổi làm những việc này. Nếu như không phải bà chủ đối tốt với tôi thì tôi cứ tưởng bà chủ là mẹ kế trong truyện cổ tích đấy”

“Hai người còn có thời gian nói chuyện, mau chóng làm việc đi” Mẹ tôi không biết từ đâu đi vào quát một câu, Bà Thím đành ngậm miệng. “Tôi đi vào nấu ăn đây”

Nhìn bóng dáng Bà Thím kia chạy đi mẹ liền nhìn qua tôi, liếc tôi một cái rồi đi vào nhà. Nhìn theo bóng dáng của mẹ mà tôi cảm thấy buồn cười, tôi không có gì đáng để bị trách mắng nên mẹ ầm ừ. Bà Thím kia chắc đang hận mẹ chuyện gì nên mới đi nói mẹ như vậy. Tôi cũng không để tâm nhiều cho lắm, dù sao mâm cơm gia đình tôi cũng không ngồi vào đâu, tránh bị những lời nói làm tổn thương chính mình.

Tôi dọn cơm để trước bàn rồi tự mình lên trên phòng, không ai chào đón thì tôi xuống để làm gì?

“cốc cốc” đột nhiên có tiếng gõ cửa, tôi nghi ngờ nhìn.

Bà Thím lo lắng nhìn tôi bảo “Bà chủ gọi cô xuống nhà”

Trong lòng tôi nghi ngờ, hôm nay mọi người rất lạ, Đóa Thành nói giúp cho tôi, bố tôi không nói một lời, mẹ tôi cũng không trách mắng tôi như hằng ngày. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôi mỉm cười đi xuống lầu, trên mâm cơm không người nào động đũa, nét mặt hậm hực nhìn tôi.

“Ngọc Hân, có phải cô căm ghét gia đình chúng tôi hay không, tết nguyên đán là một cái tết quan trọng như thế nào cô biết không” Mộc Lan, mẹ của tôi quát lên giận dữ. Đóa Thành vội cầm tay mẹ trấn an, ánh mắt phức tạp nhìn tôi. Bố tôi cũng chỉ ngồi nghiêm nghị ở đấy không hé một câu.

“Mẹ, có chuyện gì sao?” Tôi đứng một bên mở miệng, tự nhiên vô cớ trách mắng tôi. Bản thân tôi cũng có làm chuyện gì sai sót đâu cơ chứ.

“Cô còn mở miệng nói giọng điệu ấy với tôi à, tôi nuôi cô ăn học bao nhiêu năm tôi còn không biết bản tính cô như thế nào”

Tôi nghe bỗng dưng hốc mắt đỏ lên, bao nhiêu năm qua đúng là tôi học bằng tiền của bố mẹ, ăn cũng bằng tiền của bố mẹ, nhưng ở trong nhà tôi chưa bao giờ được một lần nghỉ ngơi thoải mái, làm việc không khác gì ô sin.

“Chị, sao chị lại nấu ăn tẻ đến mức này, món mặn món nhạt, còn lại đắng nữa, không lẽ chị nấu mà chị chưa nếm thử” Đóa Thành vội hòa giải. Tôi ngạc nhiên nhìn qua Bà Thím đang cúi đầu, rõ ràng là bà Thím nấu ăn, mẹ tôi còn thấy được hà cơ nào lại đổ mọi lỗi lầm lên đầu của tôi.

Mẹ biết tôi là con người như thế nào, Đóa Thành càng hiểu rõ sự chịu đựng của tôi ra sao, Bà Thím kia.... vì sao lại...

“Thím, bà đến nói cho mẹ tôi biết hôm nay là ai đã nấu ăn”

Bà Thím vội ngẩng đầu lên, đôi mắt vô tội nhìn tôi “Cô chủ, rõ ràng là tôi thấy cô vào phòng bếp nấu ăn, sao cô lại hỏi tôi”

Tôi gạt đầu nhìn những con người này, tôi không phải ngu dốt đến mức nhìn họ diễn kịch mà bản thân mình lại nhận không ra. Muốn đuổi tôi ra khỏi nhà lại muốn giữ danh tiếng thể diện cho họ đành diễn ra màn kịch để tôi tự động đi. Sau này ai vào nhà hỏi thăm cứ bảo tôi tự bỏ nhà ra đi, vừa khỏi mang tiếng vừa đuổi được một người làm họ vướng mắt bao năm qua như tôi. Tôi gạt đầu mỉm cười “Mai con sẽ rời khỏi đây, sẽ không quay về lần nào nữa, bố mẹ yên tâm đi!”

Tôi không hỏi họ vì sao lại làm thế với tôi? tôi không hỏi rốt cuộc xem tôi là con gái của họ hay không? tôi không hỏi vì tôi biết trước được câu trả lời luôn luôn là không.

Lặng lẽ thu dọn hành lí từng bước một chậm rãi đi đến cổng, lần cuối cùng tôi cũng thấy rõ, họ nhìn tôi mỉm cười. mỉm cười khi con gái họ bước ra khỏi căn nhà này.

Đã là ngày thứ ba khi tôi rời khỏi nhà, chi phí trong khách sạn quá đắt đỏ đến nỗi dù tiền lương cả tháng tôi cũng không trụ được lâu. Tôi gọi điện cho Nhã Lam, con bạn thân nhất của tôi thì nó bảo nhà nó không đủ phòng. bản thân tôi biết là nó đang từ chối khéo. một thiên kim tiểu thư bị đuổi ra khỏi nhà, à không, tự bỏ nhà đi như tôi chắc chắn không có một xu dính túi, vậy thì ai chấp nhận cơ chứ. Bây giờ tôi mới ngộ ra một điều. Tiền không phải là tất cả nhưng không có tiền bản thân mình cũng không sống được. Nghĩ lại càng tủi thân, nhìn bố mẹ người ta dắt tay con họ đi chơi hạnh phúc biết bao nhiêu.. Con sẽ nũng nịu ôm chầm bố để xin bố mua đồ, con sẽ đến âu yếm mẹ để mẹ dẫn con đi chơi đâu đó. Xem như số tôi khổ không được như họ đi.

Mấy ngày nay tâm tình của tôi không tốt, cứ rúc trong phòng ngồi nhìn ra ngoài, tôi muốn khóc òa như một đứa trẻ nhưng khóc thì được cái gì, có quay lại quá khứ thay đổi được hiện thực không? Người ta nói giam trong nhà bảy ngày là bị bệnh tự kỉ tôi chỉ giam trong nhà sáu ngày thôi có coi là bị bệnh hay không?

Sức khỏe của tôi ngày càng yếu, cứ mỗi lần thức giấc là bụng lại đau như cắt, nhiều khi muốn dậy cũng không nổi

Khi đi khám tôi mới biết Tôi mắc bệnh ung thư cổ tử cung giai đoạn đầu, nhắc đến ung thư là hễ ai ai cũng nghĩ đến cái chết và tôi cũng không ngoại lệ. Tôi cũng không dám nói với bố mẹ là tôi bị bệnh, họ cũng chẳng quan tâm đến tôi đâu chỉ có mình tôi tự sinh tự diệt.

Nằm trên giường bệnh nhớ về hết thấy mọi thứ bỗng dưng lại cảm thấy bản thân mình ngốc nghếch. Bản thân tôi luôn cố gắng nỗ lực để trở thành đứa con ngoan trong mắt họ rồi cuối cùng người họ quan tâm nhất cũng chỉ có Đóa Thành. Nó ngoan ngoãn, họ sẽ nhìn tôi mỉm cười có lẽ, nó hư hỏng họ sẽ đánh mắng tôi vì tôi dạy em không tốt! Tôi cứ nghĩ là họ thương em trai tôi quá nên đối xử với tôi như vậy rồi cuối cùng mọi chuyện cũng không như tôi nghĩ. Bố mẹ tôi mang thai hiếm muộn, khao khát có đứa con nên nhận tôi về làm con nuôi đến khi tôi trưởng thành lại hắt hủi tôi như đồ vật. Tôi biết tất cả, tôi biết mọi thứ nhưng tôi không nói một lời vì tôi nợ họ công ơn nuôi dưỡng suốt bao nhiêu năm.

Đến khi tôi đủ lông đủ cánh để bay đi thì bác sĩ báo tin tôi mắc bệnh ung thư cổ tử cung. Cầm bệnh án trên tay tôi chỉ cười cười cho có lệ, ông trời thật đúng trên người mà.

Bệnh của tôi nên chữa hay không?

” Cô Đóa Ngọc Hân, hiện nay bệnh viện chúng tôi đang cố gắng hết sức cho cô, cô đừng nản lòng, dù sao cũng là giai đầu các bác sĩ ở đâu sẽ cố gắng hết sức để chữa bệnh cho cô”

cô y tá này tên là Triệu Mẫn, cô ấy đặc biệt để ý đến tôi, nhìn thấy tôi đang nằm trong giường bệnh suy nghĩ vẩn vơ cô mới tiến lên nói như vậy.

“Tiền viện phí chắc chắn sẽ đắt lắm” Tôi nói lại một câu

Triệu Mẫn cười lắc đầu:“cô vẫn không biết đó thôi, bệnh viện chúng tôi đang tìm kiếm những bệnh nhân như cô để có cơ hội cho các bác sĩ chuyên khoa chữa bệnh, vậy nên tiền khám dù đắt nhưng bệnh viện chúng tôi cũng chỉ lấy một nửa”

Tôi gật gù xem như đã hiểu, tìm bệnh nhân để làm chuột bạch thí nghiệm tôi còn lạ gì. Mạng sống của con người ít ỏi lắm, sống được từng nào hay từng ấy mà bản thân mấy người kia lại muốn rút ngắn thời gian sống của bệnh nhân. Biết thế, tôi cũng không thể để bản thân mình chết dần chết mòn ở nơi này được. Tính mở miệng hỏi thì có một bóng dáng nam chân vận bộ đồ màu trắng đi vào.

“Triệu Mẫn, cô còn việc ngoài kia, nơi này giao cho tôi” giọng nói khàn khàn của người đàn ông làm tôi bình tĩnh. Triệu Mẫn liếc hần một cái lạ thường rồi đi ra ngoài. Đợi không thấy bóng dáng Triệu Mẫn đâu người đàn ông kia mới quay lại nhìn tôi, nở nụ cười:“Tôi là bác sĩ Thẩm Nhật Minh, chào cô”

Thẩm Nhật Minh này rất đẹp trai, con người cao lớn nhưng không che hết được khuôn mặt non nớt kia, hần cười lộ ra hàm răng trắng tinh và hai cái răng khểnh, tôi hít vào một người, người đàn ông này đẹp mắt

hơn cả phụ nữ.

Tôi nhìn hấn không nói gì, nhìn bộ đồ màu trắng hấn đang mang, ngoại trừ mắt tôi không bị mù thì tôi liền biết hấn là bác sĩ không cần giới thiệu.

Thấy tôi không trả lời, hấn ho khan một tiếng, điều chỉnh sắc mặt thật nghiêm túc: “Chắc cô nghe Triệu Mẫn nói qua rồi, tôi sẽ phụ trách ca bệnh của cô, mong cô với tôi hợp tác vui vẻ” Thẩm Nhật Minh tốt bụng đưa tay ra để hợp tác.

Tôi nghiêng đầu nhìn hấn, tên bác sĩ này đang còn trẻ như vậy giao tính mạng tôi cho hấn, có an toàn không. An toàn hay không tôi cũng không được quyền đổi bác sĩ không phải sao? Tôi cũng hợp tác rất ăn ý, đưa bàn tay mảnh khảnh nắm lấy bàn tay to lớn kia: “Tốt, hợp tác vui vẻ”

Bệnh nhân mắc bệnh ung thư hợp tác với bác sĩ “vui vẻ”.

“À, cô tên là gì?”

Thẩm Nhật Minh vội rút tay lại, hình như hấn không có thói quen thân mật với người lạ quá lâu, tôi cũng không để ý chuyện này cho lắm. Vấn đề quan trọng tôi đang để ý là. Hấn phụ trách ca bệnh của tôi nhưng lại không đọc hồ sơ bệnh án của tôi. Ngay cả tên bệnh nhân cũng không biết, cho tên oắt con này một bài học chắc không sao đâu nhỉ!

Tôi lên nhìn qua bà cụ đang nằm cạnh giường mình, khuôn mặt tỉnh bơ trả lời: “Tôi là Đinh Văn Đào”

Thẩm Nhật Minh nhìn tôi gật đầu có vẻ đã hiểu: “Cô bao nhiêu tuổi?”

“Tôi hơn anh hai tuổi” Mô phật, đây là lần cuối cùng con nói dối, thật ra tuổi của hấn tôi đâu có biết.

Thẩm Nhật Minh ngạc nhiên: “Nhìn cô non nớt thế này mà hai mươi bảy tuổi rồi cơ đấy”

à! thì ra là hấn hai mươi lăm tuổi. Hơn tôi tận ba tuổi.

Câu chuyện của cô và hấn kết thúc sau khi tôi nói “Tuổi giả” của tôi cho hấn. Một mỗi cả một ngày cuối cùng cũng được chớp mắt. Tôi không muốn suy nghĩ nhiều lắm. Dành thời gian để sau này rồi hẵng suy nghĩ cũng không muộn. Thật ra người như tôi được coi là “tĩnh tâm” quá mức. Vào trong chùa phật bao nhiêu người vứt bỏ được tạp trần như tôi. Nhưng tôi khác họ ở chỗ tôi thích ăn thịt!

Sáng sớm hôm sau tôi mở mắt dậy thấy bóng dáng của Thẩm Nhật Minh bỗng làm tôi giật mình. Mới sáng sớm mà như bóng ma, muốn hù chết tôi sao?

Khuôn mặt của hấn khó chịu: “Đóa Ngọc Hân cô trêu tôi là cô vui lắm hả?”

“Cậu biết tên tôi rồi hả?” Thật ra tôi định nói với hấn khi tôi trêu hấn tôi đâu có cười lần nào, cái này không tính là vui. Nhưng cuối cùng cũng đành nuốt xuống.

“Cô báo hại tôi sáng ra đi họp bị nghe giám đốc mắng thậm tệ, cô có biết không?”

“....” Tôi nhớ không lầm là cái này cho hấn tự làm tự chịu. không chịu xem hồ sơ bệnh án của bệnh nhân.

“Bây giờ tôi nên gọi cô một tiếng em mới phải, cô thua tôi lặn ba tuổi”

“...” Chẳng lẽ tôi nói cái gì cậu tin cái đó sao. Tôi bĩu môi không trả lời hấn. Hấn nhìn tôi hồi lâu tôi cũng nhìn hấn hồi lâu. Cuối cùng hấn cũng thở hắt ra.

“Triệu Mẫn đem đồ dùng y tế vào đây, tôi tiêm thuốc cho cô ấy”

“....” Chưa ăn sang đánh răng mà đã tiêm thuốc, lấy việc riêng trả thù việc công hả? Tôi nhìn cái kim tiêm đâm vào gia thịt mà nhú mảy, không phải vì kim nó đâm đau mà là tôi cảm thấy nguy hiểm khi giao tình mạng mình cho hấn.

Nhìn cái nhú mảy của tôi hấn liền giải thích: “Đây không phải là thuốc nên cô đừng lo, chỉ là bôi bổ sức khỏe thôi, ngày mai chúng ta mới bắt đầu trị liệu”

Đến cuối cùng tôi mới mở miệng: “Cảm ơn”

Thẩm Nhật Minh quay lại nhìn tôi cười một cái rồi đi. Triệu Mẫn nhìn tôi và hần, không biết suy nghĩ gì đó cũng rời khỏi nơi này theo. Cuối cùng cũng chỉ có tôi một mình

2. Chương 2: Tri Ki

Sáng sớm hôm sau đúng như thường lệ hần lại đến. Hần nói vì đây là ngày điều trị đầu tiên nên có chút đau đớn. Tôi cũng đồng ý, miễn sao tóc không rụng da không bạc như trên tivi người ta thường nói là được rồi.

Người ta cho tôi ăn sáng đầy đủ rồi đưa tôi vào phòng phẫu thuật. Không khí nơi đây rất ngọt ngào làm tôi run rẩy.

Người ta vào phòng phẫu thuật sẽ có người ở ngoài nhìn vào, không khóc sụt mướt thì cũng chúc bình an. Tôi nhìn ra cánh cửa kia, không có một ai.

Hít một hơi thật sâu nhìn nơi đây, Thẩm Nhật Minh đi vào nói: “Đừng sợ, hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại là được”

Tôi nghe theo, cũng đành nhắm mắt lại không tò mò nữa. không nói một hai lời Thẩm Nhật Minh cầm cây kéo đâm thẳng vào da bụng tôi, tôi đau đến nhe răng trợn mắt, suýt nữa ngất đi. Mẹ nó, hần cứ nhiên quên tiêm thuốc tê.

Nằm trong phòng bệnh tôi kiên quyết không cho hần phẫu thuật lần nào nữa. Phẫu thuật mà đem tôi đặt lên bàn mổ như mổ heo, có ai chịu được cơ chứ. Một người chuyên khoa thiếu kiến thức, lại lúng cụng vụng về sao lại làm bác sĩ được. Chẳng lẽ hần lấy nhan sắc chữa bệnh cho họ à!

Ôm cái bụng đau đớn đi từng bước vào phòng vệ sinh, vừa đi vừa nguyên rửa mười tám đời tổ tông nhà hần.

Thẩm Nhật Minh đến thật nhanh để đỡ tay tôi làm giảm cơn đau, tôi liếc khuôn mặt của hần một cái rồi hất tay ra, lạnh lùng nói: “Tôi còn tự đi được”

“Xin lỗi” Lời nói lí nhí vang bên tai, tôi có thể tưởng tượng được khuôn mặt hần khi hối lỗi như thế nào.

“Cậu nói cái gì?” Tôi hỏi lại

“Tôi xin lỗi” Thẩm Nhật Minh vẫn cúi đầu. Tôi khựng lại, quay người đối diện nhìn hần.

“Cậu nghĩ cậu nói xin lỗi thì tôi sẽ bớt đau hơn sao?”

Thấy hần không nói gì tôi lại tiếp tục trách mắng.

“Cậu đứng đây với tư cách là một bác sĩ, một bác sĩ chuyên khoa mà ngay cả những thứ cơ bản cậu cũng không biết vậy thì tôi giao tính mạng của tôi cho cậu làm cái gì? Ngay từ đầu tên của tôi cậu cũng không biết, bệnh tình của tôi cậu cũng không nắm rõ vậy cậu chữa cho tôi như thế nào hả?”

“...” Hần vẫn cúi đầu không trả lời, mái tóc còn vương nước che khuất khuôn mặt của hần trừ lại cái mũi thẳng với đôi môi nhỏ nhắn mím lại. Tôi quả thật rất thương cảm cho hần, nhưng nhớ đến vết thương lửa giạn trong tôi lại tăng lên ngàn ngút.

“sao? Cậu không có gì để nói hay sao? Sự việc hồi sáng cậu đã làm mất lòng tin tưởng của tôi rồi, nếu cậu thật sự, thật sự rất muốn chữa bệnh cho tôi, hãy về học lại từ đầu đi, đừng tìm tôi nữa”

Tranh luận với bác sĩ là điều phi lí, nhưng không tranh luận thì không đòi lại được quyền lợi cho mình vậy nên tôi phải nói.

Thẩm Nhật Minh bây giờ mới ngẩng đầu lên nhìn tôi, bàn tay vẫn không buông mà còn nắm chặt hơn: “Lần này, tôi nhất định sẽ làm được”

Tôi bỗng dưng bật cười, dù tôi thua tuổi hấn nhưng không có nghĩa là suy nghĩ của tôi thua hấn. Một đứa bẻ bồng bột cứ cho tất cả mọi thứ trên thế giới này đều dễ dàng chắc chắn trong tương lai là thất bại. Tôi cũng đã từng trải qua chuyện đó nên tôi nhất quyết làm người trưởng thành.

“Thôi bỏ đi! Tôi đang rất buồn* Cậu về đi”

*Buồn WC ý.

“Tôi đỡ cô vào, cô phải nhanh chóng hồi phục tôi mới có thể chứng minh cho cô là mình không phạm sai lầm nữa” Thẩm Nhật Minh quỳn quyết nói.

Khóe miệng tôi giật giật:“ Chẳng lẽ cậu muốn vào theo tôi” Đó là phòng nữ đó.

Thẩm Nhật Minh nhìn đối diện trong lòng cảm thấy xấu hổ, đã đến từ khi nào hấn cũng không biết, tính lấy lại thiện cảm trong lòng cô gái này ai ngờ...

“Cậu về đi” đứng mãi không thấy hấn đi tôi lên tiếng nhắc nhở.

“Không, tôi đứng đây đợi”

Tôi bấu môi đi vào, hấn tưởng chỉ cần tỏ ra quan tâm là tôi tha lỗi cho hấn chắc, chỉ cần bụng tôi còn đau thì tôi nhất quyết không tha thứ cho hấn.

“Cậu còn chưa đi?” Sau một hồi chật vật tôi lết cái thân đi ra ngoài, mấy bữa nay tôi ốm yếu hấn đi, người đã gầy còn gầy hơn. May mắn là chưa thành bộ xương khô.

“Tôi đã nói là đợi cô mà, nói lời phải giữ lấy lời” Thẩm Nhật Minh tươi cười nói.

Tôi cũng hiểu ý hấn, hấn bảo cố hết sức chữa bệnh cho tôi thì nhất định hấn sẽ làm được. Tùy tiện đưa cánh tay cho hấn đỡ đi, bao nhiêu cân nặng đều dựa vào người hấn rồi hỏi: “Cậu có anh chị em nào không?”

Thuận tiện đỡ lấy tôi:“Tôi có một đứa em gái, còn cô thì sao?”

Đến đây tôi lại nhớ Đóa Thành, trầm giọng xuống nói:“Không có”

“Vào đây ba ngày rồi sao tôi không thấy bố mẹ cô đến thăm”

“Tôi cũng không có bố mẹ”

“à, tôi xin lỗi” Thẩm Nhật Minh lại cúi đầu khi bản thân hấn thấy có lỗi, rồi bỗng dưng chuyển qua chủ đề khác:“bạn bè cô đâu?”

“Tôi không nói với họ là tôi có bệnh” Tôi cũng trả lời rất “Thành Thật”

“Ở trong bệnh viện một mình như thế này cô đơn lắm” Hấn tỏ ra thương tiếc nhìn tôi. Tôi cô đơn cũng đâu phải ngày một ngày hai, cái này thành thói quen của tôi rồi, có khi không cô đơn bản thân tôi lại chịu không nổi.

“Thẩm Nhật Minh, anh hỏi tôi nhiều rồi đến lúc tôi hỏi anh” Lúc mới gặp tôi kính trọng hấn, xưng hấn bằng “anh”, sau này khi biết tính cách của hấn, tôi gọi hấn bằng “cậu”, bây giờ có việc cần hỏi lại xưng hấn bằng “anh”. Đây là nghệ thuật không giao tiếp đó nha!!!

“Ừ, cô cứ tự nhiên”

“Tôi đã suy nghĩ rất lâu, trước khi vào làm bác sĩ anh chắc chắn đã qua được đào tạo, khi vào phòng mổ cũng thế, anh đã phải làm đi làm lại nhiều giai đoạn người ta mới cho anh vào thực hành, sao sáng hôm nay anh lại quên tiêm thuốc”

Thẩm Nhật Minh nghiêm túc lại nhìn tôi:“Quả thật là tôi có lí do riêng nhưng...lí do này tôi không nói được”

“Anh không nói được hay là tôi không đủ tin tưởng để anh nói” Tôi nghiêng đầu nhìn hấn cũng không chất vấn hấn nhiều, nói tiếp:“Anh về đi”

“Cô cho phép tôi...”

“Ừ, mai tiếp tục trị liệu, không có lần thứ hai”

Hắn cười ngây ngô như đứa trẻ, nói một câu “được” rồi rời đi thật nhanh. Lúc này đuổi thì không đi bây giờ mới đi, thật là....

“Cô Ngọc Hân, đến giờ dậy rồi, bác sĩ Thẩm đặc biệt mời tôi đến thăm cho cô” Giọng nói nhẹ nhàng vang bên tai. Tôi từ từ mở mắt

“TRiệu Mẫn hả”

Đáp lại tôi bằng nụ cười nhẹ nhàng, cô lưu loát băng gạc cho tôi. Tôi đặc biệt thích cô TRiệu Mẫn này. Lần đầu tiên tôi thấy có một cô y tá xinh đẹp tận tâm với tôi như vậy.

“Cô có vẻ thân với Bác sĩ Thẩm nhỉ?” Triệu Mẫn nhìn tôi cười

“Tôi chưa gây thù kết oán với tôi là may lắm rồi” Tôi hậm hực trả lời rồi chỉ vào bụng của mình: “Đây này, là hân ban tặng cho tôi đấy”

“Không phải anh ấy cố ý đâu, chỉ là anh ấy có một số rắc rối riêng thôi”

Nghe từ anh ấy phát ra chính miệng Triệu Mẫn tôi nghe đã biết thâm tình thế nào rồi, tôi cũng không tò mò, khi hắn muốn nói tất nhiên hắn sẽ nói cho tôi.

“Tôi là bệnh nhân nên mấy việc của bác sĩ tôi không để ý”

TRiệu Mẫn cười khẽ một tiếng: “Không sao đâu, nhưng cô cũng phải dịu dàng đi một tí, Anh ấy thích nghe những lời nhẹ nhàng thôi, có khi cô

nói chuyện nhẹ lại anh ấy lại nghe lời cô đấy”

“Thật hả? Quả thật tôi không dịu dàng như cô được, tính cách của tôi cộc cằn từ bé rồi. Hay là có chuyện gì cô cứ nói hộ tôi” Tôi thật tâm nhìn Triệu Mẫn, từ trước đến nay tôi không biết tình yêu là gì nhưng khi tôi thấy khuôn mặt cô ấy ngại ngùng khi nhắc đến Thẩm Nhật Minh tôi biết cô ấy đã thích hắn rồi. nCamr giác thích một người là như vậy đó hả?

“Được” Triệu Mẫn nhìn tôi cười rạng rỡ hơn trước “Tôi thăm cho cô xong rồi này, nếu cô ở đây nhàm chán thì cứ việc gọi tôi, tôi đến nói chuyện với cô”

“Ừ”

Hôm nay tôi không cần làm phẫu thuật, chờ vết thương hồi phục nên Thẩm Nhật MINH kê cho tôi đơn thuốc. Dù không đẩy lùi được bệnh nhưng cơn đau cũng nhẹ xuống.

Từ ngày Triệu Mẫn nói đến hắn thì tôi không thấy hắn lần nào, không biết hắn đã đi đâu, hình như ngay cả bệnh viện cũng không đến nhưng hắn vẫn kê đơn thuốc trị liệu cho tôi đều đều. Triệu Mẫn ngày nào cũng đến thăm nhưng số lần chúng tôi nói chuyện cũng giảm đi, bỗng dưng cảm thấy hụt hẫng. Cứ ngỡ tìm được người bạn nào ngờ không phải!

Màn đêm buông xuống khi nào không hay, bụng của tôi cũng hết đau, vết thương cũng lành chỉ còn lại di chứng của bệnh. Tóc của tôi ngày rụng càng nhiều, da cũng trắng hơn điều này làm tôi giật mình. Tôi đã nằm trong bệnh viện gần một tháng.

Cảm thấy mình nên hít thở không khí một chút liền đi ra ngoài, ngồi trên ghế đá nhìn bầu trời đầy sao kia. Ước gì đây là mùa đông để tôi có thể lười nhác cuộn mình trong chăn để ngủ nhỉ?

“Đã khuya rồi sao cô còn ở đây” Một giọng nói vang lên sau lưng, tôi chậm chạp quay đầu nhìn bóng dáng to lớn đứng một bên.

“Ba tuần liên không thấy ai ngờ gặp anh vào đêm hôm khuya khoắt như thế này” Vừa nói tôi vừa ngoi lùi ra, Thẩm Nhật Minh cũng rất phối hợp ngoi vào với tôi. Khuôn mặt ảm đạm chưa từng thấy.

“Không phải là vì cô sao? Tôi liên không quản đêm khuya đi tìm cô nói cô cách chữa trị, ai ngờ không thấy”

Tôi ngạc nhiên nói: “Vậy ba tuần qua anh nghiên cứu phương pháp chữa bệnh đó hả”

“Ừ” một câu ừ thản nhiên làm tôi cảm thấy ấm lòng, lần đầu tiên có người quan tâm đến tôi như vậy, cảm giác thật sự rất.....hạnh phúc. Không phải vì có phương pháp chữa mà có người quan tâm đến tôi.

“Cảm ơn”

Thẩm Nhật Minh quay sang nhìn tôi một hồi, rồi cười khê:“Cô là người đầu tiên dám mắng tôi”

“Tôi mắng là vì tốt cho anh” Tôi thành thật trả lời

“Tôi biết, nên tôi cũng muốn tốt cho cô một lần” Thẩm Nhật Minh thật không khách sáo mà nói.

“Anh nói tôi là người đầu tiên mắng anh, vậy thầy giáo cô giáo, bố mẹ không ai mắng anh hả?” Thật kì lạ nha!

“Ừ, từ nhỏ đến lớn không ai mắng tôi” Thẩm Nhật Minh buồn buồn nói. Tôi cũng hiểu được. Mắng quá nhiều là bị ghét quá nhiều còn hơn không mắng lời nào rồi tạo ra đau thương thật lớn. Ví dụ như hấn, vì tôi mắng hấn hấn mới quyết rút kinh nghiệm. Họ không mắng hấn lần nào hấn lại sa vào sự căm dỗ đó trở nên hư hỏng. Chắc hấn cũng nhận biết được điều này nên mới có vẻ buồn bã như vậy.

“Không sao, nếu cậu cảm thấy nhàm chán thì đến chỗ tôi tôi mắng cho cậu nghe” xong rồi liền nháy mắt với hấn”Miễn phí đấy”

Thẩm Nhật Minh sững sờ rồi cười, đây là nụ cười thật lòng của hấn, nụ cười mê đảo chúng sinh, nụ cười quyến rũ hớp hồn tôi. May sao tôi còn tỉnh táo thẩm mắng một câu”Yêu nghiệt”

Không biết hấn có nghe hay không, người như tôi xấu thì xấu đủ đường, người như hấn đẹp lại đẹp trăm đường. Ông trời quả thật rất bất công, quả thật rất bất công.

“Anh Minh, anh bỏ quên tài liệu...” Một giọng nói ngắt quãng không khí của chúng tôi. Đó không phải là Đóa Thành hay sao? Tôi vội vàng cúi đầu ôm chầm lấy Thẩm Nhật Minh, rúc khuôn mặt sâu vào người của hấn. Thì thẩm nói:“Giúp tôi lần này”

Thẩm Nhật Minh cũng đủ thông minh để biết nên làm gì, dù đang thắc mắc nhưng cũng rất phối hợp, che dấu lại khuôn mặt của tôi.

Đóa Thành đến nhìn thấy cảnh này vội vàng đỏ mặt:“em..em xin lỗi, em đến không đúng lúc rồi”

“Không sao đâu? có chuyện gì?” Thẩm Nhật Minh chỉnh lại thái độ nói

“Tài liệu về nghiên cứu bệnh nhân, Triệu Mẫn tìm em bảo đưa cho anh”

“Ừ” Một tay hấn lấy tài liệu một tay vẫn ôm tôi như thường.

“Anh, bạn gái của anh hả? Sao lại mang bộ đồ bệnh nhân” Đóa Thành nhìn chằm chằm vào tôi, tò mò hỏi.

Khuôn mặt hấn đỏ dần lên vội phủ nhận:“Không phải, bệnh nhân thôi, đang lên cơn ấy mà”

Tên oắt con này bị nước vô não rồi hả, đây không phải bệnh viện tâm thần.

Đóa Thành hiểu ra:“Anh nhanh chóng đưa cô ấy đi bệnh viện đi, ở đây người ta lại hiểu lầm, bây giờ còn xe taxi đây, em đi cùng với anh”

“Không cần” Thẩm Nhật Minh nói xong rồi nhìn Đóa Thành”Em về trước đi ở đây anh lo liệu được”

“vâng, cũng muộn rồi em về đây, mấy ngày nay em bận tìm người nên không thể tìm anh trò chuyện được, em xin lỗi”

“Không sao đâu? anh hiện nay cũng rất bận”

“Vâng em về trước nhé, chào anh”

Đóa Thành rời đi, Thẩm Nhật Minh cũng buông tôi ra. Tôi không để ý nhiều cho lắm. Đóa Thành đang tìm người, có phải là tìm tôi hay không

Tôi biệt tăm cũng gần một tháng rồi. Dù sao nó cũng là em, đi tìm chị mình là chuyện bình thường.

Tôi đưa tay lên gõ đầu mình, tìm cảm của tôi với nó tốt lên từ khi nào vậy, đến nỗi nó đi tìm chị mình. Tôi quả thật là đứa con gái ảo tưởng mà.

“Sao vậy hả?”

“Đó là em trai tôi” nói xong liền giật mình

“Không phải lúc trước cô nói cô là cô nhi?” Thâm Nhật Minh nhú mày lại nghi ngờ

“Đúng vậy, tôi là cô nhi, là đứa con hoang được gia đình nhặt về”

TRước sau gì hấn cũng biết, biết bây giờ cũng tốt

“Người mà hấn tìm là cô” Thảo hấn không thấy một ai đến thăm cô là vì lí do này. Quả thật hấn không ngờ người Đóa Thành đang tìm lại là bệnh nhân của hấn. Nếu như hấn không chữa tốt cho cô ấy thì hấn vừa cảm thấy ân hận mà vừa có lỗi với Đóa Thành rồi.

“Ừ, thật ra chuyện của tôi rất phức tạp”

“Của tôi cũng phức tạp không kém cô”

Hai chúng tôi chỉ nhìn nhau mỉm cười, có lẽ tôi đã tìm ra tri kỉ của đời mình rồi!

3. Chương 3

Thật ra, tôi không thể phủ định rằng Thâm Nhật Minh vì tôi mà làm rất nhiều. Tôi chỉ ngồi trên giường bệnh nhìn bóng dáng chạy đi chạy lại, khuôn mặt tràn đầy mồ hôi, lưng áo ướt đầm nhưng trên mặt luôn nở nụ cười an ủi tôi rằng “Tôi sắp thành công rồi”

Ừ, tôi cũng biết hấn sắp thành công rồi! Nhưng tôi và hấn quen biết chưa bao lâu mà bản thân hấn vì tôi làm việc này điều này tôi cảm thấy thật sự rất nghi ngờ. Nhưng nhìn dáng vẻ ngây ngô của hấn trong lòng tôi bỗng sinh ra cảm giác không nở. Chính là không nở để người đó chịu khổ vì mình.

Tôi sinh ra không gia đình không trọn vẹn, ngay cả tình yêu thương thật sự tôi không cảm nhận được. Đôi khi nhìn người ta âu yếm nhau, tươi cười với nhau, che chở nhau trong lòng tôi bỗng dưng nảy sinh cảm giác ghen tị. Người ta có nhiều tình cảm ngọt ngào đến thế cơ sao bản thân tôi lại cô đơn đến thế. Đôi khi cô đơn quá ngồi xem mấy bộ phim ngọt ngào lãng mạn hay đọc mấy bộ truyện sủng huyền huyền đến tận trời. Đôi khi lại rúc vào trong chăn mơ về tương lai rồi tự mình cố gắng, đôi khi lại cầm cây đàn ngồi đánh đàn điên điên không cần hát hò như người ta rồi đôi khi ngồi trong góc tường nhìn lên ra ngoài rồi tự chảy nước mắt, đôi khi...

Thật sự, đôi khi ta làm nhiều thứ lắm. Muốn vui đi nỗi cô đơn hiu hắt thì đành phải bám víu vào một thứ gì đó mà làm cho chúng ta nhẹ lòng. Tôi cũng không ngoại lệ, tôi từng nghĩ bản thân mình luôn luôn sống một mình nên vào bệnh viện không có người thân cũng như chuyện cơm bữa... nhưng qua đợt phẫu thuật mà “người nào đó” quên tiêm thuốc cho rồi. Tôi cảm thấy bản thân mình run lên vì sợ hãi, không phải sợ đau mà là sợ bản thân mình không có một ai quan tâm...

Haizz, nói vòng vo tam quốc cuối cùng tôi cũng cắt đứt được suy nghĩ của mình. Bản thân mình nên đơn giản hơn một chút, nhìn thực tế vào mọi chuyện còn hơn suy nghĩ những thứ trên mây. Nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn thấy tên Thâm Nhật Minh rất dễ nhìn. Tôi là người thù dai nhưng hấn là ngoại lệ, ngay bây giờ này, tôi muốn tức giận cũng không được.

“Chị” Một giọng nói vang lên khiến tôi ngẩng đầu lên. Ngoài Đóa Thành ra thì ai chịu gọi tôi một tiếng “Chị”

“Hả?” Tôi mơ hồ nhìn hấn.

“Em tìm chị mấy ngày qua đều không thấy, em cứ ngỡ chị nghỉ quán nên lo lắng đi tìm, ai ngờ chị lại bị bệnh...” Đóa Thành tỏ vẻ mặt đau khổ nhìn tôi. Tôi nhìn sâu trong hõn mắt đen tròn của hắn. Tôi là người rất yếu môn Anh Văn nhưng lại biết bắt lỗi trong từng câu từng chữ. Mấy ngày qua đều không thấy, tôi nhớ không lầm là tôi nhập viện gần tháng trước đi. Mà hơn tháng trước là tôi đi ra khỏi nhà. “Mấy ngày qua” của em nó thật sự là rất...rất hợp lý đi!!!

Tôi là người chị hiền, là đứa con ngoan, là một đứa cháu thảo, là một công dân tốt. Hít một hơi sâu, bình tĩnh nở nụ cười dịu dàng:“Em đi tìm chị mấy ngày nay luôn sao? Không ngờ em còn quan tâm đến chị, thật sự là rất vui mừng”

Khuôn mặt Đóa Thành cứng lại, vội nắm tay tôi giải thích:“Chị, em biết là chị đang giận em. Là em không tốt, chị quay về nhà đi được không?”

Tôi liếc hắn một cái, chắc gia đình nhà kia đang thiếu osin nên mời tôi về. Không thấy tôi đang bị bệnh hay sao? Với lại lòng tự trọng của tôi rất cao. Xem tôi là con chó nhỏ muốn đuổi liền đuổi muốn về liền về hay sao? Càng nghĩ càng tức giận, quay mặt đi tránh để phát hỏa:“Em về đi”

“Chị, chị biết bố mẹ thương chị mà, em biết họ có lỗi nhưng em thay bố mẹ xin lỗi chị được không? Chị về với em đi” Đóa Thành cầm tay tôi để năn nỉ.

Tôi bỗng dưng muốn khóc, cứ nghĩ là mình đã cắt đứt quan hệ bây giờ lại dây dưa. Muốn tôi tới liền tới muốn tôi đi liền đi sao? Có bao giờ đã coi trọng tôi chưa mà bây giờ còn đưa ra năn nỉ? Nực cười.

“Em về đi” Tôi quả thật không muốn nhớ về chuyện quá khứ.

“Chị, đi đi mà, em năn nỉ chị”

Nhìn khuôn mặt Đóa Thành, vẫn là vẻ non nớt như cũ, vẫn là làm nũng tôi như cũ sao hôm nay tôi lại thấy khác quá.

“Chị, về nhà, em sẽ bảo bố mẹ nấu món ngon cho chị ăn”

“...” Tôi nhớ không lầm những lần Đóa Thành bảo họ nấu cho tôi ăn họ đều dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn tôi rồi cho tôi bát cháo trắng.

“Chị, hay là chị về nhà để em chuẩn bị cho chị phòng riêng, căn phong chị luôn ao ước, không cần ngủ trên gác mái nữa”

“...” Tôi xoay mặt đi không trả lời. Những câu nói của hắn như đả kích tôi, khiến hô hấp dồn dập. Dưới bụng bỗng dưng quặn thắt mãnh liệt. Cấn chặt rằng hỏi hắn câu cuối cùng:

“Rốt cuộc, họ cho em cái gì để em đến đây?”

Đóa Thành chột cúi đầu, không chút lưu tình mà nói:“Họ sẽ cho em tiền”

Được, tốt lắm. Cả nhà mấy người đều là người tốt.

“Chị.....chị..”

Ngực truyền đến cơn đau khiến tôi hô hấp khó khăn. Ý thức mơ hồ dần, vẫn còn đủ sức đẩy cánh tay to lớn của Đóa Thành, bầu vú lấy thành giường. Toàn thân đều đau đớn, mắt cũng đau, ngực cũng đau, bụng cũng đau, quan trọng nhất là tâm đau.

“Bác sĩ” Đóa Thành hét lên, đỡ tôi ngồi dậy, khuôn mặt hoảng hốt nhìn tôi. Mắt tôi mơ hồ nhìn hắn. Thật rất “giả tạo”.

Thẩm Nhật Minh nghe tiếng kêu vội chạy vào, tôi liền tóm lấy tay hắn:“Cứu... cứu...tôi...”

Ừ! Cứu tôi, cứu tôi khỏi cơn đau này, cứu tôi khỏi những con người căn bã này, cứu tôi khỏi cuộc sống này. Tôi hận bọn họ, rất hận, hận đến đau lòng.

Trước khi tôi vào cấp cứu tôi mơ hồ nhìn khuôn mặt Đóa Thành, trên môi mấp máy:“Em xin lỗi”

Tôi không biết mình đã hôn mê bao lâu. Trong đầu tôi một mảnh trắng xóa, những kí ức mơ hồ không biết đã bay đi đâu. Tôi muốn mở mắt nhưng mở mắt không được.

Ngón tay tôi chỉ cử động được một chút, có một bàn tay to lớn khác nắm chặt tay tôi như an ủi “Không sao rồi, có tôi ở đây”

Thẩm Nhật Minh nhìn Đóa Thành, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm hần như muốn chọc thủng vài lỗ trên người hần vậy: “Đóa Thành, hôm nay cậu phải cho tôi một lời giải thích”

Nhìn khuôn mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh: “Chuyện này anh biết mà!”

Thẩm Nhật Minh cười khê: “Tôi biết, đúng, tôi biết cậu đến để nói những lời làm tổn thương cô ấy? Tôi rất thắc mắc sao cậu lại làm vậy? Rõ ràng là vậy chặt vật đúng một tháng để đi tìm chị mình bây giờ tìm được cậu lại muốn làm cô ấy đau lòng đến ngất đi. Rốt cuộc cậu làm vậy là vì cái gì?”

Tôi nằm mê man nhưng vẫn nghe được câu đối thoại giữa hai người. Đóa Thành, nó...

“Anh Minh, anh đừng hỏi nữa, em không phải là con nít” nên hần tự biết bản thân mình phải làm cái gì.

“Tôi biết cậu không phải con nít nên tôi mới hỏi cậu. Hành động và lời nói của cậu rất mâu thuẫn” Ngưng một lát rồi hần nói tiếp.

“Đóa Thành, tôi và cậu quen biết bao nhiêu năm mà chuyện cậu có một người chị gái cậu lại giấu tôi. Rõ là cậu rất quan tâm nhưng lại tỏ ra vô ý”

Tôi muốn động, tôi muốn ngồi dậy túm áo của Đóa Thành mà đánh như tử một trận. Đến thẳng nhai miệng còn hơi sữa mà cũng dám lừa tôi. Hần muốn tôi ghét hần, nhưng nghe xong, tôi muốn ghét cũng không được.

“Chuyện của gia đình tôi anh không cần biết. Anh chỉ cần chăm sóc tốt cho chị là được. Chỉ cần chị khỏi bệnh” Đóa Thành như một người khác quay lưng đi để lại bóng người lạnh lùng. Thẩm Nhật Minh bị Đóa Thành trở mặt nắm chặt nắm đấm tức giận đấm lên giường một cái rỗ to. Bàn tay hần nắm tay tôi cũng dùng sức.

Tôi mê man nhưng vẫn thắc mắc. Hần rốt cuộc tức giận vì cái gì.

Vì tôi mê man tỉnh dậy không được cũng vì thời gian gấp rút Thẩm Nhật Minh liền quyết định tiến hành phẫu thuật điều trị lúc tôi hôn mê.

Sau ca phẫu thuật, tôi vẫn tiếp tục hôn mê, Triệu Mẫn ngày ngày đến giúp tôi uống thuốc không nói câu nào. Thẩm Nhật Minh và mấy bác sĩ đứng ngoài cửa bàn tán về cách chữa trị. Khối u cũng tan biến, Ung thư cũng đã hết nhưng chỉ còn để lại di chứng nên họ muốn diệt tận gốc. Bệnh đã hết nhưng tôi vẫn cứ hôn mê. Tôi vẫn nghe người khác nói chuyện nhưng bản thân mình không thể cử động thậm chí mắt cũng không mở được. Cái quan trọng nhất là tôi đã hôn hai tháng. Tôi tính toán trong đầu là như vậy.

Thẩm Nhật Minh vẫn như cũ cho tôi uống thuốc, săn sóc tôi như đứa bé. Triệu Mẫn không nói chuyện với tôi. Đóa Thành không đến thăm tôi lần nào.

Có hôm tôi cố tình nghe Thẩm Nhật Minh nói về bệnh của tôi. Bệnh đã hết nhưng muốn triệt để thì phải cắt đi buồng trứng. Chuyện này tất phải hỏi ý kiến của tôi. Chuyện quyết định tôi có cơ hội làm mẹ hay không chính là ở đó.

Nhiều ngày sau không đợi tôi tỉnh dậy, hần bỗng dưng mở ca phẫu thuật, đưa tôi vào phòng bệnh. Tôi cố cử động nhưng không được.

Bỗng dưng cảm thấy có gì đó rất kì quái, đẩy tôi vào phòng, nghe tiếng lạch cạch lấy kéo. Con sợ hãi bỗng kéo tới. Đến khi cảm nhận được cây kéo mát lạnh đến bụng của mình tay bỗng nắm chặt, cả người bật dậy.

“Mẹ nó Thẩm Nhật Minh, cậu quên tiêm thuốc tê”

Ca phẫu thuật lần trước vẫn cứ ám ảnh trong đầu tôi mãi. Nghĩ đến đây thôi lòng tôi bỗng tức giận. Tên oắt con này lại muốn ăn mắng.

Thẩm Nhật Minh cười khê lộ ra cái răng khểnh vừa có duyên vừa vô hại muốn mắt cũng mắng không được. Hấn nhìn tôi hồi lâu, đặt cây kéo xuống tiến đến vuốt sợi tóc không an phận của tôi qua một bên.

“Đóa Ngọc Hân, không ngờ tôi lại có sức ảnh hưởng lớn như thế”

Tôi tức giận nhìn hấn. Đến nước này còn cười được, gan của hấn có phải là lớn dần theo thời gian hay không. “Ảnh hưởng gì?”

“Chính là tôi quên tiêm thuốc”

“Cậu còn dám nói, lần trước không phải là tôi đã cảnh cáo cậu rồi hay sao?” TRùng trùng mắt nhìn hấn.

Thẩm Nhật Minh vẫn cười tươi như trước: “Ừ, đã nhớ lại ”

“Vậy mà lần này lại cố ý phạm sai lầm, đi, tôi muốn về nhà” Tôi đứng dậy rời xuống giường, tức giận không thèm nhìn mặt hấn. Thẩm Nhật Minh vội giữ tay tôi lại.

“Đừng nóng, tôi chỉ giả vờ thôi, thật ra không có ca phẫu thuật nào ở đây cả”

Nhìn bàn tay to lớn nắm chặt tay mình tôi bỗng ngẩn người. hấn nói không có ca phẫu thuật bây giờ tôi mới để ý ở đây không có ai khác ngoài hấn, trên người hấn cũng không có áo quần bác sĩ thường ngày. Giọng bỗng dịu đi: “Tại sao lại làm như vậy”

“Tôi không làm như vậy cô có thể tỉnh dậy sao? Rõ là nghe được chúng tôi nói chuyện nhưng lại không thể cử động chỉ giống như người thực vật. Cô như vậy ngày một ngày hai còn có thể còn đây là để kéo dài tận hai tháng trong khi đó bệnh cô đã hết. Tôi cũng không còn cách nào khác” Thẩm Nhật Minh cười rạng rỡ rồi nhớ tới cái gì đó nói tiếp “Bệnh tật là quan trọng nhất mà cô cũng không tỉnh dậy lại vì chuyện quên tiêm thuốc của tôi mà tỉnh rất nhanh, điều này chứng tỏ tôi chiếm vị trí rất quan trọng a!”

Nói nhiều lời dài dòng làm tôi ù hết cả tai, ngẩn ngơ nhìn hấn vội xấu hổ: “Tôi ngất lại đây”

Thẩm Nhật Minh cười tươi hơn, không biết hấn cười vì cái gì nhưng miễn sao nhìn hấn cười là không có ý tốt. Nhưng sao hấn lại có chủ ý điên rồ như vậy nhỉ.

Cảm giác thấy trên đầu có vật thể gì đó vội ngẩng đầu lên.

“Cái mũ này tặng cho cô, quà chúc mừng cô khỏi bệnh. Ngày mai đội cái này đi cùng tôi đến một nơi”

“Quà” Tôi nhắc lại lời nói của hấn.

“tặng cho tôi”

“Ừ, cho cô”

Tôi nhìn chiếc mũ, nó màu hồng phấn, có viền trắng, đơn giản không có gì đặc biệt nhưng chất liệu lại rất tốt, dày dặn. Nhìn rất là mắc tiền nhưng lại tặng cho tôi. Là hấn tặng cho tôi. Quà này là của tôi.

Quả thật tay tôi cầm cái mũ mà run run. đây là món quà đầu tiên tôi nhận được, không ngờ là hấn tặng. Quả thật tôi rất thích. Tôi thật sự muốn nói “cảm ơn” nhưng sợ nói lần này rồi sẽ không bao giờ được nói từ đó nữa. Tôi rất sợ khi nói điều đó với người mà tôi quý mến.

Thẩm Nhật Minh hiểu rõ. Kéo tôi đi. Nhưng vì hôn mê quá lâu mới cử động nên máu chưa kịp lưu thông liền bị ngã. Thẩm Nhật Minh không trách tôi phiền phức liền bế ngang lên và đi. Khuôn mặt ửng đỏ, tim đập thành thịch vui mặt trong người của hấn. Đợi tôi cử động được cậu biết tay tôi!

4. Chương 4

Tôi không thể không nói tên này thật là quá khoa trương đi. Bác sĩ bệnh nhân đi trong bệnh viện với khuôn mặt thể hiện “đó là điều đương nhiên” khiến tôi không muốn gặp người khác.

Tim tôi đập rất mạnh, tim hấn cũng không kém. Lớn đến nỗi tôi có thể nghe được. Nhưng tôi mặt đỏ, hấn thì không có chút sắc thái nào làm tôi liên tưởng đến mấy nhân vật có “da mặt dày” trong truyền thuyết. Quả nhiên những người như vậy thực rất khác người

Thẩm Nhật Minh nhẹ bỏ tôi xuống, hình như hấn nghĩ đến cái góc ghech ban nãy của tôi rồi bật cười.”Ngồi yên đây tôi đi lấy thuốc “

“Ừ” nhỏ nhẹ đáp. Bỗng lại ngẩn người. Tôi khi nào lại dịu dàng như vậy.

Ồ ô, bề mặt quá đi aaa!

Mím chặt môi không nói lời nào nữa, ngỡ như nói ra bản thân mình không biết sẽ nói thêm câu ngu ngốc nào!

Đợi bóng dáng Thẩm Nhật Minh đi xa tôi liền thở phào, đưa tay lên vuốt ngực. Tôi có nên nói cho hấn là tôi bị bệnh tim hay không????

Sáng hôm sau tôi dậy rất sớm. Chỉnh chu lại áo quần đầu tóc. Bây giờ mới chú ý đến nhan sắc của mình. Quả thật, tôi có khuôn mặt....

Không xinh đẹp chút nào nhưng ngắm qua ngắm lại cũng dễ thương chứ bộ.

Nhẹ nhàng đội chiếc mũ hồng lên nhìn rất năng động. Tùy ý lựa chọn bộ đồ tôi thích nhất. Lần đầu tiên được đi chơi tất nhiên là phải xinh đẹp.

Tương tất xong tất cả ngồi trên giường đợi hấn đến. Nhưng ngoài dự đoán của tôi hấn đến thật nhanh. Thoát khỏi bộ trang phục bác sĩ hằng ngày thay vào đó là bộ đồ vest rất lịch lãm lại ra dáng vẻ của người lớn. Tôi nhìn thất thần một lát rồi vội túm lấy tay hấn. Cúi đầu nói:“đi thôi”

Mong là đừng cười. Tôi sẽ không nhịn được mà ngắm hấn cả ngày.

Thẩm Nhật Minh cười cười lắc đầu. Thuận tay nắm lấy, dẫn tôi đi từ từ ra nhà ga.”ăn sáng trước đã”

“Anh như thế này có tính là đem bệnh nhân đi trốn không?” Tôi không nhịn được trêu chọc hấn.

“Không phải là đem mà là bắt đi” Hấn mở cửa xe cho tôi cũng từ từ nói.

“Bắt đi? Sao lại tính là bắt đi?” tôi tò mò hỏi.

“Chính là lúc đầu, chính tôi kéo cô đi, rồi nhét cô lên xe chở đi đâu cô cũng không biết. Vậy có tính là bắt không?”

Khóe miệng tôi giật giật. Logic của hấn quả thật rất “phong phú” đi.

“Nhưng nếu có người hỏi tôi đã đi đâu thì sao?” Đừng quên tôi đang là bệnh nhân đó.

Thẩm Nhật Minh cười khẽ ra tiếng:“Sao cô không hỏi bác sĩ đã đi đâu?”

Ai nha! Thật là ngốc! Bệnh của tôi đã giảm, muốn đi đâu tùy ý, hấn cũng vậy. Dù bác sĩ nhưng hết ca trực vẫn có thể vui chơi. Hóa ra những câu nói của tôi là thừa thãi rồi. Sáng ra ăn trúng cái gì không biết? (Linh: chị quên mất là chị chưa ăn gì hết ==.....==)

“À, tôi có chuyện quên hỏi cô? Dù bệnh của cô đã khỏi nhưng nguy cơ tái phát lại khá cao, muốn triệt tận gốc thì cắt đi buồn trứng, cô có muốn..

“

“Không” tôi trả lời dứt khoát cắt ngang lời hấn.

“Hả?” Về mặt hấn tò mò nhìn qua tôi. Tôi cũng không tiếc nước bọt giảng giải cho hấn.

“Tôi hôn mê nhưng vẫn nghe những gì anh nói với Đóa Thành. Anh biết hoàn cảnh của tôi rồi đấy. Tôi không gia đình không bạn bè không người thân. Nếu bản thân tôi sau này có chồng mà lại mất khả năng sinh con, anh nói tôi có thể ở bên cạnh anh ấy sao?”

“Vội tại tôi rất thích em bé. Nhìn những đứa trẻ chạy lon ton với nụ cười nở trên môi nhìn hạnh phúc biết bao. Nên tôi thà chết chứ không bao giờ chịu cô độc cả đời. anh hiểu không?”

Tôi nói không chậm không nhẹ, không buồn bã. NÓI như thể đó là một điều bình thường, một điều hiển nhiên nhưng đối với người khác thì không.

Thẩm Nhật Minh nghĩ rằng tôi đang tổn thương sâu sắc. Không biết suy nghĩ cái gì. Khuôn mặt tỏ ra niềm thương xót mắt chặt tay tôi: “Tôi sẽ cố gắng chữa hết bệnh cho cô. Kể cả bây giờ lẫn sau này”

Tôi quay qua cười nói: “Tôi có thể xem đây là lời hứa hay không?”

“Tôi hứa, lời hứa của một nam nhân” Thẩm Nhật Minh kiên quyết nói. Lòng tôi bỗng dưng chấn động. Hứa hứa với tôi sau này... sẽ là sau này.

Cảm giác ấm áp bỗng tràn đầy trong lòng khiến tôi hận không thể nhảy lên xoay vòng vòng. Thì ra hạnh phúc là như thế này.

Trong khoảnh khắc mình cô đơn nhất, tuyệt vọng nhất, sợ hãi nhất lại có một người bước vào thế giới của mình làm thay đổi chúng.

Từ bé tôi không biết cái gọi là tình cảm là gì. Chỉ biết đứng từ xa ghen tị nhìn họ, nhưng bây giờ thử nhìn tôi xem, tôi cảm thấy mình còn hạnh phúc hơn họ... rất nhiều lần!!!

Thẩm Nhật Minh nhìn cô tươi cười hơn hở, hắn cũng cười theo. Không nói gì thêm nữa liền tập trung lái xe đến khu vui chơi.

Tôi tò mò nhìn xung quanh, tất cả những thứ này cô đều thấy những chưa đặt chân vào lần này. Lần đầu tiên bước vào thật sự rất hồi hộp a.

Nhìn cánh cổng cao cao đầy những quả bóng nhiều màu sắc rực rỡ. Tôi vui vẻ ngồi ngắt một bông rồi nhìn chú gấu biết đi. Chạy đến nhéo nhéo khuôn mặt đầy bông kia, đây là thật hay giả nhỉ?

Bước xuống xe liền nhìn thấy hành động ngây ngô của tôi, Thẩm Nhật Minh lại cười kéo tôi sang một bên: “Đừng nhéo nữa”

“Đây là gấu thật hay giả?” Tôi thật không tin, lông mượt thế này, còn cao bằng tôi nữa.

“Là đồ giả” Hắn lắc đầu ngao ngán.

“a” Tôi liền thả tay ta ra ngoan ngoan đi theo Thẩm Nhật Minh. Nhưng tôi vẫn muốn xác nhận nó một chút a. Hiếm khi đi ra ngoài.

Nghĩ liền làm, không nghĩ ngợi xoay người lại đá một phát vào bụng con gấu kia. Lực không nhẹ. Con gấu kia ngã lăn xuống liền hét lớn một tiếng. Tôi mở to mắt vẫy vẫy tay hắn.

“Thẩm Nhật Minh, anh đoán tài thật nha! đó đúng là đồ thật”

KHóe miệng Thẩm Nhật Minh giật giật vài cái. Cái đồ đó đứa trẻ lên ba cũng nhận ra, còn Ngọc Hân thì....

“A, cháu chào bác bảo vệ” tôi thấy người tới liền chào rất lễ phép. hôm nay tôi rất vui, mới đứng ở cổng đã thấy vui rồi.

Thẩm Nhật Minh phì cười, kéo tôi lại: “Đó không phải bác bảo vệ, mà là đẹp trật tự”

“Hả”

Thẩm Nhật Minh lắc đầu kéo tôi đi. Dù thấy hắn cười nhưng đó là nụ cười bất đắc dĩ. Chắc hắn ghét bỏ vì tôi không biết nhiều thứ.

Thở dài chạy theo, dù thế nào tôi cũng không thể bỏ lỡ cuộc chơi này được.

-_-

“Cảm ơn” Tôi thở phào lau đi mồ hôi trên trán. Hắn thuận tay đưa tôi chai nước.

“Thấy cô chơi vui như vậy chắc chưa lần nào đến đây nhỉ”

Tôi cười cười, chơi cũng thật là vui nhưng không

thể nói cho hấn là tôi lần đầu đến đây được.. Tôi vẫn chưa quên điệu bộ ghét bỏ của hấn dành cho tôi đâu. Phải giữ giá trước mặt hấn chứ.

“À, mà cô muốn đi đâu nữa không”

“Không cần đâu, hôm nay anh phục vụ tôi nhiều quá rồi”

Tôi chơi gì hấn liền chơi theo dù rất trẻ con nhưng rất vui. Ít nhất điều này sẽ làm tôi cười trong mấy tháng liền.

“Hay chúng ta đi ăn đi, tôi biết có một quán ở đây ăn rất ngon” Thẩm Nhật Minh lên tiếng đề nghị. Tôi cũng gật đầu đồng ý.

“Được”

Tôi và hấn đi cùng bên nhau, hai người cũng không nói cái gì. Hấn cao hơn tôi cái đầu. Mỗi lần nhìn lên ánh nắng chiếu xuống khuôn mặt của hấn nhìn rất chói mắt.

Mọi chuyện trôi qua rất nhanh mới buổi sáng chơi rất vui vậy mà giờ đã đến trưa rồi. Bây giờ tôi mới khẳng định được rằng. Không phải thời gian trôi nhanh mà là chúng ta không biết sử dụng thời gian một cách tốt nhất.

Tôi nằm trong viện một ngày cứ ngỡ như trăm năm. còn đây mới đi chơi nửa buổi mà như một giờ. Áp lực bởi tinh thần thật sự rất lớn!

“Cô ăn tự nhiên đi, hôm nay tôi bao” Thẩm Nhật Minh cười tươi như hoa nhìn đồng thức ăn trên bàn. Tôi chọc chọc đôi đũa, không lẽ là tôi bao sao? Người tôi làm gì có tiền, hai tháng tôi không đi làm tiền lương đâu ra. Chưa kể tôi dành hết số tiền tích góp của mình để chữa bệnh.

Cả buổi sáng bao tôi đi chơi thì được, đến giờ ăn lại ngồi nói như đúng rồi. Hừ, keo kiệt.

Thẩm Nhật Minh thấy tôi bất mãn, hấn cười tươi hơn. Đưa tay lấy đôi đũa lau sạch đưa tôi.

“Lấy tôi thìa đi, không quen ăn đũa”

“Nhưng món này là phải cần đũa mà, không lẽ cô muốn tôi gấp cho cô ăn sao”

Tôi trợn mắt nhìn hấn, tự mình lấy thìa: “Anh đừng xem thường tôi. Tôi ăn bằng thìa nhưng so với anh ăn đũa còn tôi hơn”

“Thật sao?” Khuôn mặt nghi ngờ nhìn.

Tôi gạt đầu chắc chắn” Thi không? Tôi một đĩa cá, anh một đĩa cá, ai ăn xong nhanh nhất người đó thắng?” Thuận tay đặt đĩa cá sốt đưa ăn, vẻ mặt khiêu khích như muốn nói ai sợ ai.

Thẩm Nhật Minh cười rõ tươi, đưa đũa lên bắt đầu: “Được”

Hấn gấp một miếng tôi đã ăn xong ba miếng. Nhìn điệu mức cá điêu luyện của tôi hấn trố mắt. Không phục cố gấp nhanh hơn. Cuối cùng tôi đã ăn xong một con để lại cái xương còn hấn mới ăn được một nữa.

Ngồi xoa xoa bụng nhìn hấn, sao bản thân mình lại có cảm giác phục bản thân như vậy a!

“Tôi thua rồi” Ăn không nổi nữa đành bất mãn nhìn tôi.

“Tâm phục khẩu phục?” Tôi chêm thêm một câu.

“Rồi” Từ này hấn cắn rất nặng nha.

“Mà sao cô lại ăn được hay vậy?”

“Tôi ăn bằng thìa quen rồi, cái cảm giác múc được cả thế giới bỏ gọn vào trong miệng, rất hạnh phúc” Tôi vừa ăn vừa nói với hấn. Không nhìn xem biểu cảm của hấn ra sao. Cả thế giới này chính là đồ ăn.

“Thật sự rất hạnh phúc sao?” Thẩm Nhật Minh nhìn chằm chằm vào cái thìa tựa không tin cho lắm. Tôi thuận tay múc thìa súp đưa đến trước mặt hấn.

“Ăn xem”

Thẩm Nhật Minh nhìn tôi rồi nhìn cái thìa, đây là lần đầu tiên có người đút hán ăn. Nhưng trong tình trạng thế này có vẻ kì kì.

“Mỗi tay quá, rốt cuộc cậu có ăn hay không” Tôi trợn mắt bất mãn nhìn hán. Tên này luôn làm tôi bất mãn như vậy.

“Có” nói xong liền há mồm ăn hết. Mắt hán sáng lên, nói tiếp: “Ngon quá, cô đút tôi ăn tiếp đi”

Tôi: “...”

oOo

Cuối cùng cũng trở lại bệnh viện, hán đưa tôi đến tận nơi có nói ngày mai tôi có thể xuất viện còn hán bận đi công tác một thời gian. Điều này làm tôi khá mất mát. Quả thật nói rời xa người như hán làm tôi cảm thấy không nỡ. Tôi để loại số điện thoại với địa chỉ nhà trọ cho hán mong hán về sẽ đến tìm tôi. Bỗng dưng ttoo lại có hi vọng, hi vọng hán sẽ đến.

Tôi làm thủ tục xuất viện, tiền viện phí chỉ bằng một tháng lương tôi. Tôi nghi ngờ sao mà rẻ thế. Chi phí phẫu thuật tất cả không tính vào luôn sao? May sao có người nói với tôi rằng tất cả chi phí đã có người trả liền không biết đó là ai. Nhưng tôi nghĩ đó là Thẩm Nhật Minh chứ không ai khác. Ngoài hán ra còn có ai đối tốt với tôi đâu? Nhưng mà tôi lại không có số của hán. Vội vàng quên mất hoit chi tiết hán để mà liên lạc. MÌNH đúng là con ngốc mà!

Ngày hôm sau tôi liền đến công ty. Họ bảo tôi đã đi đâu lâu thế? Tôi cũng lấy cái cớ cho qua loa, thật ra tôi cũng không biết phải lấy cớ gì nữa. Không lẽ bảo là tôi bị bệnh? No no, tôi không muốn người khác thương hại.

May là có ông trưởng phòng béo già giữ bí mật, cho tôi nghỉ phép không thời hạn bằng không bây giờ tôi là kẻ thất nghiệp nha.

Ngồi trên bàn làm việc rồi nhớ đến tất cả làm tôi bỗng dưng muốn cười. Có một loại hạnh phúc mang tên “Tôi muốn cười”.

5. Chương 5: Tìm Đến Tận Cửa!!

Hôm nay là ngày bình thường, quả thật rất bình thường. Tôi vừa ngồi trên máy tính vừa tính toán tôi và Thẩm Nhật Minh xa nhau. Tôi ngày nào cũng nhớ đến hán. Nhớ nụ cười của hán nhớ đến cái ngơ nghe và nhớ đến những lúc hán bị tôi mắng. Hán không biết làm cách nào mà chui vào bộ nhớ của tôi một cách tài tình đến như thế.

Nhiều khi tôi muốn tìm đến nhà hán rồi hoit một câu “Anh có phải viruts không?”. NHƯNG mà tôi lại không có thông tin gì về hán để tiện liên lạc. Rất muốn đến bệnh viện hỏi xem nhưng sợ người ta hiểu lầm.

aizzzz, rắc rối quá đi.

“Ngọc Hân, Ngọc Hân, nhanh nhanh, lại đây xem” Bình Nhi hối hả chạy vào kéo tay tôi.

“Có chuyện gì sao?”

“Cậu không biết đâu, hôm nay công ty chúng ta mở liên quan có giám đốc mới về, nghe bảo đẹp lắm, ra xem với tôi, nhanh” Bình Nhi hối hả chạy vào nói. Tôi nhú mắt nhìn, hèn gì hôm nay thấy thiếu thiếu cái gì đó. Thì ra là công ty thiếu người.

“Đi từ từ thôi, có phải đại minh tinh đâu mà gấp lắm thế”

“Không phải đại minh tinh nhưng còn hơn đại minh tinh”

Theo tôi biết, từ trước đến nay tôi chưa gặp người nào “Xinh đẹp” như Thẩm Nhật Minh, trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy mà sau này cũng vậy.

Bình Nhi quả thật cứ muốn rước khổ vào thân. Đường ít người không đi mà cứ muốn chen lấn vào đám đông kia, Người người lấn áp nhau làm tôi muốn nghẹt thở. Tính ra công ty của mình cũng thật lớn, không hiểu sao mình được nhận vào làm ở đây nhỉ?

Nhớ lại khoảng kí ức trước kia, tôi theo ngành công nghệ thông tin nhưng thi trượt đành thi vào ngành báo chí. Nhưng tôi nộp hồ sơ vào trường báo chí họ lại chuyển tôi đến khu vực biên tập viên của ngành công nghệ thông tin. Họ nói tôi có tài viết lách. Ừ, tôi không phản đối vì đó là sở trường nổi bật nhất của tôi. Họ nói tôi có khả năng sáng tạo, cái này tôi muốn đặt bút lên và suy nghĩ lại. Chỉ số IQ của tôi rất thấp.

Nhưng được lọt vào đây quả thật đó là điều may mắn, lương cao, công việc ổn định, thời gian làm việc hợp lí với lại muốn ăn ngủ lại nơi công ty vẫn ổn. Nhưng tôi làm ở đây tròn một năm thì ngoài Bình Nhi ra tôi hầu như không có ai thân cận. Có lẽ vì tôi nhút nhát.

NGoài những lần xã giao bình thường thì hầu như tôi không có nói chuyện với ai bao giờ.

“Ngọc Hân, để ý đi đâu đấy” Bình Nhi nhú mào quơ quơ tay trước mặt, tôi giật mình nhìn cô. Bản thân mình suy nghĩ lệch đi rồi.

“Cậu nhìn xem, giám đốc mới đấy, đẹp không?” Mắt Bình Nhi long lanh như hạt pha lê, tôi đành thở dài quay qua.

Sự thật làm tôi chấn động, cực kì chấn động, đó là một ông già, vừa mập vừa lùn. Bưng cái bụng phệ chạy đi. Ánh mắt kiêu ngạo không thèm nhìn xung quanh.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, tôi là người có khiếu thẩm mĩ không cao, nhưng nếu nói người giám đốc đó đẹp thì tôi phải công nhận. Ông ta đẹp, đẹp một cách đặc biệt.

Cái này gọi là đối lòng trong truyền thuyết!!!

Tôi không nghĩ bản thân mình có thể nhìn lâu hơn được nữa, vội quay mặt đi, rời khỏi đám đông. Muốn về văn phòng ngủ.

“ai, Ngọc Hân đây rồi, tôi tìm cô mãi, nhờ cô đưa tập tài liệu vào trong văn phòng giám đốc hộ tôi” Chung trưởng phòng chạy đến kéo tay tôi lại nói.

Tôi nhìn lướt xung quanh xác định không có người, chỉ tay vào mặt mình “Tôi!”

“Chẳng lẽ ngoài cô ra văn phòng mình có thêm một Ngọc Hân khác”

“Sao lại là tôi?”

“Văn phòng hiện tại không có ai, tôi còn bận rất nhiều việc. Cô thấy rồi đấy, mấy người ngoài kia nhìn giám đốc như hổ rình mồi, nếu tôi đưa cái này cho họ xem như chúng ta mất việc như chơi” Chung Hán nói thật tâm. Chẳng lẽ may họ si mê vẻ đẹp giám đốc, muốn trèo lên người của hắn, cái chức này của ông thật khó giữ. Giám đốc còn trẻ mà lại độc thân, chẳng phải mà thở non lạc về đây hay sao?

Tôi cười gượng gạo nhận đóng tài liệu này. Khóc không ra nước mắt, biết thế, tôi mà biết thế, tôi đứng ở đây ngấm tên bụng phệ kia cho rồi. Khiếu thẩm mĩ của con người bây giờ thật tệ hại a!!!

Địa hình nơi này tôi biết khá rõ, phòng giám đốc cũ tôi cũng thường xuyên đi qua. chen lấn qua đồng người với sập tài liệu trên tay tôi thực không thể vào được. Nhưng nhìn trưởng phòng nói như thế chắc chắn tài liệu này có người cần gấp. Vậy giờ đi vào phòng giám đốc còn khó hơn lên trời. Đây chẳng khác gì hiện tượng ùn tắc giao thông trên ti vi.

Nhẹ nhàng đứng ở giữa hét lên: “Giám đốc, người vừa tới sao lại về rồi”

Cố ý đưa đầu về phía cửa sau diễn tả như thật.

1...

2...

3...

Một đám người ùn ụt chạy về phía cửa rất nhanh chỉ còn mình tôi đứng ở đây. Quả thật tôi thất muốn cười to, lần đầu tiên lừa được người khác, không phải một mà là cả đám người. Bỗng dưng trong lòng tôi có cảm giác thành tựu a.

“Cốc cốc, Giám đốc, tôi là Đóa Ngọc Hân, nhân viên ban biên tập, có tài liệu muốn gửi cho ngài”

“Vào đi”

Giọng nói trầm thấp vang lên, tôi chỉnh lại áo quần hít một hơi sâu rồi bước vào.

NHìn khắp căn phòng rộng rãi nhưng quen thuộc, tôi không còn lạ lẫm chỉ có người là người mới. Một thanh niên mang bộ áo vest mà bạc, người to cao, ánh mắt lạnh lùng ngồi nơi ghế, chưa bao giờ nhìn một thứ gì khác ngoài chiếc bàn. Đứng một bên là người giám đốc bụng phệ ban nãy, chỉ nhìn tôi rất kiêu ngạo. Không khí nơi đây quả thật rất áp lực. Liền chạy đến trước mặt ông ta: “Giám đốc, đây là tài liệu Chung trưởng phòng nhờ tôi mang lên, nên bỏ ở đâu ạ”

Người đàn ông kia chảy mồ hôi, trợn to mắt nhìn liếc qua chàng trai kia ra hiệu. Tôi nhìn xuống thấy lòng may mắn nhủ lại. Có làm gì sai đâu cơ chứ? A, hiểu rồi.

“Anh gì ơi, giám đốc bảo tôi đưa tập tài liệu này cho anh, anh vui lòng nhận lấy hộ tôi”

Người đàn ông kia vỗ trán, sao tên Chung Hán lại cử đứa ngu ngốc như vậy đến đây chứ.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn tôi, khuôn mặt lạnh lùng khôn có biểu cảm gì, nói: “Tôi là Đình Minh Tuệ”

“à, vậy anh Tuệ, anh vui lòng nhận tài liệu này hộ tôi” Tôi bĩu môi, người gì đâu thật khó tính. bảo gọi tên đã rồi mới nhận chứ gì.

Ông bụng phệ đứng một bên lên tiếng: “Đây mới là giám đốc”

Tôi mở to mắt ngạc nhiên nhìn, “không phải là ông sao?”

“Cô bị gì sao, tôi là thư ký, tên là Chung Tín”

Tôi nhìn hai người, quả thật là mình nhận lầm rồi sao? Nhưng nhìn vẻ mặt họ tôi biết họ nói thật, thật sự rất ngượng ngùng a.

vội đứng dậy cúi đầu với Đình Minh Tuệ: “Giám đốc, tôi thật sự xin lỗi”

Hắn phủi áo đứng dậy, liếc tôi một cái: “Biết lỗi”

Tôi gật đầu, đừng đường là một giám đốc mà bị tôi hạ nhục như vậy. Tôi là người có lỗi.

Đình Minh Tuệ lạnh lùng nhìn tôi rồi khẽ cười: “Cô tên là gì?”

“Đóa Ngọc Hân”

“Ngọc Hân, tên rất hay” Cả người hắn tản ra hơi thở lạnh lùng, rồi nói tiếp: “Tên hay nhưng người không tốt, công ty chúng tôi từ khi nào lại cho người ngu ngốc như cô vào làm ở đây. Lỗi của cô tôi có thể tha nhưng không thể không phạt. Làm nhân viên vệ sinh một năm”

Tôi trợn to mắt nhìn hắn, cái gì? PHạt tôi làm nhân viên vệ sinh một năm. Tôi quả thật có chút lỗi nhưng hắn lại quá đáng hơn tôi. Chẳng lẽ lòng tự trọng con người hơn miếng cơm manh áo của họ hay sao?

“Giám đốc Tuệ, điều này thật không thỏa đáng...”

“Hai năm” Hắn dường như không kiên nhẫn, ghét bỏ nói thêm. Nếu tôi còn nói thêm nữa chắc chắn sẽ là hạn ba năm. Được rồi, một năm thì một năm, tôi sẽ khiến phòng anh như ổ rác. Hừ.

KHông cần xin phép, liếc hắn ta một cái thật sắc rồi quay đầu đi. Đình Minh Tuệ, anh đợi đó!

“Rầm” tiếng đóng cửa phòng giám đốc thật to. Tốt nhất bề luôn cũng tốt.

“Cô Ngọc Hân” Quay lại nơi phát ra âm thanh, đây không phải là Chung Tín hay sao, hắn chạy theo làm gì?

“Có chuyện gì sao”

“Giám đốc nói cắt của cô ba tháng lương vì cô làm hư cửa”

Tôi mơ to mắt nhìn khuôn mặt béo ú của hắn: “Rõ là nó chưa hư mà”

“Giám đốc nói nếu cô không chịu thì hắn sẽ kiện cô vì tội làm hư hỏng màng nhĩ của hắn”

“...” Mẹ nó, ép người quá đáng. Rõ là hắn đang thù tôi việc ban nãy. Cái này tôi cũng đâu có cố ý. Nếu trừ ba tháng lương biết thế tôi làm gãy kính đó luôn cho rồi. Bực mình, nếu không phải tôi đang thất nghiệp tôi sẽ lôi ten đó xuống đánh cho vài phát.

Nhìn khuôn mặt tức giận của tôi Chung Tín đành thở dài. Dù đắc tội với ai nhưng cũng đừng đắc tội với giám đốc nha.

“Không có việc gì nữa thì tôi đi đây” Chung Tín nói xong không đợi tôi quay lại liền rời đi. Tôi bực mình không muốn ở đây thêm lần nào nữa. Chỉ sợ ở đây thêm một giây sẽ bị phạt thêm một lần.

“Reng reng” Tiếng chuông điện thoại vàng lên, tôi nhú mày nhắc máy: “Alo”

“Ngọc Hân, đến chỗ này với tôi có được hay không?”

“Ai đấy?” Nghe giọng rất quen

“Nhật Minh” Giọng nói đầu kia khàn khàn.

“Minh vũ, anh về rồi sao? Bây giờ đang ở đâu?”

Mọi tức tối của tôi liền tiêu tan. Minh Vũ về rồi, người tôi nhớ bao nhiêu ngày cũng về rồi. Tôi rất muốn gặp hắn.

“Quán XXX đường XX”

“Được tôi đến ngay” tắt máy chạy ra nhà xe liền lấy xe đi. Nghe giọng của hắn biết hắn đang say, tôi cũng mặc kệ. Gặp được hắn, kể hắn nghe về mọi thứ. Cùng nhau nói xấu ông giám đốc yêu nghiệt đó. Thật sự mới nghĩ đến thôi là thấy liền vui rồi.

Dừng xe trước quán nhậu, đây không phải nhậu mà là quán bar, có hai bảo vệ nhưng tôi cũng không bắt chấp liền chạy vào. Không khí âm thanh nơi đây ồn ào làm tôi ù cả tai. Nhưng đôi trai gái cùng nhau lượn lượn vòng vòng khiến người ta đỏ mặt chưa kể người ăn mang rất sexy ở đây. Nhìn lại bản thân mình thật rất quê mùa.

Thẩm Nhật Minh uống say nằm lăn trên bàn, đôi mắt sâu híp lại, đôi môi còn vương chút rượu, áo quần thì nhếch nhác. Tôi nhú mày lại chạy đến đỡ hắn.

“Nhật Minh, Nhật Minh, tỉnh”

Hắn mơ mơ màng màng nhìn tôi, đưa tay vuốt vuốt má. “Ngọc Hân, là cô thật này, không phải là gấu bông đó chứ”

“...” Hắn còn nhớ cái vụ tôi với hắn đi công viên. Không phải hắn ngại ngừng với hành động của tôi sao, bây giờ lặp lại cái của tôi rồi.

“Nhật Minh, là tôi, nhanh, đứng dậy tôi đưa cậu về”

“Không, tôi chưa muốn về, ở lại đây uống với tôi chút nữa” Thẩm Nhật Minh ghét bỏ hất tay tôi ra, liền nhớ lại cái gì đó rồi kéo tôi lại.

“Chúng ta về” Cố gắng nâng đỡ người hắn lên đưa về, với sức nặng của hắn tôi trụ không nổi cuối cùng cũng ngã xuống. Tay của hắn không an phận liền sờ vào mông của cô gái một bên.

“AAAAAAAAAAAA” tiếng hét thất thanh liền gây sự chú ý cho cả hội trường. Lần này, không xong rồi!!

6. Chương 6: Bị Đánh!!

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn hấn. Âm thanh cũng bị tắt hấn, người người xì xào bàn tán. Cô gái kia che ngực hét lên. Khuôn mặt xinh đẹp trang điểm đậm ửng hồng, đôi mắt run run tội nghiệp chỉ vào hai người chúng tôi.

Tay tôi nắm chặt tay của Thẩm Nhật Minh run run. Nếu bây giờ cô ta gỡ chứng tống chúng tôi vào tù thì biết làm thế này sao giờ? Chưa kể là hấn sờ mông cô gái đó tất cả mọi người đều thấy nhưng quả thật không phải là cố ý nha!!

Một chàng trai đưa áo khoác đến choàng cô gái đó rồi dùng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm tôi.

“Chuyện này là thế nào?”

“Đây không phải cố ý, anh nhìn xem, hấn đang say không biết bản thân mình làm cái gì” Tôi lên tiếng giải thích, tay chỉ chỉ vào Thẩm Nhật Minh một bên, một tay cố giữ hấn đứng vững. Đôi mắt lo lắng nhìn xung quanh.

Thẩm Nhật Minh như không biết sống chết quơ tay lên hất tôi ra, nói to: “Tôi đã nói là tôi chưa say”

Mồ hôi của tôi đổ ngày càng nhiều, cô gái đó úp mặt vào người chàng trai đó khóc nức nở. Đây là lần đầu tiên tôi đến đây, không biết phải giải quyết ra sao!

Một đám người xung quanh cứ chỉ chỉ trỏ trỏ. Chàng trai đó tức giận nhìn tôi: “Cô đã nghe hấn nói chưa? là hấn không say? Vậy mà lại muốn sờ mông bạn gái tôi?”

Câu nói đó cất lên làm nơi đây náo loạn một hồi. Bao nhiêu ánh mắt trách cứ đổ lỗi về phía hấn. Tôi không biết cãi lại liền cúi đầu với cô gái kia: “Tôi thay mặt hấn xin lỗi, mong cô bỏ qua cho”

Chàng trai liền đẩy vai tôi ra thật mạnh: “Đụng chạm người ta rồi còn nói xin lỗi là xong à”

“Tôi...Tôi...” Tôi ấp a ấp úng, không biết phản bác. Ngoài xin lỗi ra tôi có biết làm gì đâu? Bây giờ phải làm sao bây giờ.

Một đám người khác hùng hổ đi vào: “Tôi tôi cái gì mà tôi, đã làm sai rồi còn muốn xin lỗi cho qua chuyện”

Tôi thật sự rất muốn khóc, mấy người đó rốt cuộc muốn làm cái gì? Tôi kéo Thẩm Nhật Minh lại cầu mong hấn tỉnh dậy giải quyết giúp tôi. Cái tình cảnh như thế này có phải là do tôi mong muốn đâu.

“Bây giờ, mấy người muốn gì” Họ tiến đến một bước tôi lại lùi một bước. một đám người cao to như vậy với một đứa con gái.

Mồ hôi trên người tôi chảy càng nhiều, tưởng tượng mấy cảnh đầy máu me. Mấy người kia sẽ túm tôi và Thẩm Nhật Minh lại để đập phá tiết đến khi con người tôi người không ra người ma không ra ma....

Hoặc là mấy người kia bắt tôi và Thẩm Nhật Minh lại nhốt trong căn nhà hoang tùy tiện mà tra tấn.

Hoặc là họ sẽ báo công an, tôi và hấn sẽ vào tù...

Dù thế nào nhưng tương lai cũng thật là mờ mịt khiến tôi cảm thấy sợ hãi a!!

“Muốn gì sao, một là đưa tiền hai là bị đánh” Tên đàn ông cười nham nhở nhìn tôi. Chỉ sờ mông, à không, vô ý sờ mông mà lại phải trả tiền. Nhìn mặt mấy người này chắc chắn sẽ nói giá cao nhưng một xu dính túi trong người tôi cũng không có. Được bao nhiêu tiền tôi dành để đi taxi đến đây để gặp hấn hết rồi.

“Tôi...tôi không có tiền”

“Không có tiền, nực cười. Mấy người vào đây mà không có tiền” Hấn nói xong liếc qua Thẩm Nhật Minh: “Nhìn cách ăn mang của hấn rất sành điệu, uống bao nhiêu là loại rượu quý thế mà bảo không có tiền, tụi mày lừa con nít à.”

Tôi thật muốn khóc, đại gia. Tôi không có tiền nhưng hấn có tiền a! Hấn đang say xỉn như thế kia đòi đưa ra tiền cho ngài.

“Tôi thật sự không có”

Nhìn vẻ mặt của tôi kết hợp với người đang say bên kia, nhìn một lượt xác nhận là thật. Cũng không tốn nhiều hơi, nói một câu: “Tụi bây, đánh nó cho tao”

Một đám con trai to cao ồm ồm kéo đến, những người xung quanh nhìn như xem kịch vui. Tôi liền hoảng hốt ôm chặt Thẩm Nhật Minh rồi nắm chặt tít hai mắt hứng chịu hậu quả.

“Đám đùng vào nhân viên của công ty ông, mấy người ngại mình sống quá lâu sao?” Một giọng nói lạnh lùng nhưng chậm chạp vang lên. Đám người kia dừng lại quay sang nhìn trên bục cao. Một nam nhân ngồi nhăm nháp ly rượu, xem như lời nói kia không phải của hắn.

Tôi ngẩng đầu, đưa đôi mắt đỏ au lên nhìn.

Đình Minh Tuệ? Sao hắn lại ở đây? Trùng hợp thôi sao.

“Mày là thằng nào?” Mấy tên du côn thì ngán gì ai? Bọn chúng ngày này rảnh rồi muốn tìm cớ để gây sự.

Hắn không nói câu gì. Động tác chậm rãi đưa rượu lên tthouwngr thức. Ánh mắt chưa nhìn về phía dưới lần này. Vẫn lạnh lùng như vậy.

“Chung Tín”

Chung Tín nghe người gọi tên mình đi xuống lầu đứng trước mặt tôi. Đôi mắt an ủi cùng thương cảm nhìn rồi quay lại nhìn bọn du côn.

“Nhìn qua tôi có thể đo được nồng độ rượu trong cơ thể của hắn. Người này là say thật mất hành vi kiểm soát là chuyện bình thường”

Chàng trai đang ôm cô gái vội lên tiếng: “Là chuyện bình thường sao cô gái này lại khóc nức nở như vậy? xâm phạm đồ người khác rồi còn nói không cố ý”

Tôi vẫn nắm chặt tay Thẩm Nhật Minh đang mê man. Hắn nói như vậy tôi không còn cách nào để cãi lại. Lo lắng nhìn qua Chung Tín.

Hắn vẫn cứ cười cười nhìn một lượt: “Cô gái này chắc hẳn cũng không phải là người bình thường. Nhìn cách ăn mang bó sát của cô chứng tỏ cô là nhân viên ở đây. Đây là nhân viên không bình thường”

Cô gái kia bỗng dưng chột dạ, liền lên tiếng: “Thì sao? Liên quan gì đến ông, đây là khúc mắc giữa tôi và hai người kia, ông đừng có chen vào”

Câu nói “thì sao?” Đã chứng minh tất cả những gì Chùn Tín nói là đúng.

Chung Tín vẫn bình tĩnh nói tiếp: “Khúc mắc của cô cô có thể mời du côn đến, còn khúc mắc của nhân viên chúng tôi, chúng tôi làm sao có thể không can thiệp?”

“...” Đánh một câu không thể có ai vào can thiệp hơn nữa cô ta làm nhân viên ở đây việc đụng chạm thân thể là rất nhiều. Thẩm Nhật Minh chỉ vô ý mà kết tội xâm phạm thì chỉ có cố ý gây sự mà thôi.

Bây giờ tôi mới để ý cách ăn mang phóng túng của cô ta rồi tự trách mình ngốc nghếch không phát hiện ra sớm hơn. May suốt nửa bị đánh.

“Tôi bây giờ có thể đổi ngược lại tình huống, cô cố ý gây sự muốn đánh người tội này có thể bị tù hai tháng” Nhìn dáng vẻ Chung Tín không nói đùa, nhưng có vẻ nói là làm thật. Dù người béo ú bụng phệ nhưng làm rất được việc.

Chàng trai ôm chặt cô gái, có vẻ sợ hãi, trợn mắt lên nhìn tôi: “Chuyện này coi như tôi cho qua, hừ, chúng ta đi” Rồi ôm cô gái kia chạy đi thật nhanh. Chắc lại sợ bị kiện. Khuôn mặt Chung Tín hòa hoãn lại nhìn tôi rồi liếc qua Thẩm Nhật Minh bên cạnh: “Cô đưa hắn về đi, lần sau đừng đến những nơi như thế này” Không hợp với cô.

Tôi dùng ánh mắt cảm kích nhìn hắn, gật đầu cảm ơn rồi đỡ hắn ra ngoài.

Sức người hắn nặng, muốn đỡ hắn quả là một điều khó khăn. Hiện tại tôi không biết nhà của hắn ở đâu. Biết đưa hắn đi đâu bây giờ?

Hay là đưa về phòng trọ của mình. Đêm khuya rồi chắc không ai nhìn thấy, cũng không có người bàn tán gì đâu.

Vậy là tôi quyết định đưa hắn về phòng mình. Bắt chiếc xe taxi, lấy tiền cuả hắn ra trả. Tôi giúp hắn đến nước này nếu không lấy của hắn thứ gì đó tôi cảm thấy có lỗi với bản thân.

Thả hắn nằm trên giường, tôi cũng chẳng còn hơi sức nào mà tắm rửa cho hắn đành lấy chăn màn ra ghế nằm ngủ.

oOo

Ánh nắng ban mai len lỏi chiếu qua khe cửa, tiếng chuông di động vang lên làm tôi mở mắt. Ngồi dậy đánh đánh cái vai đau nhức rồi đến. lấy điện thoại. Sáng sớm như vậy ai gọi rồi.

“alo”

“Chị, em là Triệu Mẫn đây”

“A” sao cô ta lại biết số của tôi nhỉ.

“Chị có biết anh Nhật Minh ở đâu không? hôm qua anh đi công tác về liền mất liên lạc” Cô ta tìm Nhật Minh lại gọi cho tôi. Nhìn người đang nằm say khướt trên giường tôi liền thành thật.

“Hắn đang ở phòng nhà chị”

Triệu Mẫn có vài phần gấp gáp” Bây giờ chị ở đâu? À không, nhà chị”

Tôi nói địa chỉ nhà cho Triệu Mẫn vội thở dài nhìn bóng dáng của hắn. Tôi cảm thấy bản thân mình gấp nhiều rắc rối từ hắn mà ra. Nhưng biết làm sao giờ? Chính bản thân mình lại cam tâm tình nguyện lao vào những cái rắc rối đó.

Mang áo quần chuẩn bị đi làm, nhớ đến hôm qua mình bị giáng chức lại bị trừ ba tháng lương bản thân mình cảm thấy căm tức teen nào đó. Nhưng nhớ lại hôm qua Chung Tín đã cứu mình. Liền cảm thấy tên đó đến phút cuối may ra còn tính người.

Lần này lên công ty không biết họ sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt gì đây. aizz. Nghĩ đến tương lai mà sao cảm thấy thương tâm cho số phận chính mình.

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa làm tôi thức tỉnh. Mới gọi đã mà đã đến rồi. Mau thật, tôi còn chưa ngắm được mặt hắn lúc ngủ nha.,

Khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Mẫn không thèm nhìn tôi, khi tôi mở cửa liền lao vào bên cạnh hắn. Ôm chặt lấy hắn trước mặt tôi.

Tôi bây giờ đứng như hóa đá.

“Chị, Anh Minh sao lại thế này” TRIỆU Mẫn gọi tôi là chị. Bỗng dưng tôi cảm thấy mình già đi và như mấy nhân vật tiểu tam*trong phim truyền hình cầu huyết.

*Người thứ ba

Tôi giữa vững bình tĩnh rồi lắc đầu:“Hôm qua hắn uống say chị lên đưa hắn về”

Triệu Mẫn không biết vô tình hay cố ý, ôm chặt lấy hắn để chứng minh hắn là người của cô, không ai có thể cướp được. Tôi nhìn cảnh tượng này bỗng dưng tim mình quặn thắt. Quay mặt đi không muốn nhìn thêm nữa. Đôi mắt hồng hồng quay đi:“Cô đưa hắn về, tôi đi làm”

Triệu Mẫn không để tôi đi dễ dàng như thế lên nói:“Lần sau chị đừng đến gần anh ấy nữa. Anh ấy không thích tiếp xúc với người lạ”

Từ người lạ căn rất mạnh để cố ý nói cho tôi biết. KHÔNG có việc gì đừng đến gần hắn. Tôi không trả lời liền chạy đi. Tâm của tôi đang rất rối rắm. Không muốn ở lại đây thêm lần nào nữa.

7. Chương 7: Tin Nhắn Tổng Đài!

Chạy một mạch đến công ti. Đầu óc của tôi như trống rỗng, mắt ửng hồng. Tôi cảm thấy khóc chịu vì cái gì chứ? Vì hắn sao? Không đáng.

Nhưng nghĩ lại nụ cười của hắn, hành động ngây ngô của hắn tôi lại muốn khóc. Vì sao hắn lại không gặp tôi sớm hơn.

Bình Nhi liền lao đến nắm chặt tay tôi, đôi mắt lo lắng nhìn tôi mà hỏi: “Ngọc Hân, rốt cuộc cô đã làm cái gì mà bị đổi thành xuống làm nhân viên vệ sinh vậy”

Tôi nhìn Bình Nhi lo lắng vì tôi, khuôn mặt đỏ au nhìn cô rồi ôm chầm lấy cô òa lên: “Hu hu, Bình Nhi, tôi biết làm thế nào bây giờ”

Bình Nhi vỗ vỗ lưng tôi an ủi: “Ngoan, ha, kể xem có chuyện gì?”

“Hic, có rất nhiều chuyện, bản thân tôi lại không biết xử lý thế nào cho phải”

“Thì cậu nói tôi mới biết được chứ?”

“Thật ra...” Tôi kể cho Bình Nhi nghe về mọi chuyện, từ chuyện ngày hôm qua đến bây giờ. Ngay cả chuyện tôi và Thẩm Nhật Minh tôi cũng kể nốt. Bình Nhi ngồi chăm chú lắng nghe khuôn mặt đồng tình.

“Thì ra chuyện nhỏ nhặt như vậy mà giám đốc cũng phạt cô, đúng là kẻ nhỏ mọn”

“Không phải hôm qua hắn có cứu tôi rồi sao, ít nhất hắn vẫn có tính người”

“Mà này, chuyện của cô với tên bác sĩ kia tính sao?”

“Tính sao nữa, vẫn làm bạn chứ sao?”

Bình Nhi lắc đầu: “Không phải, cô có cảm thấy cô quá quan tâm đến hắn rồi không”

“Tôi quan tâm tâm hắn là chuyện bình thường, chúng tôi là bạn mà”

Bình Nhi dùng khuôn mặt bắt đắc dĩ nhìn: “Không phải, mấu chốt vấn đề không phải là ở đây. Tôi hỏi cô nhé, cô có nhớ hắn không”

Tôi vẫn không hiểu Bình Nhi đang nói gì vẫn gật đầu: “Nhớ chứ”

“ngày nào cũng nhớ”

Tôi bỗng dưng nhớ lại từ lúc hắn đi công tác đến bây giờ thì hầu như ngày nào tôi cũng muốn gặp hắn. Liền gật đầu xác nhận: “Đúng vậy”

“Hôm qua hắn gọi cho cô cảm xúc đầu tiên của cô là gì?”

“Vui mừng”

“Có muốn gặp hắn liền không?”

“Có”

Bình Nhi rất kiên nhẫn nói tiếp: “Khi Triệu Mẫn ôm hắn cảm xúc đầu tiên của cô?”

“Tức giận, khó chịu”

Bình Nhi liền vỗ tay “Chúc mừng bạn hiền, bạn đã biết yêu rồi”

Tôi mở to mắt nhìn Bình Nhi: “Cô không nói đùa chứ?” Chỉ mấy câu hỏi mà xác định được tôi yêu hắn điều này quả thật rất... Phi lí đi.

Bình Nhi lắc đầu: “Tôi đã có khi nào nói dối cậu? Cảm xúc của cô là thật, cô yêu hắn”

“...” Không phải tình yêu là trải qua bao nhiêu giai đoạn thăng trầm thử thách, trải qua bao nhiêu sóng gió mới biết mình yêu nhau hay sao.

Tôi quen hẳn chỉ mấy tháng mà đã yêu hẳn rồi. Những gì Bình Nhi hỏi tôi tôi đều trả lời thật. Tôi cảm thấy rất khó chịu khi nghĩ đến Triệu Mẫn với Thẩm Nhật Minh, tôi còn uất ức muốn khóc. Khó chịu hơn cả bị Đình Minh Tuệ giáng chức. Nhưng như vậy là yêu sao? Nghĩ đến đây lồng ngực tôi liền đập thình thịch. Tôi vẫn cứ không tỉnh.

“ai nha, Ngọc Hân yêu dấu, nếu cậu không tin thì về tra google, khái niệm tình yêu là rất nhiều. Cậu đang bước vào giai đoạn rung động đấy. Tin tôi đi, tôi nói không sai đâu”

Mơ hồ nhìn Bình Nhi, tôi biết là cô ấy nói không sai nhưng chưa hẳn là đúng. Ngoài hiểu biết trên phim ảnh ra tôi chưa biết cảm giác thích một người như thế nào chứ đừng nói đến yêu.

Lảng tránh đi ánh mắt của Bình Nhi, tôi cần phải tịnh tâm lại.” Tôi đi trực đây, không khéo lại bị phạt, tạm biệt”

Bình Nhi mở to mắt muốn gọi tôi lại nhưng tôi đã chạy đi mất tăm rồi.

Tôi đến phòng trực vệ sinh, ai nấy đều nhìn tôi chỉ chỉ trỏ trỏ có nhiều người còn mở to mắt ngạc nhiên. Cũng đúng từ một nhân viên cấp cao biến thành như thế này quả là một vấn đề sôi động để người ta bàn tán.

Có nhiều người nói tôi lên trời lên giường giám đốc bị hắt phát hiện nên dầy xuống đây.

Có nhiều người còn nói tôi là người thẳng thắn bộc trực, không mê luyến giám đốc nên bị hắt cách chức.

có người còn nói...

Nhưng cuối cùng chẳng có ai biết sự thật là gì. Điều tổn hại đến giám đốc thì nên dấu đi rồi tung tin ngớ ngẩn để nhân viên như tôi chịu thiệt. Ai có tiền người đó có quyền mà.

Chững chạc đi vào phòng phục vụ người ta giao tôi rất nhiều việc hơn những người bình thường. Tôi còn không quên nhìn ánh mắt xem thường của họ đâu.

Cuộc sống của tôi quả thật rất bấp bênh, công việc thì bị mất, lại bị bố mẹ ruồng bỏ, bạn bè xa lánh chưa kể người mà tôi nhớ lại có người khác bên cạnh.

Vội vàng thở dài một hơi, suốt hai mươi năm qua tôi mạnh mẽ lắm mà sao bỗng dưng hôm nay lại cảm thấy bản thân mình vô dụng yếu đuối như vậy cơ chứ.

Tôi là người rất kiên nhẫn, mọi công việc dù nhiều nhưng tôi làm từ từ. Nếu tính toán không lầm thì đến nửa đêm tôi mới được về. Việc này còn mệt hơn đi học. Rốt cuộc tôi đã gây nên chuyện gì có tội a!!!

Ánh nắng mặt trời cũng đã lặn xuống, nhìn cái bụng mình kêu lên vì đói. Tôi cũng chẳng muốn ăn, để xem tôi chịu đựng được bao lâu. Bàn chạ tôi cũng đã tê rần lên vì mỏi, không nhịn được ngồi nghỉ xuống.

Bây giờ tôi đang đứng ở tầng cao nhất, nhìn qua ô cửa kính trong suốt thấy nhân viên đồng nghiệp của tôi vui vẻ đi về mà tôi cảm thấy ghen tị. Sao mình lại không quý trọng công việc của mình trước kia một chút nhỉ?

Thần thờng ngồi nhìn từng người từng người một đi về, đến khi ánh đèn ven đường bật sáng lên trong màn đêm tối tăm kia. Bản thân mình bây giờ quả thật rất cô đơn. Cầm máy điện thoại lên cứ mong chờ một cuộc gọi hồi thăm. Bất kì ai cũng được, có gọi cho tôi cũng được.

Mới nghĩ tới điện thoại tôi liền sáng lên. Là một tin nhắn. Vui mừng mở máy lên. Là tin nhắn của tổng đài. Thật tốt quá, nhà mạng quan tâm đến tôi còn hơn những người bằng xương bằng thịt vô cảm kia.

Chắc ai cũng nghĩ tôi kì lạ, chỉ vì một tin nhắn từ tổng đài mà tôi vui vẻ làm việc vừa làm vừa ngân nga câu hát.

“Nếu như anh xuất hiện sớm hơn một chút

người đau khổ chắc không phải là em

Nếu như anh đến sớm một chút

Bản thân em cũng không phải ủa tàn...”

Bài hát chỉ vãn vẹn bốn câu cùng một điệu nhạc được tôi hát đi hát lại đến khi công việc làm xong, cổ họng tôi cũng khô khan. Đồng hồ chỉ điểm gần mười hai giờ tôi liền đi về.

Tôi ghét nhất là đi vào ban đêm, ghét nhất cái cảm giác chỉ có mình bơ vơ giữa dòng người. Tôi có thể vờ đi không nhìn thấy, nhưng tôi không thể vờ cảm thấy để những lời âu yếm mật ngọt đó không lọt vào tai.

Nhiều khi bản thân mình nghĩ đến những chuyện có thể xem như là “ảo tưởng” nhưng nó lại làm tôi ấm lòng.

Công ty cũng gần nhà, tôi lại tiếc tiền đi xe nên đành đi bộ về. Bỗng chốc tôi lại nhớ đến Thẩm Nhật Minh, bây giờ hắn đang làm gì? Có ăn uống đầy đủ không? hay là có vào quán bar như bữa trước. Nhớ đến nụ cười ngây ngô của hắn, nhớ đến khuôn mặt buồn khi bị tôi mắng, nhớ đến dáng vẻ người lớn khi dẫn tôi đi chơi lòng tôi bỗng cảm thấy ấm áp. Có lẽ Bình Nhi nói đúng, là tôi thích hắn nhưng tôi lại không dám thừa nhận. Tôi biết nếu tôi không có can đảm nói ra điều này thì sau này bản thân tôi sẽ phải can đảm nhìn hắn đến với người khác.

Nghĩ lại tôi không biết hắn có thích mình không? Dù gì cũng là con gái, tôi không thể thích hắn liền xông xáo chạy đến nói cho hắn biết được. Với lại nhìn lại bản thân mình, công việc chưa ổn định. Không biết tên giám đốc biến thái kia sẽ giáng chức tôi xuống nữa hay không. Tâm tình hắn bất định, tôi không thể đoán trước. Còn có, tôi không có gia đình, ở bên hắn biết bao nhiêu là chông gai. Tương lai dù đúng hay sai tôi cũng không muốn nghĩ tới.

Thoáng chốc bản thân mình đã về đến nhà, lấy chìa khóa mở cửa đi vào. Thuận tay bật đèn lên tôi bỗng giật mình khi có bóng người ngồi trên giường.

Áo sơ mi trắng xộc xệch, mái tóc ướt rũ xuống, dáng người cao cao dựa trên thành giường của tôi, đôi mắt khép hờ phủ đầy sương nhìn tôi chằm chằm.

Tôi lắp bắp chỉ vào hắn: “Sao? sao anh lại ở đây?” Chỉ thiếu nước hét toáng lên.

Hắn không cử động, đưa bàn tay dài mà chắc kia kéo tôi vào trong lòng, chính lại tư thế để tôi tựa lên lồng ngực hắn. Hơi thở nóng của hắn phả vào mặt tôi làm tôi nhúm mày.

“Thẩm Nhật Minh, anh lại uống rượu”

Hắn như một đứa trẻ, ừ một câu liền siết chặt tôi không cho tôi cơ hội vùng vẫy. Thân hình tôi không phải nhỏ nhưng so với dáng người của hắn tôi nhỏ hơn rất nhiều. Hắn ôm gọn tôi trong tay, khuôn mặt tôi đỏ bừng, hắng giọng: “Bỏ ra”

Tôi cảm nhận được hắn lắc đầu, ôm chặt tôi hơn, cằm của hắn cọ cọ lên tóc tôi làm tôi cảm thấy nhột nhột.

“nằm yên, cho tôi ôm một lát”

Nếu tôi không nhầm thì tư thế của tôi và hắn đang là tư thế ngồi. Lồng ngực tôi đập liên hồi liền tìm câu phản bác: “Tôi không thích người uống rượu”

“Tôi uống bia” Dù hắn đã say nhưng vẫn không quên dùng giọng nói khàn khàn phản bác lại.

“Tôi không thích người mùi men”

“Vậy lần sau không có nữa” Lần sau không có nhưng lần này sẽ có. Dù có hay không tôi vẫn bị hắn khóa chặt. Người tôi mệt mỏi, trời cũng đã khuya, bụng lại cảm thấy đói. Tôi không còn hơi sức nào để vùng vẫy.

Buổi sáng chắc Triệu Mẫn đưa hắn về nhưng hắn còn quay lại đây làm gì? Chuyện tối qua hắn nhớ lại nên đến đây ăn năn đi.

“Ngọc Hân?”

“Hả?”

“Tôi xin lỗi”

“Hả?” Tôi rất ngạc nhiên, hắn xin lỗi vì cái gì.

“Dù có chuyện gì xảy ra tôi vẫn cứ thích em”

“...” Người tôi như hóa đá, lồng ngực đập liên hồi, mắt tôi mở to như không tin lời hắn đang nói.

Hắn thích tôi!

8. Chương 8: Làm Thư Kí!

Tôi thật sự muốn như những nữ chính trong phim đề cổ hán ra mà hỏi. Anh thích tôi ở điểm gì? Tại sao lại thích tôi? Tôi có điểm gì tốt?... Nhưng bây giờ khuôn mặt tôi đã đỏ bừng không thể nói nên lời. Một phút trước tôi đang còn nghĩ hắn có thích mình hay không thì bây giờ rõ rồi, có nên nói cho hắn biết tôi cũng thích hắn không nhỉ.

Những người say là những người luôn nói thật. Và tôi nghĩ người như hắn sẽ nói thật. Khi tôi đang miên man suy nghĩ làm sao cho phải thì trên đỉnh đầu lại có giọng nói phát ra.

“Ngọc Hân, tôi xin lỗi, xin lỗi vì đã thích em”

Tôi bỗng ngẩn ra, hắn xin lỗi, nhưng xin lỗi vì thích tôi. Cái này tôi không hiểu nhưng chắc không phải là cái gì tốt. Vội bật dậy để hỏi hắn cho rõ nhưng người tôi lại bị ôm chặt không thoát ra được. Giọng hắn khe khẽ nỉ non: “Đừng lộn xộn”

Ừ! Tôi nghe lời hắn không lộn xộn. Không biết là cảm giác hạnh phúc ngọt ngào đang lan tỏa làm tôi không lộn xộn hay là vì nghe lời hắn không lộn xộn.

Tôi là người rất dễ thỏa mãn. Đôi khi một hai câu nói bình thường lại làm tôi hạnh phúc khôn xuể. Nằm trong lòng ngực hắn thật ấm. Cảm giác đói bụng cũng tiêu tan. Hắn dựa đầu vào thành giường ngủ như chết, rõ là hơi thở đều đều nhưng bàn tay vẫn không buông lỏng. Tôi cũng đành mặc kệ lấy ngực hắn làm gối kê để ngủ. Sáng sớm mai cho hắn dậy mỗi chết hắn!

Cảm giác bản thân mình nhẹ nhõm, lăn người qua ôm gối ngủ. Bỗng dưng lại nhớ đến chuyện hôm qua, ánh nắng chiếu gay gắt vào khuôn mặt làm tôi choàng tỉnh.

Hôm qua tôi ở trong lòng Thẩm Nhật Minh ngủ ngon lành, rồi sáng nay tôi lại nằm ngủ thoải mái một mình trên giường. Hắn đâu? Hắn tỉnh từ bao giờ?

Tôi nhìn căn phòng mình vẫn không thay đổi. Tôi quên mất là sao hắn lại có chìa khóa phòng mình. Chưa kể tối qua hắn uống say đến chỉ nói với mình mấy câu. Nghĩ lại bỗng dưng cảm thấy hạnh phúc.

“Ngọc Hân, tôi thích em”

Câu nói của một kẻ say rượu cứ vang mãi trong đầu khiến tôi cười tủm tỉm. Thấy trên bàn có đồ ăn sẵn tôi nghĩ đều là do hắn làm. Cảm giác được người khác quan tâm thật hạnh phúc biết mấy nhỉ.

Hôm nay tôi vui hơn bình thường, tự do tung tăng đi trên đường đến công ty. Hôm nay Bình Nhi bận việc nên không chạy đến hỏi thăm tôi như thường ngày. Tôi cũng không bận tâm, thấy cái gì cũng không bằng niềm vui của tôi.

Cười tươi chạy đến nhận việc làm, có nhiều người nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ. Chắc tại hôm qua nhiều việc như thế mà tôi vẫn làm hết hôm nay còn nở nụ cười sung sướng. Chắc người ta nghĩ tôi cuồng “ngược”.

“Chị Thanh đâu ạ” Tìm mãi không thấy người giao việc, những người khác thì tấp nập chạy đôn chạy đáo không để ý đến sự xuất hiện của tôi. Hôm qua thì tùm ba tùm bầy soi mói, hôm nay lại ai làm việc nấy một cách kì lạ. Sự việc thay đổi quá nhanh khiến tôi chấp nhận không nổi.

“Cô chưa biết chuyện gì sao?” Cô gái bị tôi kéo đến trở mắt nhìn tôi.

“Hà?” Tôi nhúu mày không biết, cô gái kia đành nói với tôi.

“Hôm qua giám đốc đi tuần tra thấy công việc chị Thanh phân công không đồng đều liền bắt chị Thanh và những nhân viên còn lại làm cật lực không được nghỉ. Ai nghỉ tay liền trừ một tháng lương”

Tôi cũng chảy mồ hôi hột, tên giám đốc này tôi chưa bao giờ có thiện cảm với hẳn dù chỉ một chút. Là đàn ông lại đi phạt một người phụ nữ yếu đuối như tôi chưa kể còn đày đọa bao nhiêu người ở đây. Đúng thật là máu lạnh vô tình.

“à, tôi cần làm việc gì không?” Tôi liền hỏi công việc của mình. Lỡ như hẳn lại nổi đóa phạt thêm tôi thì sao?

“Không cần, giám đốc bảo cô đến thì liền lên gặp hẳn” Nói xong cô ấy liền chạy đi làm việc. Tôi đứng sững tại chỗ. Để bản thân mình nghĩ xem có chỗ nào phạm lỗi với hẳn. Lỡ như hẳn có phạt liền lấy cớ mà cãi lại. Tôi chỉ thua thiệt một lần không chấp nhận để thua thiệt lần hai.

Nghĩ qua nghĩ lại liền cảm thấy không có gì. Chuyện tôi nhận nhầm hẳn tất nhiên hẳn đã phạt tôi. Tôi có chuyện ở quán bar hẳn cũng đã cứu tôi một lần nhưng bù lại hẳn đã trừ mấy tháng lương. Công việc hôm qua tôi cũng làm xong đến tận khuya mới về. Tôi nghĩ đi nghĩ lại cũng không có dính dáng đến hẳn cái gì.

Thở dài lê lét đi đến phòng hẳn. Đứng ngoài cửa:

“Giám đốc, tôi là NGọc Hân, nhân viên vệ sinh”

Nhân viên vệ sinh tôi nói rõ to. Nghe thấy chưa hả? Anh đang mời nhân viên vệ sinh đến phòng anh đấy!

Tôi là người ích kỷ, dù tôi lo đi tất cả mọi thứ nhưng không có nghĩa là tôi quên được nó.

“Két” tiếng cánh cửa mở ra. Người tôi nhìn thấy vẫn là bóng dáng lạnh lùng ngạo nghễ như cũ. Hẳn vẫn không ngẩng đầu lên, mái tóc rũ xuống gần đến trán. Hai tay đan xen vào nhau vừa làm đệm tựa cho đầu, Một người một phòng lớn, không có ai khác.

Tôi cảm thấy lạnh lạnh. Nhẹ nhàng đi vào, cúi đầu rất cung kính: “Anh gọi tôi”

Hẳn ngẩng đầu nhìn, ánh mắt tìm tôi nghiên cứu nhìn sâu trong đôi mắt của tôi rồi cất giọng đều đều:

“Đóa Ngọc Hân, tốt nghiệp loại A”

“Vâng” tôi gật đầu. Đây là niềm hãnh diện lớn nhất của tôi đấy. Bằng loại A, rất hiếm.

“Tin nhắn giả mạo tổng đài cũng làm cô cười tươi như vậy, tôi không hiểu sao cô lại có cái bằng này”

“...” Tôi biết ngay hẳn mở miệng là không có câu gì tốt. Đúng là tôi bằng loại A. Tôi gặt gù bao nhiêu ngày đêm học thuộc bài, dù tôi không thông minh nhưng chỉ cần chăm chỉ tất sẽ thành công. Không lẽ bằng loại A chỉ là ngưỡng người không minh à.

Còn nữa? Hẳn? sao biết được là tôi nhận tin nhắn từ tổng đài? Hẳn nói đó là giả mạo? Còn thấy tôi cười?

Nhớ đến ngày hôm qua tôi ở lại một mình trong công ty, liền cảm thấy cô đơn, tổng đài nhắn đến liền làm tôi thấy nhẹ lòng. Nhưng hẳn đều biết tất cả? Không lẽ tin nhắn giả mạo đó là hẳn gửi? Còn có hẳn vẫn theo dõi tôi?

Không đúng, là tôi mơ tưởng rồi chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Liền đánh đổi chủ đề: “Bằng loại A thì sao, không lẽ ai đều có bằng này đều thông minh tuyệt đỉnh như anh chắc”

“Tôi loại S” Hẳn vẫn lạnh lùng, khuôn mặt không thay đổi.

Tôi bỗng dưng cứng họng. Tự nhiên tôi vào đây chỉ để tranh luận đề tài ngớ ngẩn này với hẳn nhỉ.

“Anh gọi tôi vào đây làm gì?”

“Cô là người ngu ngốc nhất tôi từng thấy. Công ty chúng tôi không thể chứa đựng những người có IQ thấp như vậy được..”

“Vậy nên...” Hẳn định đuổi tôi sao?

“Làm thư kí của tôi, đỡ phải làm mất thanh danh của công ty”

“Không phải có Chung Tín rồi sao?” Tôi như nổi đóa lên. Tôi sợ hấn muốn chết, bảo tôi làm thư kí cho hấn. Ngày ngày kè kè bên hấn, hấn muốn tôi hoảng sợ mà chết chắc. Chưa kể nếu tôi làm sai chuyện gì hấn sẽ phạt, phạt, phạt. Hấn không phạt sẽ không có cơm ngon mà ăn!

“Chung Tín về quê một tháng”

“Như vậy cũng không được, anh nghĩ xem Chung Tín là người sắc sảo thông minh như vậy...” Còn tôi là người ngu ngốc không cần làm thư kí.

Hấn nhìn tôi thú vị, môi hơi nhếch lên: “Bởi vì hấn đi theo tôi hấn mới thông minh như vậy” “Cô dù ngu ngốc đến đâu, chỉ cần đi theo tôi IQ của cô sẽ tăng lên ngàn ngút”

Bỗng dưng tôi thấy ghen hợm. Không hổ danh là giám đốc. Nói câu nào cũng không cãi lại được

“Tôi không làm”

“Một làm hai sa thải” Có bao nhiêu người mong ước được đến gần hấn, còn cô gái này...Ngu ngốc!!

Ánh mắt hấn vẫn xem thường tôi. Tôi trợn mắt nhìn hấn, hấn uy hiếp tôi trắng trợn.

“Nhưng tôi có điều kiện”

“...” Hấn rất kiên nhẫn đợi tôi nói

“Tiền lương gấp đôi”

Hấn xoay người, bàn tay gõ gõ trên mặt bàn suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được”.

“Anh không được phạt tôi khi tôi làm sai những chuyện nhỏ nhặt”

“Được” Không cần suy nghĩ liền trả lời.

Tôi cũng gật đầu đồng ý, muốn bảo anh hòa nhã với tôi một chút những nghĩ lại khuôn mặt lạnh như dát vàng của hấn muốn thay đổi thành nhựa đường cũng thật khó khăn.

Nhưng bản thân tôi cũng không ngờ hấn lại dễ dàng chấp thuận đến thế. Mới phút trước còn sợ phút sau liền cảm thấy bình thường. Cuộc sống a! Liền phải nhìn mặt người ta mà sống!

9. Chương 9: Tôi Thất Tình Rồi!

Tôi nghĩ tôi đã nhìn thấy nụ cười nhếch mép của hấn. Đó là nụ cười hiếm hoi nhưng đó cũng là nụ cười “Đểu giả” đối với tôi.

Tin tức tôi được thăng chức xong lại được thăng chức một cách chóng mặt làm tôi trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Chỉ có Bình Nhi biết, Chung Hấn trưởng phòng thân yêu biết tôi là tiểu bạch thủ bị bắt nạt trong câu chuyện cầu huyết này. Còn người khác thì sao? Lờ ra lờ vào thêm mắm thêm muối cuối cùng tôi bị gán danh hiệu là hồ ly tinh. Tôi khóc cũng không ra nước mắt. Rốt cuộc tôi đã làm cái gì sai cơ chứ? Bị gán biệt hiệu này quả thật không hay ho chút nào. Người ta cứ đề cao tôi quá. Thật ra trí thông minh của tôi chừng nào tôi biết. Giám đốc nói như vậy cũng chỉ là cái cớ để bảo tôi làm thư kí. TRốn tránh cũng không được. Người xảo quyết như hấn ngày mai lại dở trò gì đây dọa tôi cũng không biết. Thôi thì chấp nhận, sau này có ai ăn hiếp tôi tôi sẽ thêm mắm muối nói lại với hấn để hấn hại chết người ta.

Khoan đã! Nhắc mới nhớ đến tôi ra khỏi phòng giám đốc nhưng lại quên hỏi hấn khi nào đi làm và làm những việc gì?

Giật mình liền chạy nhanh lên lầu. Cứ nghĩ đến hấn là nghĩ đến chữ “Phạt”. Thiệt tai thiệt tai, tại hấn làm nhiều điều ác trước.

Văn phòng giám đốc đóng rồi. Hấn đi thật nhanh, nhanh hơn cả tôi nữa. Rốt cuộc hấn là người hay quý vậy. Rốt cuộc tôi nên về hay là đi đây?

Tôi suy nghĩ mãi không ra đành ngồi chầu trực trước cửa phòng hấn. Từ đây đến tôi chắc hấn sẽ lên đây một lần. Ít nhất hấn thấy tôi thiện tâm mà không phạt tôi.

“Nếu tôi không đến chắc cô cũng ngồi đây đợi đến sáng”

Tôi mơ mơ màng màng có giọng nói cất lên từ đỉnh đầu liền ngẩng đầu dậy nhìn, vì tôi ngủ quên nên người tôi tê rần. Chân cũng đứng không được. Cố nặn ra nụ cười méo xệch nhìn hấn.

Hấn vẫn như vậy, ánh mắt chỉ nhìn một chỗ. Nhíu mày nhìn tôi. Tôi đoán hấn đang rất khó chịu vì bản thân mình đã chặn đường của hấn. Vội cố gắng đứng dậy rời đi. Quả thật rất khó khăn!

Đình Minh Tuệ không nói gì lên đưa tay bế xốc tôi lên. Mùi trầm hương phả vào mũi khiến tôi choáng váng. Sao ai cũng thích bế tôi như đứa trẻ vậy nhỉ. Người tôi cũng đâu phải là gầy. Bọn hấn không ngại khó khăn lấy tôi ra làm trò tập gym chứ.

“Ngu ngốc”

Lần này tôi nổi đóa lên, hấn có thể mắng tôi một lần, hai lần, ba lần những không có lần thứ tư đâu nhé.

” Ai ngu ngốc hả? anh đừng tưởng anh thông minh hơn người là có thể hơn được tôi”

Hấn cười khê: “Cô nghĩ kĩ xem cô hơn tôi cái gì”

Tôi nghĩ nghĩ một lát rồi rống to” Cái gì tôi cũng hơn anh, ngực to hơn anh, mặt béo hơn anh, điện nước nhiều hơn anh”

“À” Hấn không tức giận ngược lại nói một cách rất từ tốn.

Bây giờ tôi mới nhận ra tôi và hấn đang đi trên đường, Hấn bế tôi xuống công ty trước ánh mắt của mọi người. Tôi nằm trong ngực hấn nói xằng nói bậy.

Tôi muốn cười cũng cười không nổi, chắc tôi lại thêm cái biệt danh: “hồ ly tinh không biết liêm sỉ”

Đình Minh Tuệ bỏ tôi vào trong chiếc xe ô tô màu đen rồi đóng sập cửa lại, hấn đi vòng qua ngồi một bên tôi lái xe. Tôi mới hoảng hồn: “Anh định đưa tôi đi đâu?”

“Về nhà”

“Tôi không có nhà, bố mẹ đuổi tôi ra khỏi nhà lâu rồi”

“...” Hấn im lặng tiếp tục lái xe, không nói tiếp câu nói của tôi. Liền nói tiếp câu “Ngu ngốc”

“...” tôi bụm chặt miệng. Cái lý với hấn người thua luôn luôn là tôi.

Ngu ngốc thì ngu ngốc. Ngu ngốc cũng có cái hơn người.

chiếc xe đi qua bao nhiêu là dãy nhà. Tôi biết con đường này, đường này chính là về nhà của tôi. Nhà tôi cũng thuộc dạng khá giả nên cũng nằm trong khu biệt thự giàu có này. Ở đây cảnh vật rất đẹp nhưng đều là cây cỏ giả, hiếm hoi chỉ có mấy cây cổ thụ lớn hơn một chút là thật. Ngay có chó cảnh cũng là lai giống thành những chú chó ngớ như là thú bông. Người người nơi đây rất đẹp. Đẹp theo kiểu quý phái. Đi bên họ tôi cảm thấy bản thân mình là người rất thấp kém. Vậy nên một chút tôi cũng không muốn quay lại đây.

“Sao anh biết nhà tôi?”

Giọng nói hấn vẫn trầm trầm: “Tôi là Đình Minh Tuệ”

Bây giờ nghe hấn nói có chút kì kì. Tôi không nhận ra có chỗ nào khác biệt: “Tên anh rất giống con gái”

“Cô cũng nói một lần rồi”

Tôi ngạc nhiên, tôi đã nói một lần? Đây là lần đầu tiên mà. Kì quái, hấn có bị sốt ở đâu không?

Hấn nhìn tôi có vẻ nghi ngờ liền giải thích: “Hồi nhỏ, tôi và cô là hàng xóm với nhau”

“...” Tôi ngẩn người, lục lại trí nhớ xem. Tôi nhớ rõ tôi không có người hàng xóm nào. Hàng ngày cứ rúc trong phòng sợ bị mẹ mắng. Đến cả Đóa Thành tôi cũng ít khi tiếp xúc chứ đừng nói là hấn

“Anh nhận nhầm người rồi”

Hắn không có biết cảm gì, đôi mắt nhìn về phía trước, không nói gì hơn nữa để lại cho tôi một mớ thắc mắc. Chiếc xe ô tô dần đi chậm lại đậu trước cánh cổng quen thuộc kia. Tôi thấy nhói nhói trong tim liền không nhìn.

“Về đi, tôi không muốn vào”

“Tôi cũng không muốn cho cô vào” Hắn bây giờ mới nhìn tôi. Đôi mắt gợn sóng.

“Vậy anh đưa tôi đến đây làm gì?”

“Co cô xem cái này” Hắn đưa tay ra lấy cái máy tính bảng gắn lên thành xe. Bật máy lên, hình ảnh trước mắt tôi là gia đình đang xum vầy, có Đóa Thành, có Triệu Mẫn, có cả Thẩm Nhật Minh, Bố mẹ tôi thì dùng ánh mắt trìu mến nhìn TRIỆU Mẫn. Vợ chồng dì tôi ngồi bên cạnh xem xét Thẩm Nhật Minh. Tôi lấy lòng mình đau ê ẩm. Cất tiếng hỏi hắn:

“Chuyện này là thế nào?”

“Cô mất trí nhớ, quên mất tôi, quên mất Triệu Mẫn là em họ của cô sao?” Hắn nhú mồm nhìn tôi, ánh mắt lóe lên vẻ đau lòng.

Tôi sững người nhìn hắn. Tôi mất trí nhớ, Triệu Mẫn là em họ mình. Đúng rồi, tôi quên mất là vợ của tôi họ Triệu, thảo nào mới gặp cô ấy tôi đã mu0ons quen thân. Nhưng sao tất cả chuyện này tôi lại không biết.

Hắn rất kiên nhẫn giải thích cho tôi: “Năm ba tuổi, cô vì tai nạn mà mất trí nhớ. Sau lần đó, cô liền không dám ra gặp ai”

“Không phải, là bố mẹ tôi không cho ttooi ra gặp người khác”

Chuyện này sao có thể? Cứ xem như chuyện tôi mất trí nhớ là thật nhưng tôi không tin bản thân mình lại quên được họ hàng thân thích.

“Uẩn khúc này tôi không biết, tôi chỉ biết cô quên mất tôi, quên mất Triệu Mẫn, quên mất Thẩm Nhật Minh”

“Tôi và thẩm Nhật Minh có quen nhau từ trước?”

Tôi mất lấy cánh tay hắn, bấu chặt để cố tìm kiếm câu trả lời.

“Ừ, Có rất nhiều chuyện từ từ tôi sẽ giải thích cho cô” Hắn nhìn bàn tay đang bấu chặt hắn, không muốn nói nhiều, ý bảo cô nhìn vào trong màn hình.

Tôi thấy cánh tay Thẩm Nhật Minh và Triệu Mẫn đan lấy nhau như thể sẽ không bao giờ rời xa. Ánh mắt hắn nhu hòa chưa từng thấy, Triệu Mẫn cười tươi, nụ cười ngọt ngào rất hạnh phúc. Cả nhà tôi xum vầy lại bên nhau cười nói riêng tôi lại lẻ loi cô độc.

Hốc mắt dần ửng hồng lên, tôi cứ nghĩ Thẩm Nhật Minh thích tôi thật. Những lời ngọt ngào vẫn vang lên trong đầu. Nhưng người hắn thật sự thích lại là Triệu Mẫn.

Hôm qua còn đến với tôi hôm nay lại đi với TRIỆU Mẫn, gia đình nhà tôi thích họ. Nhìn Triệu Mẫn xinh đẹp ngồi đây lòng tôi lại thấy ghen tị. Ghen tị vì cô có được cái nhìn yêu thương từ bố mẹ, ghen tị vì cô có Thẩm Nhật Minh.

Tất cả mọi chuyện là một mớ rắc rối tôi lại không muốn tìm hiểu. NGồi thẫn thờ chờ Đình Minh Tuệ giải thích.

Hắn cũng hiểu ý tôi, liền nói: “Từ nhỏ tôi, cô, Thẩm Nhật Minh, Triệu Mẫn chơi thân với nhau, liền có một ngày cô vì chạy lên ra ngoài chơi với Thẩm Nhật Minh cả hai đều bị tai nạn mất trí nhớ. Cô thì mất trí nhớ bình thường còn hắn lại bị mất trí nhớ ngắt đoạn. Có chuyện gì hắn không để ý kĩ hắn lại quên, uống rượu bia xong hắn lại quên, Vì chuyện này mà cô không rời khỏi nhà suốt bao nhiêu năm. Gia đình tôi chuyển đi nơi khác nên tôi cũng không thể gặp được cô lần cuối. Còn chuyện cô không nhớ Triệu Mẫn là ai, cái này tôi không rõ?”

Hắn vẫn cất giọng từ từ làm tôi vỡ lẽ. Thì ra Thẩm Nhật Minh quên tiêm thuốc tê cho tôi là vì hắn mất trí nhớ, tôi không nhớ ra Triệu Mẫn vì tôi chưa gặp cô ấy lần này, chưa thấy cô ấy đến nhà tôi hay là trong những bữa cơm họ hàng cô ấy đều không có mặt.

“Tôi và anh rất thân sao?”

“Ừ” Một câu trả lời lạnh nhạt. Nước mắt bỗng chực trào ra. Nhìn vào màn ảnh tthủ nhỏ, nhìn vào những con người trong căn nhà llongf tôi lại thổn thức. Nghẹn ngào nói:“Về thôi, tôi thất tình rồi”

Không biết là vì tôi biết được Thẩm Nhật Minh không thích tôi nên tôi mới khóc hay là vì chuyện tình cảm ngày xưa bị tôi quên lãng hay là vì bố mẹ không cười với tôi mà cười với Triệu Mẫn. Tôi không biết, cũng không muốn biết, không muốn suy nghĩ nữa. Nắm chặt hai mắt tránh để nước mắt rơi xuống. Cúi đầu không nói một lời.

Cảm giác này, đau đớn hơn vết thương mà Thẩm Nhật Minh gây ra cho tôi khi ở phòng phẫu thuật!

10. Chương 10

Tôi đã từng nghĩ rằng lời hứa là thứ sẽ trường tồn vĩnh viễn. Bất kể hắn là ai, hắn là người như thế nào hay kể cả hắn là một người xa lạ. Khi hắn thốt lên câu hứa là tôi tin cả một đời. Nhưng trải qua bao nhiêu chuyện tôi bỗng dưng nhận thấy rằng. Lời hứa là một thứ ăn không được nuôi cũng không trôi, là một thứ cứ nghẹn mãi trong cổ họng làm người ta đau đớn nhưng chẳng bao giờ biến mất. Ôm lấy lời hứa như ôm lấy đau thương. Vậy nên, sau này sau này nữa, nếu có ai đó thốt lên câu hứa với tôi, tôi sẽ xem nó như là một câu nói đùa. Một câu nói đùa dành cho đứa con nít.

Bỗng dưng hôm nay bản thân tôi lại khóc nức lên như một đứa trẻ. Bấu chặt chân mình mà khóc. KHÔNG quan tâm Đình Minh Tuệ đang ngồi một bên, không quan tâm ánh mắt hắn nhìn tôi như thế nào, không để ý đến hình tượng của tôi ra sao Tôi chỉ biết bản thân mình rất buồn. Thật sự rất buồn.

Tôi từng coi Thẩm Nhật Minh như cả thế giới của mình, tôi đã từng tin hắn, tin lời hắn nói, tin lời hắn hứa tin mọi thứ đang xảy ra xung quanh hắn và bây giờ tôi tin hắn không yêu tôi là thật!

Tôi đã từng nghĩ rằng lời hứa là thứ sẽ trường tồn vĩnh viễn. Bất kể hắn là ai, hắn là người như thế nào hay kể cả hắn là một người xa lạ. Khi hắn thốt lên câu hứa là tôi tin cả một đời. Nhưng trải qua bao nhiêu chuyện tôi bỗng dưng nhận thấy rằng. Lời hứa là một thứ ăn không được nuôi cũng không trôi, là một thứ cứ nghẹn mãi trong cổ họng làm người ta đau đớn nhưng chẳng bao giờ biến mất. Ôm lấy lời hứa như ôm lấy đau thương. Vậy nên, sau này sau này nữa, nếu có ai đó thốt lên câu hứa với tôi, tôi sẽ xem nó như là một câu nói đùa. Một câu nói đùa dành cho đứa con nít.

Lời hứa ấy vẫn vang vọng bên tai, câu nói ấy vẫn vang vọng bên tai. Bây giờ tôi nghĩ lại thật nực cười, hắn thích tôi là xem tôi như tri kỷ còn bản thân tôi lại cố chấp rằng đó là tình yêu. Hắn không sai mà do tôi sai. Tôi sai về tất cả, về sự ảo tưởng mà bản thân tự nhận lấy.

Tôi lo sợ hơn là đau lòng, tôi sợ sẽ mất đi hắn, tôi sợ sẽ không gặp lại được hắn. Tôi sợ hắn sẽ ghét bỏ tôi như họ. Triệu Mẫn là người như thế nào tôi không biết, nhưng bố mẹ, Đóa Thành là người như thế nào tôi là người rõ nhất. Họ ghét tôi, suốt quãng đời còn lại họ sẽ không cho tôi yên ổn.

Một bàn tay mát lạnh nhưng lại ấm áp nắm lấy tay tôi như là an ủi. Tôi đưa đôi mắt sưng húp nhìn hắn. Hắn vẫn lạnh lùng quay đầu đi trnhs ánh mắt của tôi. Rõ là an ủi nhưng lại cố che giấu, bỗng dưng tôi lại thấy hắn là người tốt. Không cần thể hiện ra mặt vẫn lặng lẽ quan tâm người.

Tôi nghẹn ngào nức lên từng tiếng:“Tôi muốn về nhà”

Về nhà là về phòng của tôi, ai ngờ hắn hiểu lầm lái thẳng một mạch về nhà hắn. Tâm trạng tôi rối bời không chịu xuống xe. Đưa đầu dựa vào cửa kính đôi mắt vô hồn nhìn con đường kia.

Đình Minh Tuệ nhàm chán nhìn tôi:“Rất cuộc cô buồn vì cái gì?”

Tôi buồn vì cái gì? Đúng rồi, tôi đã khóc rất nhiều, tôi như suy sụp đi nhưng tất cả rốt cuộc là vì cái gì. Bố mẹ đối xử với tôi như vậy bấy lâu tôi không hề buồn, họ cười nói với người ngoài rất cuộc liên quan gì đến tôi mà tôi phải buồn. Hay là vì Thẩm Nhật Minh với Triệu Mẫn. Họ là một đôi, trong tâm tôi đã biết từ lâu những ẩn cố chấp phủ nhận. Đúng vậy, tôi buồn vì sự cố chấp của mình.

“Cô tự đi hay tôi bế ra ngoài”

“...” Tôi cũng không còn hơi sức để nói chuyện. Mặc hần làm gì thì làm.

Đình Minh Tuệ bế tôi lên đi vào trong nhà. Nhà của hần rất rộng lại thoáng mát. Màu chủ yếu của hần là màu trắng, căn nhà màu trắng sạch sẽ kết hợp với cây cỏ nơi đây tạo nên khung cảnh vừa hài hòa lại rất sang trọng. Hần đặt tôi lên ghế sofa đến lấy nước chon tôi uống.

Nhìn vào cái ly trong suốt lại lừng chùng nước kia tôi cũng chẳng buồn uống. Nhắm chặt mắt lại yên tĩnh ngồi trên ghế. Co hai chân lại để một chỗ lấn áp cái run rẩy trong lòng.

Tôi biết giám đốc hôm nay rất dịu dàng, chuyện của tôi hần biết tất cả nhưng chuyện của hần một chút tôi cũng không để ý. Hần biết tôi, biết gia đình tôi, biết tất cả mọi thứ xung quanh tôi, Hần có lấy được hình ảnh từ camera trong nhà là điều bình thường. Giám đốc của một công ty IT biết những thứ này không phải là lạ. Hần có quen tôi từ trước, hần bảo tôi mất trí nhớ, chắc chắn hần đã nhận ra tôi khi tôi nói tên của mình cho hần biết nhưng những gì hần nói tôi muốn tin nhưng lại không dám. Sợ bản thân mình lại ảo tưởng rồi tự mình đau lòng.

Nghĩ đến đây tim mình lại đau âm ỉ, mắt đã khô bây giờ lại ướt.

Đình MINH Tuệ bỏ mặc tôi ở đây rồi đi, không biết hần đi đâu. Tôi cũng lười để ý.

Đầu của tôi mất dần choáng váng, con người bỗng dưng lạnh, cảm nhận trên người mình có một tấm chăn nhưng vẫn không đủ ấm. Mắt tôi đau đốn cổ mở mắt nhưng lại không thể. Bàn tay run run bấu chặt.

Tôi biết mình bị sốt rồi, tôi hết hiêm khi đổ bệnh nhưng đổ bệnh rồi là rất nặng. Tôi bị sốt liên một tuần mới khỏi, lần này cũng không ngoại lệ.

Ý thức dần trống rỗng, bản thân mình lại chìm trong màn đêm.

oOo

Tôi là một cô nhóc nhỏ nhỏ tròn tròn, có làn da trắng bóc đôi môi đỏ mọng đứng một bên cười khả ái. Có cậu bé tiến lại gần, hai người chơi đùa với nhau trên thảo nguyên mênh mông không có người. Lúc ấy có một cô bé khác chạy đến đẩy tôi ra. Trùng lớn mắt nhìn tôi.

Tôi không hiểu chuyện gì. Bị xô ngã nên uất ức nhìn, đôi môi mím chặt mắt rưng rưng như sắp khóc. Cậu bé kia nhìn thấy tôi nhưng không lại gần chỉ đứng đấy nhìn tôi khóc rồi cười. Tôi khóc từng nào cậu ta cười từng đấy. Rõ là phút trước mới chơi với tôi vui vẻ, thấy tôi bị ngã liền ngồi cười. Tôi tức giận quay ngoắt bỏ đi, tôi ghét hai người bọn họ, tôi ghét cậu bé, tôi ghét cả cô bé kia. Liền chạy đi mách mẹ, mẹ sẽ phạtjhai người kia cho mà xem.

Giữa cánh đồng thảo nguyên bao la, chỉ có tiếng gió ru, những cành lá xanh mơn mẫm phát phơ, dưới chân là một thảm cỏ xanh mượt nhưng lại rất sạch. Nơi đây như một thiên đường không nhiễm bụi trần.

Tôi uất ức chạy đi giữa cánh đồng thảo nguyên mênh mông ấy. Cậu bé kia chạy theo nắm tay tôi lại. Cảnh vật rất hài hòa.

“Hân, cho Minh Minh xin lỗi, Minh Minh không cố ý cười đâu”

Tôi mở to đôi mắt ngăn nước nhìn:“Thật hả?”

“Thật”

Cô bé kia lại đến đẩy tôi lần nữa. Tôi tức giận nhìn:“Sao lại đẩy ngã tôi”

Cô bé kia liếc tôi thật sắc:“Tôi không cho cậu nói chuyện với Minh Minh”

Tôi bướng bỉnh cãi lại:“Tôi cứ muốn nói đấy”

Tay tôi nắm chặt lấy tay hắn không buông. Dù gì cũng là con nít, càng nói tôi càng bướng.

Cô bé kia chạy đến dùng hết lực đá

ỷ tôi xuống, tôi không để ý trật chân bỏ ngã lăn xuống. Tay tôi đang cầm tay hắn liền ngã xuống theo.

Tôi và cậu không biết đã lăn bao nhiêu vòng, tôi nắm chặt mắt không muốn nhìn đến khi có thứ gì đó đập vào đầu tôi đau đớn làm tôi ngất đi

Trong mơ mơ màng màng tôi vẫn nghe thấy tiếng cô bé đó nói.

“Huhu, dì ơi, dì làm ơn cứu anh Minh còn cả chị Hân nữa. Chị ấy không cố ý kéo anh Minh xuống đâu. Tại con đến không kịp để ngăn cản”

Lúc ấy tôi hận không thể tỉnh dậy mà đánh cô vài cái. Là một đứa con nít ba tuổi sao lại có tâm tư lớn như vậy. Nói láo không chớp mắt.

Vì máu chảy quá nhiều đến nỗi tôi có thể ngửi thấy mùi tanh đang chảy xuống mặt mình, ý thức lại lần nữa mất dần đi. Triệu Mẫn, tôi ghét cô!!

Tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại thấy mình đang ở trong căn phòng màu trắng. Tôi thích kết cấu của căn phòng này, vừa nhìn liền tịnh tâm trở lại. Tôi biết mình vừa trải qua giấc mơ rất kinh khủng, chính nó làm tôi tỉnh lại. Tôi biết đó không phải là mơ mà là thật. Người đáng hận không phải là tôi mà là do cô ta. Tất cả là do cô ta.

Thảo nào, thảo nào trong bệnh viện tôi thấy ánh mắt cô ấy nhìn tôi kì lạ. Thảo nào tôi lại thấy cô quen thân đến thế...

“Tỉnh rồi hả?”

Tôi nhìn về bóng dáng ở cửa, ngoài hắn ra còn ai nữa đây.

“Minh Tuệ” Đây là lần đầu tiên tôi gọi anh thân thiết đến thế.

Hắn cũng không bài xích tôi, đáp lại một câu: “Ừ”

“Anh có tin tôi không?”

Hắn không trả lời, đến bên cạnh giường rót tôi ly nước.

Cổ ngồi dậy nhận lấy ly nước của hắn. Nhìn dòng nước trong suốt và lăn tăn. Tôi cười tự giễu. Hắn tất nhiên sẽ không tin tôi. Chuyện năm xưa chỉ có tôi biết, Nhật Minh biết, Triệu Mẫn biết. Người ta chỉ nhìn đến kết quả qua lời nói của cô ta chứ ai thèm nghe một cô nhóc bị hại như tôi nói.

Bỗng dừng lại hỏi hắn cái này. Biết trước câu trả lời vẫn cứ hỏi. Tôi thật ngu ngốc mà. Tôi thì cần gì hắn tin hay không

Hắn đưa tôi mấy viên thuốc, tôi không muốn nhận lấy. Ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm vào tôi, hơi tỏ ra vẻ nguy hiểm. Người cao ngạo như hắn chưa bị từ chối bao giờ nay lại bị tôi rũ bỏ. Quả thật hắn đang tức giận đi.

“Uống” Giọng nói trầm thấp vang lên phá vỡ không khí u ám này, Tôi nhận lấy rồi vắt xuống dưới giường. Không sợ hãi nói: “Tôi muốn về nhà”

Bây giờ còn có thứ gì làm tôi sợ hãi nữa đây!

11. Chương 11

Có người hỏi tôi có biết tuyệt vọng là gì không? Lúc ấy tôi ngây thơ trả lời rằng: Tuyệt vọng là thứ làm ta thất vọng nhất trên đời.

Bây giờ tôi mới biết tuyệt vọng là gì. Không phải là thứ làm ta thất vọng nhất, cũng không phải là thứ làm ta khóc òa lên như một đứa trẻ, cũng không phải là thứ làm trái tim ta đau đớn đến tột cùng.

Tuyệt vọng kì diệu lắm, đứng trước nguy hiểm nhưng lại không cảm thấy sợ hãi. Bị người ruồng bỏ nhưng lại không cảm thấy đau lòng. Không đau, không khóc, không nháo nháy mới chính là lúc bản thân người ta thấy tuyệt vọng nhất.

Tôi tự hỏi chính bản thân mình chỉ một chút chuyện cỏn con sao lại có thể tuyệt vọng. Tôi cũng không biết trả lời thế nào. Có thể là do bản thân mình đa cảm dễ bị tổn thương cũng nên.

Một người mất đi sự yêu thương từ nhỏ, bị người người cô lập. Chỉ có thể dùng ánh mắt to tròn nhìn người khác âu yếm. Bỗng dưng một ngày bị đuổi đi, bản thân mình phát hiện bị bệnh, ngay đến khi gần như tuyệt vọng lại bị đứa em trai đến chèn ép. Rồi lại có một người, đến cứu tôi, làm tôi cười, dẫn tôi đi chơi, nói với tôi biết bao nhiêu chuyện. Điều này thử hỏi xem có ai mà không rung động?

Rồi đến một ngày tôi nhìn thấy tất cả, chính hắn cũng rời xa tôi, câu chuyện xưa làm tôi nhớ lại, người bên cạnh cũng không tin tưởng mình. Tất cả mọi người thì xem tôi như hồ ly tinh. Thử hỏi xem bây giờ tôi còn cái gì?

Tôi không sợ Đình Minh Tuệ, không phải không sợ nhưng tôi không còn hơi sức để sợ. Hắn có thể phạt tôi, có thể đuổi tôi cũng được, tôi cũng không quan tâm.

KHông khí trong phòng âm u đến lạ thường, nhìn những viên thuốc lăn lóc dưới đất. Hắn nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu. Không rõ nghĩ gì chỉ kiên nhẫn đứng dậy lấy tôi những viên thuốc mới.

Lần này hắn không đưa cho tôi, hắn lấy thuốc trộn với ly nước khác đưa đến trước mặt tôi. Đình Minh Tuệ không cho tôi cơ hội lấy nước cũng không cho tôi cơ hội phản kháng.

“Uống”

Tôi mở miệng để cho chất lỏng đắng nghét chảy vào khoang miệng, tôi không sợ đau nhưng rất sợ đắng. Với bản thân tôi hiện giờ chỉ có thể nhắm mắt khó chịu.

Ly nước vừa dứt khỏi miệng, hắn lấy viên kẹo ngọt nhanh tay bỏ vào miệng tôi. Hành động này rất nhanh như đã làm đi làm lại nhiều lần rồi.

“Ngu ngốc” Lời này hắn lại phun ra, đứng dậy đi ra khỏi phòng,

Nhìn theo bóng dáng. lạnh lùng ngạo nghễ của hắn tôi quả thật rất nghi ngờ. Hình như hắn không màng người thì hắn không yên ổn.

Sức khỏe tôi cũng dần tốt lên, Đình Minh Tuệ vẫn như thường. Đến cho tôi uống thuốc, rảnh rồi mắng một câu “Ngu ngốc” rồi liền đi ra. Ở tạm nhà hắn mấy ngày bản thân tôi thấy rất thoải mái. Tôi đặc biệt thích nơi này, tâm trạng tôi không tốt liền có ngọn gió mang theo hương hoa thổi vào làm tôi bình thản. Điện thoại tôi rất nhiều cuộc gọi nhờ. Ngoài ai khác Thẩm Nhật Minh đây. Nếu như lúc trước tôi không kéo hắn xuống cùng tôi, chỉ mình tôi chịu mọi chuyện chắc tất cả cũng không ghét bỏ tôi đến nhường này. Tôi mất trí nhớ, tự cô lập bản thân, bố mẹ liền ghét tôi ngay sau đó. Tôi là một đứa con nuôi, lại làm người ta bị thương đến não, lại bị Triệu Mẫn xinh đẹp khả ái nói mấy câu hăm dọa. KHông bị đuổi đến cô nhi viện từ nhỏ là cái phúc của tôi rồi.

Tôi cần tìm Minh Tuệ, tôi muốn đi làm. Rúc trong nhà hắn mãi cũng thấy ngại. Tôi và hắn cũng đâu quen thân gì, chỉ có một cơn sốt liền ăn bám hắn. Kiểu gì hắn cũng trừ tiền lương của tôi cho mà xem.

Căn nhà này cũng không có nhiều người, hầu như cũng chỉ có hai người là hắn và bà giúp việc già nua nhưng rất phúc hậu. Nhìn thấy bà tôi liền nhớ đến bà Thím, trước mặt thì nói tốt với tôi lắm sau lưng thì cùng một ruột với họ. Cái này làm tôi mất đi rất nhiều niềm tin a!!!

Tôi mang bộ đồ ngủ mà hắn chuẩn bị, lết đến phòng ăn. Ngồi trên bàn nhìn bà giúp việc nấu đồ ăn trưa. Bà nhìn tôi mỉm cười: “Cô chưa khỏe hẳn, đến đây làm gì?”

“Đến xem bà nấu ăn”

Bà cười hiền hòa đặt trước mặt tôi là ly sinh tố dưa hấu. Thấy chất lỏng đỏ đỏ tôi cũng chẳng buồn ăn. Tâm trạng cũng không có, thứ tôi thích hơn là nhìn bóng dáng bận rộn chuyên tâm làm việc của bà.

Rảnh rỗi mở điện thoại ra nhìn tin nhắn mà Đình Minh Tuệ giả mạo tổng đài để hỏi thăm tôi. Cái này bỗng dưng tôi thấy rất trẻ con. Cực kì trẻ con. Xem thường hẳn liền vứt máy qua một bên.

Bà giúp việc thấy hành động của tôi liền cầm máy điện thoại lên.

“Cô có bận mình chuyện gì cũng đừng làm hư hỏng những thứ xung quanh.”

“Vì sao?” Tôi hứng thú hỏi.

“Đồ vật cũng có linh tính, đã xác định được mình là chủ nhân liền buông bỏ hết thảy mà đến bên mình”

Tôi không hiểu vì sao bà lại nói thế? Tôi cũng không hiểu bà nói vậy là có ý gì. Cái gì mà đồ vật có linh tính. Cái gì mà buông bỏ hết thảy. Có tôi mới không để ý.

Lấy ly sinh tố ăn một hơi cạn hết liền có giọng nói bên ngoài cất lên: “Tôi chưa thấy điệu ăn uống nào hấp tấp như cô”

Tôi nghe liền biết đó là giọng nói của ai, rất kiên nhẫn không đáp lại.

Hắn đi đến kéo ghế ngồi kế bên, mùi hương bên người hắn liền cho tôi cảm giác dễ chịu.

“May là cô đi cạnh tôi, bằng không mọi người đều chỉ trích cô rồi”

Tôi nghe liền muốn phun nước miếng. Vì đi cạnh anh nên tôi mới bị chỉ trích đó. Anh biết không hả? hả? hả?

Hắn chẳng bằng Thẩm Nhật Minh. Dù tôi có ngu ngốc trước mặt hắn hắn cũng chỉ im lặng mỉm cười. Còn người này, hắn không nói thì cứ nghĩ cả thế giới đều không biết.

“Tôi muốn đi làm” Không bàn cãi với hắn bao chuyện bao đồng tôi liền vào vấn đề chính.

Hắn vẫn như cũ ánh mắt chỉ dừng trên mặt bàn: “Cố gắng tận hưởng mà nghỉ ngơi cho tốt. Những ngày cô nghỉ tôi liền tính vào tiền lương”

“...” Hơi thở dồn dập trong lồng ngực. Tôi biết, tôi biết ngay mà. Cứ nghĩ hắn còn một chút tính người. Ai ngờ rằng không nói được một câu đằng hoàng tử tế. Hắn nghĩ là tôi muốn nghỉ như thế này chắc. Đúng là miệng chó không phun được ngà voi.

“À, Hôm nay tôi đem xấp tài liệu qua cho cô, nhớ xem cho kĩ. Ngày mai cùng tôi đi họp”

“Thư kí thôi cũng phải họp sao?”

Hắn gật đầu. Chuyện công ty tốt nhất cho tôi tự chứng kiến để mở mang đầu óc. Làm theo khuôn khổ thì heo vẫn là heo.

Tôi thở dài, lại ghen hờn không nói được câu gì. Tôi thật sự rất buồn, khi cãi nhau với hắn mới có thể đem cái buồn này vào trong quên lãng. Bây giờ tôi muốn cãi nhau với hắn. Nghĩ liếnh làm, không biết ma xui quỷ khiến nào làm tôi nói:

“Giám đốc, tôi muốn cãi nhau với anh”

“Hả” Hắn ngạc nhiên quay đầu nhìn tôi. Khuôn mặt hắn gọn sóng. Đôi môi hơi nhếch lên một tí, rõ là hắn nhìn tôi muốn...cười

Tôi xấu hổ, nhìn liếc qua bà giúp việc. May bà vẫn chuyên tâm làm không để ý đến chúng tôi không thôi tôi không có cái hổ này để chui xuống. Biện luận cho chính mình:

“Hôm nay trời rất đẹp, nếu im lặng mãi cũng không tốt”

Hắn đưa tay rra chỉ con chim hồng hồng đang hót đầu kia: “Không phải còn có nó sao?”

Tôi hiểu hắn nói gì. Con chim kia đang hót, ở đây thực sự không ttingh lặng. Chỉ tại tôi không để ý. Tìm chủ đề khác để nói, tôi liền nhớ lại mùi hương dễ chịu của hắn liền hỏi:

“Anh dùng loại nước hoa nào mà thơm vậy”

Mặt hắn xám xịt: “Tôi không dùng nước hoa” Đàn ông ai lại dùng mấy thứ vớ vẩn đó.

“Vậy anh dùng cái gì?” Tôi thắc mắc, tiến sát lại gần ngửi ngửi mấy cái.

“Cô muốn biết sao?” Hắn nhếch mép cười

“Đúng vậy”

“Tôi liền không nói cho cô biết”

“...” Tôi lại lần nữa cứng họng. Câu đối thoại này hình như tôi đã nghe đâu đó rồi. Giống như trong phim ấy, nam chính dịu dàng, nữ chính tinh nghịch. Hỏi nhau câu này, nam chính liền trả lời như thế!!

Nhưng tôi lại nhìn qua hắn. Hắn? Dịu dàng sao?

Thấy ánh mắt soi mói của tôi, nhàm chán quay đầu qua nhìn bà giúp việc:

“Xong chưa?”

“Gần xong rồi, đợi một lát nữa” Tay bà ấy luôn bận rộn, đôi khi trả lời hắn cũng không thèm ngẩng đầu lên nhìn. Tôi bĩu môi nói: “Người ta nói muốn ăn thì lăn vào bếp, người ta đã nấu cho anh ăn rồi lại còn hỏi người ta”

Hắn nhìn tôi không trả lời. Tôi biết hắn đang suy nghĩ câu nói của tôi. Người như hắn nấu được một món quả thật là chuyện lạ. Nhưng tôi lại không biết bản thân mình nói xong câu đó hắn nhìn tôi biết bao nhiêu là ngại thẹn. Hắn trả tiền cho bà tất bà phải nấu cho hắn, đối với đời sống phồn hoa. Tôi thiếu hiểu biết quá nhiều!!

12. Chương 12: Tìm Đến!

Tôi vui đầu nằm trên giường âm thầm phỉ báng Đình Minh Tuệ là một tên ác ôn. Vừa biết tôi là bệnh nhân liền đưa tôi tập lại liệu cao ngắt ngưỡng thế này rồi bảo tôi xem hết. Bây giờ tôi muốn làm nhân viên vệ sinh hơn là làm thư kí của hắn. Thật là bực chết rồi!

Biết được bản thân mình ở đây không thể tập trung làm việc. Dù ở đây có thoải mái cũng không quen thuộc bằng phòng riêng của mình nên hắn đồng ý cho tôi về. Lúc ra về hắn vẫn lạnh lùng đưa tôi ra ngưỡng cửa, cứ nghĩ hắn sẽ chở tôi về ai ngờ hắn dừng lại nói một câu: “Về sớm làm việc cho tốt” Xong quay đầu đi vào nhà.

Tôi lại đau đớn bỏ tiền ra thuê taxi về. Trong lòng thầm chửi rủa hắn mấy lần. Tôi là mẫu người hiền lành, dịu dàng nhất mà cũng phải mở miệng nói hắn cũng đủ biết hắn “ác ôn” đến cỡ nào.

Chiếc điện thoại máy này chưa nạp điện nên nó tắt nguồn, chắc cũng không có ai gọi điện hỏi thăm tôi đâu. Thở dài nhìn đoạn đường mình đi qua rồi nhìn một núi công việc trên tay thần thờ bước về phòng.

Đưa tay vào túi tìm chìa khóa, vì bận rộn với đồng tài liệu, chiếc túi cũ kĩ của tôi thì lại đeo chéo nên lấy quả thật rất khó khăn. Loay hoay mãi không được quyết định đặt đồng tài liệu này xuống thì bỗng có tiếng mở cửa vang lên. Tôi hốt hoảng quay lại nhìn.

Nhìn bóng dáng to lớn cầm chiếc chìa khóa sắt lấp lánh cố gắng cúi đầu mở cửa phòng tôi cũng chẳng quan tâm đến việc vì sao hắn lại có chìa khóa phòng tôi. Nhìn vẻ mặt non nớt của hắn tôi bỗng dừng lại nhớ đến chuyện ngày hôm đó, tôi cười bốn cợt. Biết rõ không phải là của mình mà vẫn cứ si tâm vọng tưởng.

“Cạch” Chiếc cửa được mở ra, tôi cố dặn lòng không quan tâm đến nó rồi đi vào.

Bỗng dừng bàn tay to lớn nắm tay tôi kéo lại khi tôi vừa đặt tài liệu xuống. Tôi không muốn nhìn thì cũng phải nhìn.

“Ngọc Hân, tại sao em lại luôn lẩn tránh tôi” Giọng hắn ồm ồm rất nam tính, lại ghen nào như một đứa trẻ. Cố dằn lòng mình không rung động nhưng không thể. Nhắm chặt mắt lại không trả lời, vừa ngăn chất lỏng ẩm ướt sắp trào ra.

“Điện thoại cũng không nghe, nhà em cũng không về, em có biết rằng tôi đã đợi em bao lâu rồi không?” Tay hắn nắm tôi run run, tôi mở to mắt nhìn.

“Anh, đợi tôi?”

Thẩm Nhật Minh không nói hai lời kéo tôi vào lòng ôm thật chặt như đêm hôm đó. Hắn thân hình to lớn, lại cao hơn tôi cái đầu nên khuôn mặt tôi liền úp vào ngực của hắn. Tôi nghe rõ tiếng tim hắn đập rất mạnh, đầu óc tôi giống như thiếu kiểm soát cứ để mặc cho hắn làm gì thì làm.

“Đêm nào tôi cũng đến đây đợi em về, đợi đến lúc tờ mờ sáng không thấy em tôi lại gọi điện mong một lần em cầm máy. Nếu em không về thiếu chút nữa tôi gọi cả cảnh sát đến”

Thẩm Nhật Minh ghen ngào, bờ môi run run nói vấp vấp từ, tôi không tin những điều này là sự thật. Có thể nói là tôi không giám tin tưởng, sợ hãi bản thân mình đắm say trong lời nói đó rồi không dứt ra khỏi hiện thực. Hắn biết bố mẹ tôi, hắn đến nhà tôi làm cái gì tôi cũng không dám nghĩ đến.

“Anh...buông tôi ra trước”

“không buông, cả đời này cũng không buông” Thẩm Nhật Minh bỗng đành thếp, không ghen ngào như trước, chỉ còn lại dứt khoát.

“Làm ơn đi..tôi mệt mỏi lắm rồi” Tôi gục đầu vào người hắn, ngăn chặn nước mắt rơi. Làm sao tôi phải khóc vì tên này cơ chứ.

Thẩm Nhật Minh bỗng nhẹ giọng lại:“Tôi không biết ma xui quỷ khiến nào làm tôi thích em, tôi thích nghe em mắng, lại thấy em là người thành thật đôi lúc có chút ngô nghê, em không sắc sảo như họ, ngược lại còn có chút ngốc nghếch, tôi không biết tôi thích em ở điểm gì”

“Nhưng nhìn ánh mắt em lo lắng cho tôi, em dịu dàng với tôi, tôi liền muốn cái ánh nhìn đó. Muốn nó mãi mãi chỉ đặt lên người của tôi”

“Khi em đi mất, tôi tìm em như muốn phát điên, nhiều ngày liền đi tìm em, em có biết không?”

“Tôi cứ nghĩ chỉ xem em là bạn, với cái sở thích đơn thuần. Ai ngờ rằng nó ngày một lớn lên, mắt em làm tôi đau lòng, đau đến thở cũng không nổi”

Tôi rúc sâu trong ngực hắn lắng nghe. Trái tim liền cảm thấy ấm áp, hắn tóc tai bù xù im lặng mở cửa cho tôi tôi liền biết hắn nói là sự thật chỉ có tôi mãi cố chấp không tin.

“Tại sao anh lại đến nhà tôi?”

Thẩm Nhật Minh bỗng khựng lại:“Em bỏ đi vì chuyện đó sao?”

Tôi không trả lời như là ngầm đồng ý.

“Thật ra ngày đó Triệu Mẫn nói mẹ em bị bệnh, liền bảo tôi đến. Khi chữa xong họ cứ cố gắng giữ tôi lại”

“Mẹ bị bệnh?”

“Ừ, chỉ là rối loạn tiền đình”

Nghe lời giải thích trong miệng hắn tôi bỗng dưng hiểu ra, thì ra sự dằn vặt đau khổ bấy lâu nay của mình chỉ là vô ích. Bỗng dưng tôi thấy ghét Đình Minh Tuệ, hắn cố ý để tôi thấy, cố ý làm tôi đau lòng như vậy để làm gì?

Bật cười vì những cái suy nghĩ vớ vẩn của mình, tôi không khóc nữa vòng tay qua ôm chặt hắn.

“Tôi xin lỗi, thời gian qua đã không liên lạc với anh”

“em đã đi đâu..”

Tôi mỉm cười với hắn, kể lại với hắn tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong thời gian qua. Khuôn mặt hắn méo xệch, nắm chặt tay tôi tức giận: “Em ít tiếp xúc với hắn một chút, hắn không phải người hiền lành đâu”

Tôi gật đầu, tôi có cảm giác hắn khác mọi người, cảm giác này cứ cho là nguy hiểm đi.

“Lần sau đừng hiểu lầm như vậy nữa, có chuyện gì cứ tìm đến anh mà hỏi, anh nhất định sẽ không nói dối một câu”

Tôi nhìn hắn bỗng mỉm cười ấm áp, không hiểu tôi đang nghĩ cái gì mà hỏi hắn một câu.

“Anh hứa chứ”

“Anh hứa”

Tôi bị hắn ôm vào trong lòng, tôi cảm nhận được đây là sự thật không phải là mơ. Cuối cùng người hắn chọn vẫn là tôi. Nhưng tôi lại không cảm thấy vui mừng khi hắn hứa ngược lại là mỉm cười chua chát. Tôi có nên tin lần nữa không đây....

Thẩm Nhật Minh rất cứng rắn, đây dựa vào tôi đến nửa đêm mới chịu về. Dặn dò với tôi đủ thứ, lại canh chừng sợ tôi để ý đến giám đốc. Tôi bị hắn chọc cười rất nhiều lần, cảm nhận được tôi đã trở về bên cạnh hắn mới yên tâm rời đi.

Có lẽ bị cảm giác ngọt ngào lấn áp nên tôi ngủ một mạch đến sáng mới tỉnh dậy. Chuẩn bị áo quần xong đi bộ đến công ty. Vì tôi đã vắng mặt nhiều ngày liền nên người trong công ty ít bàn tán về tôi. Mà hình như là hết hẳn, không ai dám hó hé câu gì. Chuyện này tôi lại lấy làm lạ.

Tự mình đi vào công ty, đẩy cửa phòng vào. Đình Minh Tuệ đã đến đây rất sớm nhìn chăm chú vào mặt bàn. Nói rõ hơn là quyển sách trên mặt bàn, cũng rất để ý khi thấy tôi đi vào.

“Hôm nay cô lại đến muộn, muốn bị trừ lương”

Tôi bỗng đứng nổi đóa, cái gì mà lại đi muộn. Đây là lần đầu tiên tôi đi muộn, chỉ có hai phút thôi làm như hai tiếng không bằng.

“Chuẩn bị đi, lát đi họp với tôi”

“Không phải thư kí là không được vào sao?”

Vì sợ mất đi bản quyền game, chỉ có thành phần cổ đông và đối tác mới được đi vào phòng họp. Một người thư kí như tôi thì đi vào làm cái gì.

“Cô muốn đi hay là muốn bị trừ lương?” Hắn lạnh lùng nhìn tôi một cái, câu nói đó có biết bao nhiêu là chân thật.

Tôi thoáng rung mình liền gật đầu: “Tôi đi tôi đi, miễn sao tiền lương tháng này vẫn còn nguyên vẹn”

Hắn không trả lời cũng là ngầm đồng ý. Tôi tức tôi đi chuẩn bị lỡ bỏ qua ánh mắt buồn cười của hắn.

Phòng họp của cổ phần công ty rất rộng lớn, có chiếc bàn kính trải dài từ đầu đến cuối, một phòng có đến tận mười cái điều hòa và hai máy chiếu. Tất cả đều theo hướng tập trung nhìn lên phía trên. Đại đa số cổ đông của công ty là những người lớn tuổi, chỉ có vài thanh niên trẻ có sức hơn người mới được đặt chân vào đây, đương nhiên trong đó có cả tôi, Đình Minh Tuệ và hai người xa lạ.

Đình Minh Tuệ ngồi ghế chủ vị. Ánh mắt vẫn thủy chung với cái bàn, nhìn ngấm nó suốt ngày, nhưng tôi biết tai hắn đang nghe. Hệt như là nghe lén, nói khó khăn hơn là nghe trộm.

Tôi không phải là cổ đông, cũng không phải là nhân viên phục vụ, tôi chỉ là thư kí, ngồi không được đứng cũng không xong liền bước chân qua kê sát bên người hắn mà đứng. Ai hỏi tôi là ai tôi trả lời chính là mẹ của hắn. Hừ.

Đình Minh Tuệ hình như cũng không ngăn cản, mặc tôi đứng thì đứng, ngồi thì ngồi.

Tất cả mọi người đều vào, cánh cửa cũng khép lại nhưng không ai dám hó hé một câu mà chỉ lẳng lặng nhìn tôi. Có một thanh niên trẻ tuổi mạnh dạn đến hỏi.

“Cô chắc cũng là cổ đông mới đến, ngồi xuống đây đi” Hân rất miễn phí kéo cái ghế gần hân cho tôi ngồi vào. Tôi mỉm cười từ chối định lên tiếng thì Đình Minh Tuệ cắt ngang.

“Chu Gia Hân, nếu cậu rảnh rồi không có việc gì thì làm ơn về cho”

Chu Gia Hân cười rõ tươi: “Tôi thích đến đây đây. Dù sao công ty tôi và anh đều là đối thủ của nhau, cần gì phải khách sáo như vậy”

Tôi bỗng dưng thấy đau đầu, logic của người thông minh thật khác thường. Lời nói của Đình Minh Tuệ là đuổi thẳng, có chỗ nào khách sáo đâu?

“Không ngờ cậu còn biết tôi là đối thủ của cậu cơ đấy”

“Ngày nào cũng nghe ông già lẩm bẩm bên tai tôi không nhớ cũng thuộc lâu”

Tôi chợt hiểu ra, Chu Gia Hân và Đình Minh Tuệ không phải là đối thủ. Mà Minh Tuệ với Chủ tịch Chu mới là đối thủ. Vì sao tôi lại biết đó là chủ tịch Chu, là vì Chu Gia Hân có nói từ “Ông già”. Kiểu thân mật như vậy không ai khác ngoài ông ta. Quả thật, đi với hân làm tôi thông minh hân.

“Về chỗ ngồi, Hân Hân sẽ đứng đâu với tôi”

Nghe chữ Hân Hân tôi bỗng nổi da gà. Nhìn khuôn mặt lạnh tanh thế kia mà nói được từ ấy chắc hân đã tập lâu lắm.

Chu Gia Hân nhìn hân đánh chủ ý thân mật lên người tôi, liền hiểu ra, cười nhiều hơn trước: “Vây cô chịu khổ rồi, chịu khó đứng đây cũng được”

Hân nói chuyện rất thoải mái, tôi nghe lại không thấy thích thú chút nào. Nói mà không để ý toàn bộ người nhìn ở đây điều này làm tôi hơi bức mình. Giọng nói trầm xuống: “Tôi chịu khổ cũng không phiền anh nhắc nhở. Đứng gần giám đốc là một vinh dự lớn, có một số người ao ước cũng không được”

Tôi nói một số người liền nhìn qua hân. Hân mới đến gần đã bị Minh Tuệ đuổi về. Muốn như tôi cũng không có cơ hội không phải sao?

Khuôn mặt Chu Gia Hân thoáng chốc cứng đờ nhìn tôi hồi lâu rồi quay người bỏ đi không nói câu nào nữa.

13. Chương 13

Tôi thấy khóe môi Đình Minh Tuệ nhếch lên một đường cong, rõ ý là đang cười. Từ trên cao nhìn xuống có thể không thấy rõ, nhưng tất cả mọi người ở đây đều thấy rõ. Rốt cuộc hân cười vì cái gì nhỉ, chẳng lẽ hân đã tìm ra nét đẹp nào đó trong cái bàn này?

Đình Minh Tuệ ho nhẹ hai tiếng rồi chính thức vào họp. Mỗi người được gắn một bảng tên cổ đông lên người, riêng tôi lại không có cũng là một điều chú ý.

Minh Tịnh Lam nheo đôi mắt già nua nhìn tôi rồi hỏi: “Cô là ai? Sao còn chưa đi ra ngoài?”

Tôi ấp úng không biết trả lời thế nào đành cúi đầu rồi rầm.

“Cô ấy là thư kí của tôi”

“Giám đốc, anh không thể không biết, ngoài chúng tôi ra tất cả nhân viên công ty đều không được vào” Minh Tịnh Lam lên tiếng nhắc nhở.

“Tôi biết, cô ấy là ngoại lệ” Đình Minh Tuệ nói vẫn đều đều, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía dưới.

“Tôi biết là đặc biệt, anh để cô ấy đến gần anh là đặc biệt, nhưng đây là phòng họp”

Tôi cảm thấy đầu tranh quá gay gắt, thấy không ổn đành nín tay hân nói nhỏ: “Hay tốt nhất tôi nên đi ra ngoài thì hơn”

Đình Minh Tuệ không nhìn tôi mà nhìn thẳng Minh Tịnh Lam, bao nhiêu người hứng thú nhìn, hứng thú nhiều nhất vẫn là Chu Gia Hân.

“Ồ lại, tôi đã khi nào nói lời thừa thãi?” Minh Tuệ ngất hơi rồi nói tiếp

“Tịnh Lam, tôi biết ông vì bảo mật bản quyền game nên mới nói như vậy. Chu Gia Hân cũng là người lạ. Đặc biệt hơn hẳn là đối thủ của chúng ta, sao ông không đuổi hắn đi trước”

Người nào đó đang tươi cười nhìn chằm chằm, khi bị nhắc tên liền ngồi thẳng dậy ho khan vài tiếng ý bảo Tịnh Lam cho qua.

Minh Tịnh Lam tức giận nói: “Chu Gia Hân là người của công ty chúng ta”

“Cô ấy cũng là người của công ty chúng ta”

“Nếu như cô ấy đem bán bản quyền cho người khác thì thế nào?”

“Như vậy vào một ngày đẹp trời Chu Gia Hân cảm thấy rảnh rồi đem bản quyền cho bố hắn thì sao?”

Ý đã rất rõ ràng, tôi là người lạ, tôi có thể bán bản quyền cho công ty khác nhưng những công ty đó dù hay đến mấy vẫn không bằng công ty này. Còn Công ty nhà họ Chu là đối thủ người chín người mười. Một trong hai, ai mà Có bản quyền game tốt và vượt trội nhất, nhất định đối thủ sẽ bị đánh bại.

“anh...” Minh Tịnh Lam cứng họng, khuôn mặt nhăn nhó cực độ. Tôi và Chu Gia Hân không hẹn nhìn nhau, trong mắt đều là ý cười. Tôi và hắn đều bị chỉ điểm nhưng không ai nói câu gì.

“Minh Tịnh Lam, mời ngồi” Đình Minh Tuệ rất cung kính mời hắn ngồi xuống. Hắn tức giận ngồi rồi dùng ánh mắt giết người nhìn tôi. Tôi đã bảo mà, không ai qua nổi miệng ưỡi của hắn đâu.

Không khí nơi đây lại lặng xuống, không ai hó hé một câu đến khi Đình Minh Tuệ đưa đĩa cho tôi. Tôi liền hiểu ý, đi lắp vào máy chiếu để màn hình có thể sáng lên.

Tất cả mọi người đều tập trung nhìn trên màn hình với bao nhiêu hình ảnh minh họa rất đặc sắc, vật có, tranh có. Kết cấu cao hơn những kiểu game mà tôi từng thấy qua, phía dưới có tên là Thập Long Truyền Kỳ.

Vì trong hình ảnh có mười nhân vật chính gồm mang nhiều đặc tính khác nhau. Nam có, nữ có, là game theo thể loại PK nhưng chiến đấu theo kỹ năng. Tôi làm ở phòng biên tập luôn luôn viết bài về những loại game này nên nhìn vào tôi có hiểu chút ít. Còn người bình thường nhìn đâu có hiểu.

Tôi đến bên cạnh Đình Minh Tuệ, kéo ống tay áo, cúi đầu vào tai hắn nói: “Không có lời dẫn hả?”

“Không”

“Chỉ có hình ảnh”

“Ừ”

“Nhàm chán thế, mấy người kia có hiểu không?”

“Tôi không biết”

Bỗng dưng đầu tôi cảm thấy choáng váng, có phải hắn vô tâm thái quá hay không?. Nhìn qua là biết hắn thiết kế, nhưng lại không có lời dẫn. Hay thì rất hay nhưng làm người ta khó hiểu về chi tiết, ít thu hút người chơi lắm a.

Bây giờ tôi mới biết vì sao hắn lại đến sớm như vậy. Hôm qua hắn mang nguyên bộ đồ vest đuổi tôi về chắc hắn thuê ở công ty. Bỏ ra công sức lớn như vậy mà bị bỏ lỡ thật đáng tiếc.

Bộ Quang Phú gật đầu nhưng lại lắc đầu nói: “Đồ họa đẹp, rất phong phú đa dạng, khung cảnh miễn bàn. Kết hợp giữ kỹ năng người chơi và theo dẫn truyện PK quả là một ý tưởng rất tuyệt. Nhưng sao không có lời dẫn hay chi tiết nhân vật?”

Đình Minh Tuệ rất vô tâm nói: “Tôi không biết làm”

Tôi há hốc mồm, không phải cãi nhau với người khác văn chương chữ nghĩa lắm hay sao. Đùng một cái là không biết. Ai mà tin được.

Tôi nhéo tay hấn bảo hấn nói lại. Nói dối cũng đâu cần phải trắng trợn mà nói dối như vậy.

Chu Gia Hân nhìn tôi, lại cười: “Hay là cô Ngọc Hân lên chỉ dẫn đi, dù sao cô là thư ký của giám đốc. Cũng hiểu biết về vấn đề này”

Tôi mở to mắt, lên tiếng từ chối. Cái tên này không thêm dầu vào lửa là hấn ăn không ngon ngủ không yên chắc.

Đình Minh Tuệ bỗng mở miệng: “Tài liệu hôm qua tôi đưa cô, cô xem hết chưa”

Tôi bỗng dừng cứng ngắc, hôm qua về gặp Thẩm Nhật Minh liền quên hết tất cả, mấy tài liệu đó ai mà để ý. Nhưng nhìn sâu vào ánh mắt cảnh cáo của hấn tôi thấy rõ hai chữ “Trừ lương” đành ngậm đắng nuốt cay gật đầu.

Hấn gật đầu: “Vậy tốt rồi, lên nói đi”

Tôi giám chắc tên này đã có chuẩn bị trước. Hấn cố ý quên viết để cho tôi làm. Hấn cho tôi đem tài liệu về để hôm nay tôi lên thuyết trình. Mẹ nó, lại bị mắc lừa.

Tôi nắm chặt mắt, đầu bàn tay đang run run từng bước đi lên. Hít một hơi sâu bỏ qua bao nhiêu ánh mắt của mọi người. Thuyết trình không phải khó. Tôi đã làm một hai lần, nhưng với những người có địa vị lớn thế này tôi cảm thấy bất an. Lỡ sơ suất chuyện gì thì sao!

Cố gắng giữ bình tĩnh. Đây là sở trường của tôi, nhất định phải làm được. Cả người thả lỏng, không nhìn về phía dưới quay lên màn hình kia bắt đầu nói.

“Như chúng ta đều đã biết, game này có tên là Thập Long Truyền kì. Thập là mười, cũng là mười nhân vật khác nhau mang trên mình một sứ mệnh. Với những đồ họa đẹp mắt chúng ta có thể thấy rõ phong cảnh mỗi nơi khác nhau song có những bí mật khác nhau làm người chơi hứng thú muốn khám phá... Đây là một game PK nói về đấu tranh giang hồ cổ đại, xen lẫn hoàng triều cùng vua chúa lại có thêm chiến thắng dựa vào kĩ năng của người chơi. Mỗi nhân vật có thể mạnh lên hay không cũng phải cần dựa vào thực lực...”

Tôi nói một hơi dài đến nỗi cũng không biết mình đang nói cái gì. Tất cả đều chăm chú lắng nghe. Tôi vừa nói vừa chạy qua chạy lại đến khi cảm thấy vốn từ mình cạn kiệt không nghĩ ra cái gì thêm liền nói.

“Tôi xin hết” Rồi chạy về bên cạnh Đình Minh Tuệ.

Hấn rất phối hợp đưa cho tôi ly nước. Tôi nhận lấy uống cạn sạch rồi hỏi hấn.

“Như vậy đã được chưa”

“Cô làm rất tốt” Hấn cho tôi lời khen thưởng.

“Hay hay” Tiếng vỗ tay từ phía dưới vang lên không ai khác ngoài Chu Gia Hân. Mọi người đều nhìn hấn. Hấn bỗng cứng người lại, mở to mắt hỏi: “Trên mặt tôi có gì sao?”

Minh Tịnh Lam vội ho một tiếng: “Như vậy có nói game này có lỗi nào không”

Tôi không suy nghĩ liền trả lời: “Đương nhiên có lỗi”

Minh Tịnh Lam neho mắt nhìn, mọi người đều nhìn. Họ đề nghị game này quá hoàn hảo, trên thị trường chưa có ai nghĩ ra phương thức chơi và đồ họa đẹp mắt như thế này. Sao tôi lại nói có lỗi?

Tôi thành thật giải thích: “Mọi người không thấy mỗi nhân vật đều có một điểm chung là khuôn mặt đều lạnh lùng sao, giang hồ, hoàng cung, tất cả nhân vật đều có muôn màu muôn vẻ. Không ai thích lấy khuôn mặt lạnh lùng để kết hôn cũng chẳng ai muốn lấy khuôn mặt ấy để quyến rũ hoàng thượng hay lạnh lùng khi đánh bại đối thủ, Đồ họa rất đẹp nhưng đang tiếc làm người chơi luôn thấy khó chịu”

Tôi biết vì Đình Minh Tuệ lạnh lùng nên nhân vật của anh cũng vậy. Nhưng đây là game vì người chơi chứ không phải vì anh.

Khuôn mặt Minh Tịnh Lam bỗng giãn ra, không còn khó chịu với tôi như trước liền hỏi: “Vậy cô nói lên làm thế nào?”

“Chúng ta nên có thêm chức năng tạo thời trang cho nhân vật. Người chơi khi bước vào game có thể tự sáng tạo cho mình một khuôn mặt riêng và độc quyền. Như vậy mới giống như vừa ảo vừa thật. Khiến người không thể dứt ra được”

Hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên. Tôi bỗng dưng muốn cười. Tôi phát hiện ra một tài năng mới của mình chính là đi tìm lỗi của người khác. Bao nhiêu người nhìn tôi như vậy làm tôi thật ngại ngùng nha. Với lại đây là lần đầu tiên tôi ở trước mặt bao nhiêu người thẳng thắn nói ra quan điểm của mình, điều này làm tôi rất thích. Đình Minh Tuệ lại đưa nước cho tôi. Tôi vẫn cứ lấy uống.

Hắn bỗng nhiên nói: “Cứ theo cô Ngọc Hân mà tiến hành rồi gửi đĩa về cho tôi. Bắt tay phân phó vào làm việc. Cuộc họp đến đây kết thúc”

Đình Minh Tuệ kéo tay tôi đi thẳng một mạch ra ngoài khiến tôi chưa kịp thở. Kết thúc nhanh như vậy sao, mới họp được một chút mà.

Hắn bỗng nhiên dừng lại khiến tôi đập đầu vào lưng hắn. Cảm thấy đau đưa tay lên trán xoa xoa, khuôn mặt nhăn nhó cực điểm.

“Cô đã làm rất tốt”

“...” Tôi biết, hắn đã nói câu này hai lần rồi.

“Đi ăn chúc mừng đi”

“...” Lời đề nghị lạnh tanh của hắn làm tôi hóa đá. Kéo tôi đi ăn có cần gấp rút như vậy không, tôi vẫn chưa kịp chiêm ngưỡng ánh mắt bá phúc của những người trong kia cơ mà.

Thấy tôi không trả lời hắn cứ nghĩ là tôi không đồng ý, liền tỏa ra cổ lạnh lùng uy hiếp.

“Đi ăn hay trừ lương”

“anh trả tiền” Tôi còn lựa chọn khác sao?

“Tôi một nửa, cô một nửa”

“...” Đồ keo kiệt

14. Chương 14

Chúng tôi đi đến một nhà hàng, à không, đây cũng không hẳn là nhà hàng mà chỉ là một quán ăn hơi lớn một chút. Hắn dù là một giám đốc giàu có nhưng không tiêu tiền lãng phí như họ. Tôi rất vinh hạnh khi dẫn lên người hắn hai chữ “Keo kiệt”.

Vì đây là trung tâm thành phố, rất nhiều nhà hàng mọc lên, chỉ có quán này là thuộc tầm vừa vừa nên rất ít khách đến. Tôi thích những nơi như thế này, càng ít người càng tốt, bản thân mình đỡ phải cảm thấy cô đơn.

Hắn đưa tay ra kéo ghế cho tôi ngồi, tôi rất phối hợp ngồi xuống như đã bàn với nhau từ trước. Hắn cũng ngồi bên cạnh tôi. Hí hửng cầm menu chọn ra đều là món thịt ngọt. Không phải chia tiền năm mươi năm mươi sao, ít nhất đi với hắn tôi phải ăn thật nhiều thứ mình thích ắp ứ bấy lâu nay.

Hắn nhìn tôi rồi cười khê: “Em vẫn như cũ, rất thích ăn đồ ngọt”

“Cái gì mà thích ăn đồ ngọt, đây là lần đầu tiên tôi ăn trước mặt anh. Đúng là miệng lưỡi đàn ông ngọt hơn mía” Tôi bực mình nhìn chằm chằm hắn.

Hàng lông mày Đình Minh Tuệ hơi nhăn lại rồi giãn ra, cúi đầu nói: “Chiều nay là có bản thảo game, em đem về xem kĩ còn có lỗi nào không, sáng sớm mai đưa tôi duyệt”

Tôi hớp một tí nước: “Tại sao lại là tôi, mấy việc này tôi không giỏi, anh đưa người khác làm đi”

“Làm hay là trừ lương”

“...” Tôi xụ mặt xuống không nói chuyện với hắn. Tôi vẫn không hiểu rốt cuộc hắn muốn làm cái gì. Giao bản quyền cho tôi xử lý chẳng khác gì hắn giao luôn cả công ty. Tôi chỉ là một biên tập viên nhỏ nhoi, chỉ có mong ước sống như thế này qua ngày. Nhưng từ khi hắn về tất cả mọi thứ đều bị xáo trộn, cái gì mà kí ức thời xưa, cái gì mà quen quen biết biết. Tất cả chỉ là lừa gạt, hắn cố tình muốn trừ lương tôi thì đúng hơn.

“Đại nhân gia ngày đừng có chuyện gì cũng tiền tiền tiền có được hay không”

“Tiết kiệm vì xã hội”

“Thật là nói mà không biết ngượng mồm”

“Có đồ rồi, ăn đi”

Tôi nhìn về phía bàn biết bao nhiêu là đồ ăn, suýt chút nữa chảy nước miếng. Không để ý ai đó đang ngồi bên, cầm lấy đôi đũa gấp đồ ăn bỏ trong bát mình. Hắn lấy khăn giấy lau vết mỡ còn bên môi của tôi rồi khẽ cười:

“Ăn từ từ, không ai dành của em đâu”

Động tác hắn rất nhẹ nhàng, nhìn cánh tay cầm khăn đưa tới bên môi mình tin khẽ lệch đi một nhịp. Lúng túng đẩy hắn ra: “Anh cũng ăn đi, không tôi dành hết bây giờ”.

“Ừ” Hắn khẽ nói rồi ăn rất tao nhã, không khí bỗng dưng ngưng đọng. Tôi ăn rất ngon, hầu như món nào cũng vậy. Bây giờ tôi mới biết không phải Đình Minh Tuệ sợ tốn tiền mới vào đây. Chính là món ăn nơi đây làm hắn muốn vào. Bỗng dưng có một tiếng nói ở đâu xa. Tại tôi từ nhỏ không bị nhiễm với âm thanh bên ngoài nên nghe rõ hơn người thường. Tôi nhận ra đó là giọng nói của Triệu Mẫn.

“Chúng ta qua bên kia đi, quán này nhỏ quá đồ ăn chắc cũng không ngon đâu”

“Anh đã từng ăn ở đây rồi, đồ ở đây không tệ, đi vào đây”

Giọng nói trầm thấp vang lên làm tay cầm đũa của tôi run run. Đình Minh Tuệ ngồi một bên cảm thấy khác thường liền hỏi: “Sao không ăn nữa? No rồi?”

Tôi lắc đầu. Sức ăn của tôi rất lớn. Đâu có thể bị vài món này làm cho tôi no sao.

Đình Minh Tuệ liền chú ý bóng dáng của hai người đi vào liền hiểu ra. Khi họ đến gần hắn liền ôm lấy đầu tôi để tôi tựa đầu vào vai hắn che đi khuôn mặt mình.

Tôi giật mình, trái tim nhảy loạn lên, trong lòng tôi không biết phải nên làm thế nào. Bước chân càng gần đến đây rồi dừng lại, xong tiếp tục đi. Khoảnh khắc đó làm tim tôi sợ hãi đập thành thịch.

“Họ đi rồi”

“...” Tôi vẫn đứng yên bất động, nhìn đồ ăn mà tôi cảm thấy không ngon nữa. Tôi hiện tại cần tìm một chỗ để suy nghĩ.

Hắn nhận ra khẩu vị của tôi không tốt đành nói: “Về thôi”

“...” Tôi như người mất hồn bị hắn kéo đi, không muốn để ý đến hai người bọn họ. Ánh mắt tôi liền quay lại nhìn thì bị một bàn tay to lớn kéo lại. Đình Minh Tuệ lạnh lùng nói: “Không muốn đau lòng thì đừng có nhìn”

Tôi cười khổ. Sao lần nào tôi đau lòng đều là có hắn ở bên. Là hắn sắp đặt trước hay chỉ là trùng hợp, nghe lời hắn nói tôi liền biết hai người bên kia thân mật đến cỡ nào nhưng bản thân mình lại cố chấp phủ nhận.

Cứ cho rằng tôi ích kỉ, nhưng tôi cũng không phải là người dễ dãi dễ dàng đem thứ mà mình yêu thích dâng tặng cho người khác. Người thì ngồi không hưởng lợi, người lại bị mất đi món đồ mình yêu thích. Điều này thật không công bằng.

Vì đây là giữa trưa Đình Minh Tuệ đưa tôi đến công ty, hắt thả tôi trên xe rồi đi vào phòng làm việc của hắn. Không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, tôi cũng chẳng buồn dò xét suy nghĩ của hắn. Tựa đầu vào ô cửa, nhắm chặt mắt lại nhớ đến lời hắn hứa tối qua rồi khẽ cười chua chát. Rõ biết lời hứa là thứ không đáng tin mà vẫn cứ cố cắm thân vào. Là mình tự hại mình, trách gì ai đây.

Tôi ngồi đây đến trời tối, khi bàn chân tê rần lên đau đớn tôi mới ngẩng người. Tiếng mở cửa xe vàng lên, Đình Minh Tuệ rất nhanh ngồi vào trong đem theo cái đĩa đưa cho tôi bảo tôi về xem. Tôi nhận lấy rồi nhìn ra ngoài.

Bây giờ tôi mới biết vì sao hắn thích nhìn chiếc bàn như vậy, có lẽ đây là do thói quen hoặc là tại vì bản thân hắn giống tôi lúc này, trong đầu tràn đầy suy nghĩ đến nỗi không muốn nhìn vào một thứ gì khác.

Thấy tôi không có động tĩnh, hắn thở dài lái xe đi, không ai nói với ai một câu, không khí yên lặng hẳn. Tôi thấy khu nhà nhỏ quen thuộc, đợi dừng xe rồi thẩn thờ mở cửa tự bước ra.

“Nếu tôi đến sớm hơn hắn, chắc chắn em sẽ không phải chịu khổ thế này”

Tôi quay đầu lại nhìn hắn. Vẫn khuôn mặt lạnh lùng như cũ, đôi môi mím chặt như thể lời vừa nãy không phải là do hắn nói. Tôi cũng không thêm để tâm đến hắn đang muốn làm gì. Chỉ quay đầu bước vào trong nhà. Tôi đoán đêm nay Thẩm Nhật Minh lại đến, tôi không biết phải dùng biểu cảm gì để đối diện với hắn nữa. Hôm qua như một giấc mộng, hôm nay là hiện thực đau đớn. Nhiều khi tôi ước rằng bản thân mình sẽ mãi chìm đắm trong giấc mộng hảo huyền đó còn hơn phải đối mặt với nhiều áp lực như thế này!

Cầm đĩa CD trên tay tôi liền đi vào phòng, nhìn sắc trời cũng đã tối chắc Thẩm Nhật Minh và Triệu Mẫn đi chơi với nhau xong.

Tôi mở phòng rồi đóng lại như tự giam lỏng bản thân mình, cho thêm không gian để suy nghĩ. Thả cái đĩa trên bàn rồi trùm chăn kín người. Thật sự rất mệt mỏi.

Đầu óc tôi xoay vòng vòng như chóng chóng rồi chìm vào giấc ngủ. Không bao lâu nghe tiếng gõ cửa làm tôi giật mình. Đêm khuya rồi còn ai vào đây nữa. Đồng hồ cũng chỉ nửa đêm rồi còn gì?

Vội tay bật điện lên, mở cửa, thấy thân hình cao lớn đứng trước mặt làm tôi ngẩng đầu lên nhìn. Mắt tôi như phủ một tầng sương mù dày đặc nhìn người trước mắt như mờ mờ ảo ảo. Tim tôi lại quặn thắt đau đến nghẹt thở, tôi ghét cái cảm giác này đành quay người tính đóng cửa.

Thẩm Nhật Minh nhanh tay hơn một bước chặn cửa lại, đương nhiên sức của tôi không bằng sức của hắn. Tôi mở to mắt lên nhìn, giọng nói có vài phần nặng nề: “Khuya rồi anh đến đây làm cái gì?”

“Hôm nay anh đến đưa đồ ăn cho em, thấy em từ trong xe Minh Tuệ đi ra anh liền đợi hắn đi rồi mới vào”

Tôi mở to mắt ngạc nhiên, nhìn hắn nói năng lưu loát như vậy chắc chắn là thật: “Anh nói Đình Minh Tuệ bây giờ mới rời đi”

“Ừ” Thẩm Nhật Minh quan tâm nhìn tôi, đôi mắt sâu hun hút không biết hắn đang nghĩ cái gì.

Tôi hơi ngạc nhiên rồi gạt đầu, dù sao hắn làm cho tôi rất nhiều thứ. Hôm nay còn vì tôi mà trả tiền cơm, tôi không cần trả đồng nào, điều này làm tôi rất vui mừng. Nhưng nghĩ đến lúc trưa, khuôn mặt tôi lại tối sầm lại, cố gắng đẩy cửa: “Vậy hết chuyện rồi, anh về đi”

Thẩm Nhật Minh nghĩ tôi không tin, đưa bao cơm đã lạnh ngắt từ lâu cho tôi, khuôn mặt khổ sở nói: “Đây này, em xem, hôm nay anh vì em mà đi mua cơm rồi ngồi đợi rất lâu đấy”.

Quả thật là tôi chưa ăn tối nhưng nhìn đồng hồ trên tay hắn, hắn chắc đi ăn với Triệu Mẫn rồi mua cho tôi, muốn coi tôi là người thứ ba hay sao.

“Hôm nay tôi ăn với Minh Tuệ rồi, không cần anh lo”

Thẩm Nhật Minh bỗng nổi đóa, nắm chặt bắp vai tôi nặng nề nói: “Em ăn với hắn?”

“Ừ”

“Ăn ở đâu?”

“Ở công ty” Tôi suy nghĩ một lát rồi trả lời. Tôi không muốn nói là tôi đã gặp hắn. Tôi xác nhận là tôi đang ghen, nhưng người đàn ông khi yêu một người phụ nữ thật lòng thì đừng làm cô ấy ghen như vậy.

“Đừng dây dưa với hắn, anh đã bảo là hắn không phải người tốt”

Tôi bực mình hất tay hắn ra, hốc mắt đỏ lên: “Tôi với hắn thì liên quan gì đến anh”

Hắn thở dài rồi cười, nụ cười rất buồn: “Hôm nay anh đi mua đồ ăn thấy hắn đang ôm một cô gái”

“...” Tôi nhìn sâu trong mắt hắn, đây không phải Thẩm Nhật Minh tôi quen. Thẩm Nhật Minh của tôi có tâm tư rất đơn thuần, cảm xúc gì cũng hiện rõ trên mặt, thấy tôi mắng là lúng túng còn có...hắn không biết nói dối.

Tôi và Đình Minh Tuệ làm cái gì, tôi biết rõ. Mới đầu tôi còn nghi ngờ chuyện này do hắn sắp đặt ai ngờ lại không phải. Rốt cuộc Thẩm Nhật Minh luôn nói xấu Đình Minh Tuệ là vì cái gì?. Tại sao hắn lại tìm tôi lúc nửa đêm nói những lời vô bổ này? Hắn đi cùng Triệu Mẫn, lại tìm đến tôi, tôi nhìn thấy rõ hắn để mặc Triệu Mẫn muốn làm gì thì làm. Trong mắt còn có sự cưng chiều còn Triệu Mẫn cũng thích hắn. Còn tôi, rốt cuộc vẫn chỉ là kẻ thứ ba trong mắt mọi người.

Nhìn thấy tôi không nói cái gì, liền nghĩ tôi đang đau lòng. Tay hắn nắm vai tôi càng mạnh, đôi mắt đau khổ nhìn tôi: “Ngọc Hân, chỉ để ý đến tôi thôi, có được hay không?”

“...” Tôi ngược mắt nhìn hắn, hốc mắt đỏ hơn, suýt chút nữa nước rơi xuống. Cái này tôi nên nói với hắn thì đúng.

“Đừng quan tâm đến hắn nữa” Giọng nói rất tội nghiệp, tôi bỗng dưng ôm chầm lấy hắn, nghẹn ngào nói.

“Thẩm Nhật Minh, tôi thích anh”

Hắn bỗng khựng lại rồi gật đầu: “Tôi biết, tôi cũng vậy”

Tôi cười mỉa mai: “Vậy nên đừng bao giờ đùa giỡn với tình cảm của tôi”

Thẩm Nhật Minh không hiểu, nhưng hắn lại gật đầu chắc chắn, rất cam đoan với những gì mình đang nói.

“Tôi hứa, nhất định sẽ không để em chịu tổn thương”

Tôi thở dài thả hắn ra, quay người vào trong rồi nói: “Anh về đi”

Thẩm Nhật Minh nhìn tôi thật sâu chỉ thấy bóng lưng lạnh lẽo của tôi đành thở dài. Bàn tay vươn ra muốn kéo tôi lại nhưng chỉ có giữa chừng rồi rút về, bây giờ mới đồng ý đi, để lại bao cơn nguội lạnh trên bàn, tôi vô thức nhìn. Nước mắt chảy đầy trên khuôn mặt khiến mắt tôi đau nhức. Vô thức ôm ngực mình khuyu xuống nền nhà. Thẩm Nhật Minh, anh đã hứa với tôi ba lần, lần thứ ba này anh không thực hiện được, từ này về sau, tôi và anh, ân oán nghĩa tuyệt.

15. Chương 15

Sáng tôi ngủ dậy rất sớm, tôi cầm đĩa CD cất thật kỹ trong túi, không biết suy nghĩ cái gì liền bắt taxi đến trước công ty InTer của nhà họ Chu. Dừng xe tại đây, tôi đến trước đường tìm một bụi rậm núp vào. Công ty InTer rất lớn, không lớn công ty của Đình Minh Tuệ nhưng ít nhất nó còn thể hiện được bản lĩnh của mình nhờ vẻ bề ngoài. Nhắc đến đây tôi liền nhớ đến Chu Gia Hân, bề ngoài rất cột nhả nhưng thực chất là người vô cùng tài giỏi. Chẳng bù cho tôi, bề ngoài rất nghiêm túc sáng suốt bên trong lại một mớ hỗn độn, ngu ngốc.

Hôm qua tôi để ý từng hành động của Thẩm Nhật Minh rất kĩ, để ý từng chi tiết từng ánh mắt từng lời nói của hắn. Tôi có ngu ngốc đến mấy cũng phải nghi ngờ. Hắn có dừng lại ở chiếc đĩa CD trên bàn, tôi liền biết hắn có vấn đề. Vội suy đoán đến khả năng này nên sáng sớm mới chạy đến đây.

Tôi phỏng đoán không sai, thấy bóng dáng Thẩm Nhật Minh đứng trước tòa nhà lớn nói chuyện với một người lạ, trong lòng lại nhói lên, tôi cup mắt xuống rồi khỏi chỗ này ngay lập tức. Bản thân tôi không muốn nhìn nữa.

Thần thờ đi đến quán cafe gần đây ngồi một mình để hít thở không khí một chút. Tìm một nơi ít người để ngồi xuống, tựa đầu vào khung cửa sổ.

Lúc nhỏ tôi cười nụ cười vui vẻ để rủ bố mẹ chơi với mình, lớn hơn chút nữa tôi lại cười nụ cười nhẹ như bảo rằng tôi không có tình yêu trọn vẹn, đến từ khi tôi gặp hắn tôi liền nở nụ cười hạnh phúc còn bây giờ lại là nụ cười chua chát.

Tôi có lỗi với Đình Minh Tuệ, lấy đĩa CD công ty ra thử lòng hắn, lấy cả công ty ra để xác minh một chuyện thật vớ vẩn. Tôi biết hắn mất bao nhiêu ngày để làm ra một chương trình game tôi lại trong một đêm tình nguyện cho người khác đem đổi nó đi và bán cho công ty đối thủ.

Thừa nhỏ tôi rất ghét người xấu, vì người xấu luôn đem lại bất hạnh cho người khác nhưng bây giờ tôi lại thành người xấu mất rồi. Che dấu không phải là biện pháp, trước khi bản quyền game được công bố tốt nhất tôi nên gọi cho hắn nói một tiếng. Dù sao, thà thành thật còn hơn bị ép thành thật.

Tôi cầm điện thoại lên, đây là lần đầu tiên tôi gọi cho hắn, bàn tay run run bấm vào bàn phím rồi nhấn nút gọi. Từng tiếng pip làm tim tôi đập ngày càng nhanh. Tôi tưởng tượng ra viễn cảnh hắn sẽ mắng tôi, dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn tôi rồi sau đó đuổi tôi ra khỏi công ty. Như vậy cũng tốt, từ trước đến giờ bản thân tôi luôn phải sống một mình. Chỉ quay lại nơi bắt đầu thôi.

“...” Đầu giấy bên kia đã bắt máy nhưng không trả lời, tôi nghe thấy tiếng thở đều đều của hắn, chắc máy đang để nơi tai ý bảo tôi nói trước. Hắn luôn như vậy mà.

“Minh Tuệ” lần này tôi nói rất nhẹ nhàng, không giống như những lần gắt gỏng với hắn lúc trước. Tôi muốn cùng hắn nói chuyện nghiêm túc một lần.

“Ừ”

“Tôi để Thẩm Nhật Minh tráo đĩa CD”, nghe hắn ừ một tiếng không hiểu sao Bàn tay không ngừng run rẩy, hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp “Để hắn bán cho công ty InTer”

“...” Đầu giấy bên kia vẫn im lặng, tôi nghe hơi thở lại không giám tưởng tượng đến khuôn mặt lạnh như băng của hắn. Cái này làm tôi hô hấp thật khó khăn.

Đợi một lúc lâu hắn không nói chuyện, không mắng hay đuổi việc tôi như trong tưởng tượng. Tôi cầm điện thoại mà cổ họng nghẹn ngào không nói được câu gì, đầu óc trống rỗng. Tôi lại quên việc hắn là người ít nói, bình thường tôi nói với hắn như người bình thường nhưng hắn lại đối với người xa lạ như bị câm. Bây giờ hắn không nói chuyện với tôi, chắc hắn xem tôi là người xa lạ rồi.

Thở dài bỏ máy xuống tính nhất nút tắt liền nghe thaays giọng nói vội đưa tai lên nghe.

Giọng hắn rất trầm thấp, lại khàn khàn nói: “Tôi biết rồi”

“Sao anh lại biết được? tôi...” Tôi ngạc nhiên, lại ngập ngừng, chắc hắn nói như vậy chỉ để an ủi tôi một chút thôi. Thà hắn đuổi việc tôi chứ đừng dùng thái độ này với tôi. Tôi cố ý phạm sai lại không bị chịu trừng phạt, thì đây lại là một lỗi lớn.

“Tôi đã nói là đi theo tôi em sẽ thông minh hơn, bản tôi đưa là bản thiếu sót, cố ý để em về bổ sung”

“Dù vậy...Nhưng tôi đã cố ý để mất nó” Giọng tôi dần nghẹn ngào

“Không sao, đối với InTer họ sẽ không làm gì được với nó đâu, đôi khi còn lợi cho chúng ta”

“Sao là lợi được cơ chứ, rõ là anh chỉ muốn an ủi tôi thôi” Đôi môi run run, giọng cũng khác thường. Anh ta bảo tôi là đồ ngốc những chính anh mới là đồ ngốc. Bị thư kí của mình đem bản quyền game công ty cho người khác rồi còn đi an ủi. Rốt cuộc người dung túng cho tôi cũng chỉ là anh.

“Tôi nói là thật, nếu như họ thật sự sử dụng bản thảo đó, thì game có rất nhiều lỗi làm mất uy tín với người chơi, không phải chúng ta được lợi sao”

“...” Tôi cúi đầu không nói, tôi cũng không muốn khóc, tôi biết là khóc vì cảm động, khóc vì sự dung túng của hắn nhưng tôi không muốn. Bản thân mình đã khóc quá nhiều rồi, nếu khóc nữa tôi sẽ thành đứa con gái yếu đuối.

“Hân Hân” Giọng nói bên kia vẫn trầm trầm mang theo hơi ấp, bây giờ tôi mới để ý đến hắn, mới để ý đến những hành động của hắn. Tôi bị giao rất nhiều việc vệ sinh, hắn liền đem toàn bộ việc giao cho người khác còn tôi được nghỉ ngơi, khi hắn biết tôi bị người nói xấu, hắn liền ngăn chặn tin tức uy hiếp bọn họ để họ không dám nói tôi câu nào nữa. Bây giờ cũng vậy, dầu biết là tôi đem bản thảo giao cho người khác hắn vẫn cứ im lặng rồi nói đó là điều tốt, người tôi luôn trách lầm là hắn. Vậy mà nhiều khi tôi lại nghi ngờ, lại còn căm ghét hắn. Bản thân tôi đúng là đồ ngốc mà.

“Hân Hân” Câu nói kia vẫn vang tôi, tôi hít sâu một hơi rồi đáp lại.

“Tôi đây”

“Chắc em muốn bị phạt” Tôi nghe thất từ phạt, bản thaen mình lại bật cười. Lia lia gật đầu.

“Đúng vậy, tôi muốn bị phạt”

Đầu giây bên kia cười khê, rồi lập tức tắt máy. Tôi ngồi sững tại chỗ, mắt chưa kịp chớp. Nhanh như vậy, gọi tôi rất thâm tình rồi tắt máy. Hắn nhiều khi làm tôi không hiểu là hắn đang muốn cái gì ở tôi nữa.

Nhưng nói chuyện với người lạnh lùng như hắn bản thân mình sẽ thấy thoải mái hơn. Mỉm cười đi ra ngoài rồi đến công ty. Tôi muốn ngồi đây cả buổi vì tâm trạng không tốt, nhưng bây giờ đỡ hơn nhiều rồi. Tôi phải đến công ty “chịu phạt”.

Xuống xe liền đi vào công ty, vì đây là đầu mùa thu, thời tiết se lạnh, những cơn gió mát thi thoảng lại lướt qua khiến người ta cảm thấy thoải mái. Lá cây bắt đầu chuyển thành màu vàng. Có những lá vàng trước, rụng xuống bên vai tôi, tôi liền không thương tiếc lấy vắt đi.

Dù sao nhìn mãi cũng không nhìn ra nét đẹp của chiếc lá vàng khô khéo này, sao những nhà văn thà thơ lại miêu tả nó sinh động vậy được nhỉ?

Nghĩ đến việc chính vội chạy đến công ty, mở cửa phòng giám đốc, nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy bóng dáng của Đinh Minh Tuệ đâu, tôi nheo mắt lại. Hắn vẫn chưa đến sao?

Qua chỗ làm việc tôi đặt túi xách rồi ngồi xuống, tôi lỡ đánh mất bản thảo game, đĩa CD trên tay tôi chỉ là đĩa mà Thẩm Nhật Minh đánh tráo, trong đó chắc là đĩa siêu nhân trong gần mắt là bản thảo game, tôi cũng chả buồn liếc nhìn. Nhưng Minh Tuệ nói bản thảo đó là sai sót chắc chắn hắn đã có bản hoàn chỉnh. Chỉ có thư kí mới được vào phòng giám đốc, tôi vào được tất nhiên phải làm được điều có ích để chuộc lỗi cho mình.

Thuận tay mở tất cả các tủ trong ngăn bàn của hắn tìm đĩa CD, tìm trong tập tài liệu, trong hồ sơ hay là dưới gầm bàn gầm tủ của hắn đều không thấy. Liền đi đến góc bàn, nhìn thấy một hộp vuông màu đen rất lớn, lấy tay kéo ra. hìn rất cách, chắc hôm qua hắn mới mở đây mà.

Tôi lấy kéo cạy chiếc nắp cuối cùng cũng mở ra được. Nhìn thấy chiếc đĩa giống ngày hôm qua hắn đưa, vui mừng gắn vào máy tính. Lấy nắp đóng lại bỗng thấy một bức ảnh đã cũ kĩ liền lấy lên xem. Trong ảnh là cô bé nằm giữa thảo nguyên mênh mông nở nụ cười thật tươi, đôi mắt công lại rất tinh nghịch khiến người ta nhìn là chỉ muốn cười theo. Nhưng tôi lại không cười tôi, nhìn bức ảnh này thật là quen, hình như tôi đã nhìn thấy đâu đó rồi nhưng lại không nhớ ra. Cất kĩ bức ảnh trong túi áo mình rồi ngồi lại chỗ cũ kiểm tra chương trình game.

Vừa làm vừa cảm thán tài năng của hắn. Tôi có dành cả đời cũng không làm được như thế này a, nhưng lời nói nhân vật hơi cứng một chút. Lát phải xuống phòng biên tập bảo họ chỉnh sửa rồi xin phép Minh Tuệ

cho phát hành game.

Tôi say sưa làm việc đến gần tối, mắt trời đã lặn dần tôi mới để ý phía ngoài trời, nhìn qua bàn giám đốc. Hấn vẫn chưa đến?. KHÔNG lẽ đi công tác sao, lúc sáng tôi chỉ gọi hấn nói vài câu bây giờ lại không gặp. Ngày nào cũng gặp hấn coi như là thói quen, một ngày không gặp có cảm giác lạ lạ...

16. Chương 16

Hôm sau tôi lại đến công ty sớm hơn bình thường nhưng hấn lại không đến, tôi hỏi phòng ban cán sự thì lại bảo là từ khi hấn chấp nhận về đây làm giám đốc sẽ không có chuyến công tác nào sẽ xuất hiện trong vòng một năm. Tôi nghe thấy liền nghi ngờ, không đi công tác, không đi làm vậy thì hấn đi đâu?

Tôi đi đến phòng biên tập bảo họ chỉnh lại lời nói nhân vật xong kéo Bình Nhi lại nói chuyện. Rất lâu rồi tôi chưa gặp Bình Nhi, tôi nhớ Bình Nhi, tôi nhớ Chung trưởng phòng,

Bình Nhi thấy tôi như thấy thật, vỗ lấy tôi đeo như đĩa hỏi thăm rất nhiều. Tôi chỉ cười cười kể lại những gì giám đốc hành hạ tôi chứ tôi không muốn kể rằng giám đốc đối xử tốt tôi như thế nào.

Quả nhiên là Bình Nhi bất bình, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận nói:“Quả nhiên là lòng lang dạ thú, ông trời cho một khuôn mặt đẹp rồi hành động trái với lương tâm. Cô thật sự chịu khổ rồi”

Nói như vậy tôi chỉ biết cười trừ cho qua chuyện.

“Ngọc Hân, sao bảo thảo game này giống bản game bên InTer mới phát hành hôm qua thế, nhân vật cũng rất giống” Chung trưởng phòng đi vào, trên tay cầm một tập lại liệu vừa đi vừa đọc. Đôi lông mày nhíu lại.

Tôi cười cười:“Không phải chỉ giống nhân vật thôi sao, game họ có rất nhiều lỗi, không chừng ngày sau người ta sẽ đem lên kiện”

“Sao cô lại biết chắc rằng sẽ bị người kiện?” Đôi mắt thâm thúy của trưởng phòng nhìn tôi, Bình Nhi ngồi một bên bĩu môi nói

“Ông thử chơi đi rồi biết, đồ họa mỗi góc cạnh không đẹp, nhân vật lại chỉ một vẻ lạnh lùng chưa kể khi chơi còn bị lag, dù ý tưởng có hay cơ mà vẫn làm người ta thấy chán”

Bình Nhi thường ngày nhanh mồm nhanh miệng nhưng một khi đã nói rồi thì nói rất hay. Tôi đưa ngón cái lên tán thành.

“Nhưng công ty chúng ta khác biệt, dù khác nhưng vẫn có giống nhân vật, cái này không tốt”

Đầu tôi bỗng lóe ra một ý tưởng, hỏi Bình Nhi:“Cậu còn vẽ hình người 3D đó chứ”

Bình Nhi gật đầu rồi nói:“Còn, đam mê của tôi mà”

“Vậy cậu vẽ cho tôi mười lăm nhân vật nam nữ với nhiều hình dáng khác nhau, rồi vẽ riêng tóc tai mặt mũi xong đưa đến cho tôi nhé”

“Không lẽ cô định thay những nhân vật này thành nhân vật 3D sao?” Chung Hán nói.

Tôi gật đầu nhìn trưởng phòng, đây là một ý tưởng rất hay, tôi nghĩ lát nữa về hỏi Minh Tuệ xem sao, nếu hấn nói được là bản thân mình có thể lấy công chuộc tội rồi.

Bình Nhi gõ tay trên mặt bàn, suy tư một lát rồi nói:“thật ra cái này cũng không khó, chỉ là kết hợp 3D để người chơi cảm nhận rõ nhất chính mình trong đó thôi mất một chút thời gian, với lại phác họa chỉ 15 người không đủ, ta cần phải ba mươi người, ba mươi kiểu người trên thế giới”

“Bình Nhi nói đúng đó, Chơi 3D thật sự rất khó với lại nếu đồ họa có xấu một chút cũng khiến người chơi chán, khi đầu đã phải nhanh nhẹn như thật, làm cái này hơi mạo hiểm” Chung Hán nói thêm.

“Điều này tôi cũng đã suy nghĩ đến, nhưng với một chương trình hay như vậy nếu trùng với công ty khác làm người chơi không muốn tải về. Mà mất đi một chương trình game như vậy cũng tiếc” Tôi nhìn hai người nói về quan điểm của mình. Đúng như Chung Hán nói, bản thân mình làm chuyện này rất mạo hiểm. Đặc biệt là nhiều chức năng như vậy game rất dễ bị lag nhất là khi đấu khi năng thắng bại, kẻ mạnh hơn có thể là người thua. Vậy nên, tính toán như thế nào vẫn thấy không ổn.

“Hay là vậy đi, tôi vẫn sẽ về vẽ nhuan vật, cô đi hỏi giám đốc một tiếng, nếu anh ta đồng ý chúng tôi sẽ bắt tay vào làm. Bộ phận nhân sự ở đây rất giỏi, nhất định sẽ làm được” Bình Nhi nhìn tôi nói, đây cũng là ý kiến của Chunbg trưởng phòng. Tôi chỉ biết gật đầu rồi thở dài.

“hắn chưa đến công ty, để tôi đợi một lát xem sao”

“Chưa đến á? Tôi nghe bảo giám đốc làm việc rất chăm chỉ, hầu như từ khi hắn đi làm đến giờ chưa bao giờ có ngày nghỉ” Chung Hán tính quay về phòng, nghe tôi nói liền quay đầu nói lại rồi đi. Bình Nhi xoay ghế tôi lại, ngồi đối diện trước mặt cô:

“Cô bây giờ là thư kí rồi, phải quản giờ làm việc của hắn chứ”

“Thứ kí mà phải quản giờ làm sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Ồ, cô không biết sao, thư kí giống như giúp việc vậy đấy, giờ ăn giờ họp giờ làm việc của giám đốc đều phải nắm trong lòng bàn tay. Không những thế còn giúp hắn sắp xếp công việc nữa”

“Phải vậy sao?”

“Cô ngốc này, vậy những ngày qua cô làm thư kí bù nhìn à?”

Tôi trở mắt nhìn Bình Nhi, những việc này tôi không hề biết, tôi chỉ biết là đến công ty sắp xếp tài liệu xong đi họp với anh, nếu rảnh thì đi ăn, nếu hắn có lương tâm thì chở tôi về nhà chứ ai để ý đến mấy việc riêng tư của hắn. Thì ra những việc mà tôi xem là riêng tư không thêm đựng vào chính là công việc của tôi, mà hắn bấy lâu nay không trừ lương còn cố ý lơ đi. Tôi thở dài:“Mấy chuyện này quả thật tôi không biết, hắn không đến đây từ hôm qua rồi”

“Vậy cô đến nhà hắn xem sao? Hiện tại đâu là thời điểm cạnh tranh gay gắt, nếu hắn không có mặt ở công ty để điều chỉnh thì mọi hoạt động đều bị rối loạn đó” Bình Nhi rất thành thật nhìn tôi nói. Tôi cũng nhủu mày, rồi gật đầu.

“Để tôi về nghiên cứu tài liệu này rồi qua nhà hắn, vậy nhé” Nói xong liền đứng dậy rồi đi. Bình Nhi nhìn thấy tôi đi đành thở dài ngán ngấm, hô to:

“Nhanh nhanh quay lại đây nhé, lâu rồi chẳng có ai buồn đưa lê với tôi đâu”

Đi về văn phòng, mở máy tính ra nghiên cứu, đợi tầm tối rồi đi qua nhà hắn. Vẫn là con đường cũ, nhưng lần này không phải là ngồi trên xe Minh Tuệ mà là ngồi trên xe taxi, trời cung tối dần sắp kéo thành mưa. Tôi đến nhà hắn cũng đúng lúc trời mưa đổ xuống, vừa lạnh vừa mưa như thế này tôi lại thấy ấm cúng. Đưa tay ra hứng từng giọt mưa rơi xuống, nó mát mát mà lạnh lạnh rất là thích.

Xe taxi đang đi đến, tôi thấy một bóng dáng lớn đi ra từ nhà của Đình Minh Tuệ đi giữa trời mưa, dáng vẻ rất hốt hoảng. Nhéo mắt lại nhìn thật kĩ, rồi kinh ngạc rất.

“Cho cháy dừng xe ở đây”

Khi xe vừa dừng, tôi bắt chấp trời mưa lao ra ngoài, từng cơn mưa ào ạt chảy xuống trên tóc, thấm ướt cả áo quần nhưng tôi không cảm thấy lạnh. Hét lên:“Thẩm Nhật Minh”

Hắn khựng người lại, rồi chạy đi thật nhanh tiếp.

“Thẩm Nhật Minh, anh đứng lại đó cho tôi”

Lần này là hắn đứng lại, vẫn quay lưng về phía tôi, nhìn bóng dáng cao cao, tấm lưng một mạng mưa ướt, đầu đội chiếc mũ che khuất khuôn mặt. Tôi đi đến, thấy con dao dưới chân, bàn tay run run liền nhét lên:

“Anh đến đây làm gì?”

“KHông liên quan đến em”

Tôi cười khẽ một tiếng, giọng nói đầy mỉa mai: “KHông liên quan sao, đúng vậy, tôi và anh từ khi nào lại có liên quan với nhau”

Bóng dáng to lớn đó hơi run rẩy, xoay người lại nhìn thẳng vào mắt tôi. Mưa ngày một càng lớn, trời càng ngày càng tối, tôi nhìn hấn đứng dưới màn mưa, mái tóc ướt nhẹp rũ xuống, đôi môi mím chặt muốn bước đến nhưng không có can đảm.

“Em về đi”

“KHông, hôm nay tôi và anh phải làm rõ mọi chuyện, bằng không anh đừng hòng rời khỏi đây”

Hấn ngẩng đầu nhìn tôi, nụ cười nửa miệng: “Em muốn làm rõ chuyện gì?”

Mưa rơi trên mắt tôi, không biết là nước mắt hay nước mưa, tôi không hỏi hấn vì sao lại đánh tráo đĩa, tôi không hỏi hấn vì sao lại đi với Triệu Mẫn, vì tôi sợ nhận được câu trả lời tôi sẽ siêu lòng.

“Anh đã từng thích tôi bao giờ chưa?”

Hấn nghe xong chấn động, ánh mắt nhìn tôi không có cảm xúc gì: “Em đã biết hết rồi?”

“Trả lời đi” Tôi không muốn nghe hấn nói từ khác, đến khi hấn xác nhận được câu trả lời.

“Tôi thích em” Tiếng mưa với giọng nói hấn lọt vào tai tôi, vừa ù ù lại vừa đau điếng, tôi hét lên.

“Anh nói dối”

“là thật”

Tôi lắc đầu nhìn hấn, đôi mắt khổ sở: “Anh rõ ràng nói dối, tôi thấy anh đi với Triệu Mẫn không phải một lần, nếu anh thích tôi cần gì phải lén lút lút lút đợi ban đêm rồi mới đến cơ chứ. Anh xem tôi là đồ ngốc sao? Anh tiếp cận tôi là có mục đích có phải hay không?”

“Đúng vậy, tôi đến với cô là có mục đích, nhưng bây giờ thực hiện không được, cô đã hài lòng chưa” Hấn đứng đấy nói rất lớn, tôi nhìn hấn, hấn không phải là Thẩm Nhật Minh, con người lạnh lùng đứng giữa màn mưa nói những lời này với tôi nhất định không phải là hấn.

Tôi nắm chặt tay, hỏi lại lần nữa: “Anh đã từng thích tôi bao giờ chưa”

Lần này hấn trả lời rõ ràng, hấn đứng giữa màn mưa lớn, tôi nhìn không rõ được khuôn mặt của hấn, nhưng tôi thấy được môi hấn nhếch lên mang vẻ ghét bỏ, con người lạnh lùng đứng đấy, tay hấn nắm chặt rồi hét lên: “Chưa hề, tôi chưa hề thích cô, một chút cũng không thích”

Từ khi tôi biết được Thẩm Nhật Minh không yêu tôi bỗng dưng cả thế giới của tôi như sụp đổ. Tôi không khóc, không nháo, không cần người an ủi, tôi chỉ cầm con dao nhỏ đến trước mặt hấn: “Anh thà anh giết tôi ngay từ đầu còn hơn cho tôi hạnh phúc để rồi đây tôi xuống địa ngục, anh giết tôi đi, chúng ta sẽ không còn nợ nhau cái gì nữa”

Hấn hất tay tôi ra rồi xoay người bỏ đi, tôi khụy xuống dưới đất hét lên thật lớn cho với đi những uất ức mình chịu đựng. Tôi cho hấn trái tim non nớt của mình, tôi tin tưởng hấn, tôi nghe theo lời hấn, thậm chí tôi còn đánh cược công việc của mình vì hấn, vậy mà hấn chỉ buông bỏ một câu không thích.

Hình ảnh một con người bé nhỏ hét lên trong màn mưa với bao nhiêu nỗi tuyệt vọng không thể đếm xuể. Ông trời ghét tôi đến vậy sao, tôi toàn tâm toàn ý yêu một người, người ấy lại toàn tâm toàn ý ghét bỏ tôi. Tôi thật sự rất muốn hỏi tôi đã làm cái gì sai? Tôi đã từng lừa dối ai bao giờ chưa? Tôi đã từng hãm hại ai bao giờ chưa? Tại sao người lại đối xử với tôi như vậy, tại sao?

Hấn chữa bệnh cho tôi, cho tôi sự sống mới, cứ tưởng như hai người là một đôi uyên ương trời sinh, hấn là của riêng tôi. Đến khi Thẩm Nhật Minh bỗng dưng thay đổi, hấn nhìn tôi bằng một ánh mắt lạnh lùng ghét bỏ tôi mới biết rằng, Thẩm Nhật Minh chưa bao giờ thích tôi, một chút cũng không thích tôi!

Tôi không biết hấn có mục đích gì, nhưng hấn cho tôi sự sống đổi lại hấn đánh cho tôi một cú vào tim làm tôi tiếp nhận không nổi vậy là đủ lắm rồi. Đau khổ suốt bao nhiêu ngày tôi cũng chịu đủ lắm rồi. Tôi mệt

lắm, cũng không muốn tiếp tục đi nữa, không muốn tiếp tục sống nữa. Tôi muốn nằm giữa nằm mưa để mưa tạt vào người đến khi ngất đi cũng được.

Tay cầm chặt con dao tôi nhặt được, chắc từ túi áo hắt rơi ra. Hắt đi ra từ nhà Đình Minh Tuệ, con dao này rơi ra từ người hắt, bây giờ tôi mới để ý để vết hồng hồng mà mưa không rửa trôi được. Chẳng lẽ...

Vội đứng dậy chạy về, Đình Minh Tuệ, anh nhất định không được có chuyện gì, nhất định không được có chuyện gì.

17. Chương 17

Hơi thở tôi dồn dập, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đi. Mặc kệ cả người tôi ướt sũng, giày cũng không cở liền mở cửa chạy vào phòng hắt. Đôi mắt lo lắng nhìn xung quanh. Bà giúp việc cũng không có ở đây, đèn trong nhà lại tắt hết, lồng ngực tôi lại đập liên hồi. Bước chân đi mở cửa từng phòng.

Tôi lo lắng cho hắt, cái con người cao ngạo lạnh lùng như băng thì có bao giờ nhờ ai giúp đỡ. Nếu như hắt bị giết thật thì làm sao bây giờ?

Tôi vẫn nhớ như in ngày tôi gặp hắt, ấn tượng về giám đốc của tôi rất khác người nên tôi đã bị phạt trực vệ sinh. Lúc ấy tôi ghét hắt, ghét con người vô lương tâm không phân rõ phải trái. Đến khi hắt cứu tôi từ trong quán bar, giả vờ làm tin nhắn tổng đài gửi cho tôi lời an ủi lúc nửa đêm. Chưa kể hắt còn làm giúp tôi bao nhiêu việc nhưng đến cuối cùng lời hắt nói ra vẫn là một từ “Phạt”.

Bây giờ nghĩ lại tôi lại thấy hắt ngốc nghếch làm sao. Giúp tôi thì nói thẳng là giúp tôi, còn bày đặt xem tôi như là con ngốc. Tôi thấy hắt tốt hơn thẩm Nhật Minh rất nhiều. Hắt không biết nói chuyện ngọt ngào như Thẩm Nhật Minh, hắt cũng không có nhưng biểu cảm để gây hứng thú cho người khác thậm chí hắt còn không biết biểu đạt tình cảm cuar bản thân ra sao, nhưng bản thân hắt rất chân thành, không lừa dối.

Tôi mò dần theo bóng đêm tìm đến phòng hắt, không nghĩ ngợi liền mở cửa. Cũng một mảng tối om. Tôi bật điện lên sững sờ nhìn con người đang ngồi yên ổn trên giường. Hắt vẫn là hắt, vẫn lạnh lùng rồi nhìn đôi mắt khó hiểu nhìn tôi như vậy. Tôi bỗng dưng bật khóc, trên mặt tôi toàn là nước, không xác định rõ là nước mưa hay nước mắt. Vội lao đến ôm chầm con người to lớn của hắt, ôm thật chặt như sợ hắt bay mất đi, nghẹn ngào khóc. Không đợi hắt lên tiếng, tôi vội cất giọng mắng:

“Tên đại ngốc, anh không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không? hu...Tôi lo cho anh chết mất”

Đình Minh Tuệ nghe thấy “tên đại ngốc” thân hình chợt run lên. Lấy tay vuốt mái tóc ướt nhẹp của tôi: “Thay áo quần đã, người ướt hết rồi rất dễ bị cảm lạnh”

Tôi như một đứa con nít lắc đầu thật mạnh rồi ôm người hắt thật chặt “Tôi hỏi anh có bị thương chỗ nào hay không?”

“Có” lời nói của hắt vừa thốt ra liền có một hơi phả vào tai tôi làm tôi mất tự nhiên. Liền buông lòng hắt ra, nhìn hắt:

“Sao anh không nói là ”không bị thương“?”

“Tôi không biết nói dối, với lại trước mặt em tôi cũng không cần nói dối”

“Không phải trong truyện ngôn tình, nữ chính hỏi nam chính như vậy, nam chính đều nói là không sao?”

Anh cười, đây là lần thứ hai anh cười với tôi, anh đưa tay búng trên trán tôi một cái: “Anh có thể làm nam chính sao?”

Tôi cúi đầu không nói cũng không biết là trả lời ra sao. Có lẽ anh nói đúng. Trong tâm trí tôi anh chưa bao giờ là nam chính, chỉ là một người mà tôi không thể mất đi được. Hôm nay tôi đã nhận ra được điều này.

“Anh mở áo ra”

Minh Tuệ rất nghe lời, bàn tay tao nhã cởi áo từ từ làm tôi hồi hộp. Khi cởi ra rồi, nhìn một vết thương gần nửa bụng được băng bó rất kĩ nhưng vẫn thấy vài vết hồng nhạt, nhìn là biết mới băng gần đây. Vết thương này chỉ cần cử động một chút là gây đau rất lớn. Ngón tay tôi run run chạm vào nó. Nghẹn ngào nói:

“Thẩm Nhật Minh là tên ác độc, sao có thể nhẫn tâm với anh như vậy. Rốt cuộc anh với hấn xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt hấn nhìn tôi chăm chú rồi thở dài: “Chỉ là chuyện cũ mà thôi, hôm nay cũng kết thúc ân oán được rồi”

Tôi sững sờ: “Kể tôi nghe được không?”

“Hồi còn nhỏ, em còn nhớ là em kéo Thẩm Nhật Minh hai người cùng nhau lăn xuống vùng đất đó không?”

“Có nhớ chút ít”

“Lúc ấy mẹ của Thẩm Nhật Minh là bà con xa của mẹ em, nghe tin em và hấn nhập viện, hai người gấp rút chạy vào...”

“Rồi sau đó thì sao?” Tôi ngồi yên lắng lắng nghe hấn kể. Hấn vẫn vuốt tóc tôi, ngồi gần để truyền hơi ấm. Mùi hương thảo mộc thoang thoảng bên mũi rất dễ chịu.

“Mẹ tôi mất sớm, tôi chỉ còn lại bố, nhưng bố tôi là một kẻ nghiện rượu. Lúc ấy tôi nghe tin em vào bệnh viện, liền biết bị Triệu Mẫn giở trò để hãm hại em, tôi thúc dục bố lái xe đến chỗ em. Bố lúc ấy đang say mà lại lái xe, hậu quả gây tai nạn cho mẹ của Thẩm Nhật Minh, cuối cùng hai người tử vong”

“Vậy có phải tại anh đâu mà hấn lại kết thù kết oán với anh”

“Đúng là như vậy, nhưng những hành động sự việc qua miệng của Triệu Mẫn thì hoàn toàn khác” Giọng hấn trầm thấp đều đều, không có cảm giác gì.

“Vậy anh tin là chuyện năm đó không phải là do tôi làm”

“Ngay cả con kiến em còn sợ chứ đừng nói đến chuyện hãm hại người khác” Đinh Minh Tuệ nói bằng giọng nhưng làm tôi cảm động đến gần khóc. Tên gốc này luôn làm tôi cảm động như vậy. Tôi cứ nghĩ là chẳng có ai tin tưởng mình, ai ngờ...

“Nghe xong hết chưa?”

“Rồi” Tôi cúi đầu gật thật mạnh. Đôi mắt cảm động không dám để hấn nhìn thấy.

“Vậy đi thay áo quần đi kẻo cảm lạnh” khuôn mặt hấn mang đầy ý cười.

“Rồi” Tôi gật đầu bước đi nhanh, nhưng lại cảm thấy có điều gì đó không đúng liền quay lại: “Không phải anh cũng bị ướt sao, miệng vết thương cũng bị tôi làm cho ướt rồi”

“rất ít”

“Như thế nào mới là ít, anh ngồi yên đó, tôi thay xong lại đây liền”

Nổi xong không thèm nhìn mặt hấn chạy qua căn phòng cũ mà lúc trước tôi đã từng nằm. Thay áo quần xong, nhìn mình trước gương, vuốt mái tóc hai lần rồi đi ra ngoài. Bỗng ngửi thấy mùi thảo mộc quen thuộc từ phía cửa sổ. Tôi tò mò đi lại gần để ngửi. Mùi này thật dễ chịu, làm người ta có cảm giác nhẹ nhàng thư thái đến lạ thường.

“Cô vào đi, ngồi đây trời gió lắm” BÀ giúp việc không biết từ đâu xuất hiện đi ngang qua cửa sổ nhìn tôi rồi nói.

“BÀ không thắc mắc vì sao tôi xuất hiện ở đây à”

Bà cười hiền: “Thắc mắc làm gì cho một người, cuộc đời được bao nhiêu cứ tận hưởng bấy nhiêu đi”

Tôi cũng gật đầu cười với bà, nhớ đến chuyện mùi hương liền hỏi: “Bà có biết mùi hương thảo mộc ban nãy phát ra từ ở đâu không vậy?”

Bà cười trừ, đôi mắt nhìn lên tạo thành đường cong: “Đó là mùi thuốc bà vừa sắc xong”

“Mùi thuốc, trong nhà mình có ai bị bệnh hả bà?” Tôi bỗng nổi lên nghi ngờ, ngoài bà giúp việc và Minh Tuệ còn có người khác sao

?

“Cô muốn biết thì tự đi hỏi cậu chủ đi, để tôi đi đổ cạn thuốc” Nói xong bà quay người bỏ đi, bóng lưng bà mất tăm trong màn đêm. Tôi nhìn theo rồi nhớ ra mình bỏ quên hắt ở trong phòng. Thầm mắng một câu rồi chạy nhanh lên phòng hắt.

Phòng hắt cách phòng mà tôi thay áo rất gần, bữa trước tôi bị bệnh hắt liền ở bên cạnh tôi, biết rõ được mọi tình hình của tôi là như vậy. Vậy mà lúc trước tôi chưa bao giờ để ý đến điểm này. Tôi bỗng thấy có lỗi.

Nói thế nào đi nữa tôi vẫn rất thích phong cảnh ở đây, đêm nay có thêm mùi hương thảo mộc thoang thoang với hương gió cây tự nhiên khe khẽ luồn qua ô cửa sổ. Tôi cảm thấy thực thoải mái, thả mái tóc bồng bềnh bay theo hướng gió, thư thái đi về hướng phòng của hắt.

Tôi đến mở cửa phòng. Rồi tự nhiên tìm cho hắt chiếc áo khoác rồi lấy băng gạc đến. Vừa băng bó vừa lẩm bẩm.

“Em vẫn còn nhớ đến hắt sao?” Đinh Minh Tuệ từ trên đầu nhìn xuống, tôi nghe thấy hơi thở nóng của hắt. Biết hắt bị cảm cũng không làm được gì.

Câu trả lời của hắt tôi biết trả lời thế nào, còn nhớ sao? Đúng là còn nhớ, nhưng lại nhớ đến câu nói hắt chưa bao giờ thích tôi. Dù rất ghét hắt nhưng trái tim lại ần ần đau đau, bây giờ mới nhớ đến Triệu Mẫn, cô gái cội nhuộm của mọi chuyện, tôi thật ghen tị với cô ấy, cô ấy có được tất cả mọi thứ, muốn sắc có sắc, muốn tiền có tiền muốn tình có tình. Con người như vậy thật là tốt, bản thân tôi cái gì cũng không có, thật là đáng buồn.

Thật ra Thẩm Nhật Minh rất đáng thương, từ nay về sau, khi đã vào tay Triệu Mẫn sẽ không yên ổn với thủ đoạn của cô. Dù sao như vậy cũng tốt, Triệu Mẫn làm điều sai cũng nên bị trừng phạt. Hai người đến với nhau mà có nhiều khúc mắc đến thế kiểu gì cũng không sống được với nhau lâu dài. Tôi cũng chẳng thương tiếc gì cho hắt. Đơn giản vì hắt chưa làm được gì cho tôi ngoài đau khổ.

Tôi chỉ thương tiếc cho Minh Tuệ, người đến sau luôn luôn cam chịu tất cả dù hắt là một giám đốc cao quý. Hài, càng nghĩ càng mệt người. Sống thanh thoi cho khỏe.

Nhìn thôi thở dài, hắt liền hiểu lầm. Tôi ngẩng đầu hỏi hắt:

” Bà giúp việc bảo mùi thảo mộc kia là mùi thuốc. Vậy sao người anh có mùi thảo mộc này, anh bị bệnh?”

18. Chương 18: Hôn

Đinh Minh Tuệ nghe xong, con người trầm xuống: “Ai nói cho em những chuyện này”

Tôi vẫn cứ như cũ, băng bó cho hắt: “Bà giúp việc a, tôi thấy bà đi sắc thuốc tiện thể hỏi luôn”

Hắt thở dài, vuốt tóc tôi. Hình như đây trở thành thói quen của hắt: “Ừ, đó là mùi thuốc”

Tôi biết hắt chỉ trả lời bằng quơ nhưng vẫn thắc mắc: “Vậy trong này có ai bị bệnh hả?”

“Không có” Hắt trả lời liền với câu hỏi của tôi. Tôi nhú mày nghi ngờ:

“Thật sự không có?”

“Không có”

“Ừ” Hắt không muốn nói tôi cũng không hỏi thêm. Nhưng tôi cũng chẳng ngu ngốc đến mức không nhận ra hắt đang che giấu. Mùi thuốc này thật thơm. Làm tôi rất thích, giống như một loại mùi nước hoa vậy.

Nhưng mùi này lại vang vẳng bên người hắn, nói hắn không có bệnh tôi tin, nhưng hắn có bệnh tôi cũng tin. Hắn còn rất nhiều điều giấu tôi, tôi cũng chẳng muốn hỏi. Đến lúc nào đó rồi tôi tự biết. Còn hơn đêm nào Thẩm Nhật Minh cũng đến tìm tôi giải thích. Tôi cảm thấy mình quá ngây thơ rồi.

Tôi rất chăm chú thay băng cho hắn, nhìn vết thương mà tôi đau lòng. Không biết đau lòng vì Thẩm Nhật Minh hay là đau lòng vì vết thương của Minh Tuệ. Tôi thay băng cho hắn, lau vết máu cho hắn, hành động của tôi không nhẹ nhàng như y tá. Thậm chí còn có chút thô lỗ, nhưng một tiếng đau hắn cũng không kêu lên. Chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn tôi băng bó. Đến khi làm xong, tôi hít thở một hơi dài rồi ngẩng đầu lên. Chạm vào đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn làm tôi lúng túng. Ho nhẹ rồi dọn đồ đi ra.

“Hân Hân” Tôi gần đến cửa lại nghe tiếng kêu. Quay đầu lại nhìn, thấy hắn một thân người áo quần chỉnh tề ngồi dưới dàn dựa vào giường. Đôi môi như muốn nói gì đó nhưng chỉ mấp máy môi.

“Hả?” Tôi thắc mắc nghiêng đầu nhìn.

“Không có gì”

Tôi à một tiếng rồi đi ra ngoài đóng cửa lại. Tôi đứng ngoài cửa một hồi lâu. Cảm giác như chân mình không muốn đi, chỉ đứng yên tại đó, tôi và hắn cách nhau một cánh cửa.

Lại nhớ đến ánh mắt của hắn lúc khi gọi tôi lại, thấy có chút kì quái. Nhưng nghĩ lại cũng không phải là nhìn tôi như sinh vật lạ, mà là muốn nói gì đấy. Tôi không đủ thông minh để biết hắn muốn nói cái gì. Nhưng từ sâu trong lòng tôi cảm nhận được là hắn muốn tôi ở lại. Bản thân tôi cố chấp muốn hắn nói ra thành lời, thành một lời nói như Thẩm Nhật Minh nói với tôi. Hắn, muốn tôi ở lại.

Tôi ngồi xuống bên cánh cửa, không hiểu sao bản thân mình lại không muốn đi mà chỉ muốn ở đây. Hi vọng hắn sẽ đi gọi mình vào nhưng một lâu sau cũng không có người đến. Tôi đành quyết định tự vào thôi.

Da mặt tôi không phải dày nhưng ít nhất cũng đủ để mặt dày mảy dạn đòi vào phòng muốn ngồi với hắn. Đúng vậy, chỉ đơn thuần là ngồi với nhau.

Tôi đứng dậy thật nhanh, đưa tay lên gõ cửa.

“Cạch” Chỉ gõ một tiếng cửa liền mở như có ai đó đã chuẩn chục sẵn ở đây. Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, như chưa chuẩn bị sẵn sàng được câu nói của mình liền bị hắn nhìn chằm chằm như vậy. Miệng tôi cũng nói lắp:

“Thật...thật ra...ra, tôi, tôi phát hiện, mình..mình ở ngoài kia... không buồn ngủ cho lắm..nên..nên...” Chưa nghĩ xong, liền có một bàn tay to lớn nắm chặt tay tôi. Tay bên kia giữ cổ tôi rất nhẹ nhàng nâng người tôi lên.

Khuôn mặt Đinh Minh Tuệ dần tiến sát mặt tôi. Cảm nhận được trên môi có cái gì đó ẩm ẩm, lại cọ qua cọ lại trên môi mình. Người tôi như bị điện giật, từng tảng da gà nổi lên. Đây..đây là hôn trong truyền thuyết sao!

Lòng ngực tôi như muốn nhảy ra ngoài, bàn chân như tê rần đứng không vững. Tay hắn rất nhanh đã chuyển xuống eo tôi giữ cho tôi đứng vững. Môi hắn vẫn quấn quýt môi tôi không ngừng, đến khi tôi hít thở không nổi, trợn mắt lên hắn mới buông tôi ra. Hai khuôn mặt gần nhau trong gang tấc, tay hắn vẫn nắm chặt tay tôi không rời. Tôi cũng sờ nhìn hắn, mới vừa nãy trải qua như một giấc mộng... tôi tiếng nhận không nổi.

Hắn nhìn tôi bất động một lúc lâu, cười khê thành tiếng. Bình thường hắn đã đẹp, bây giờ cười càng đẹp hơn. Tôi chắc bị bệnh tim mà chết mất.

Miệng tôi lắp bắp, muốn nói anh cướp nụ hôn đầu của tôi, nhưng đầu tôi nghĩ một đường, miệng nói một nẻo. Chỉ nói được hai chữ: “Hôn...Hôn”

Hắn lại cười lần nữa, lần này cười lớn hơn lần trước. Khê nói một câu “Được”

Tay lại nâng đầu tôi lên, hắn cúi xuống. Lần này môi hắn ngậm luôn môi của tôi khiến tôi choáng váng. Như có dòng điện chạy xung quanh khắp người làm tôi run lên bần bật. Tôi khóc không ra nước mắt, hắn hiểu sai ý tôi rồi. Tôi muốn hỏi tại sao lại hôn tôi? Đó là nụ hôn đầu à. Hắn lại hiểu lầm là tôi muốn hôn tiếp, híc, lần này mặt mũi tôi chui vào đầu a.

Không phải hấn thông minh lắm sao? Sao lần này hấn lại không hiểu ý tôi cơ chứ.

Môi hấn ngậm chặt môi tôi như ngậm kẹo, đến khi tôi cảm thấy hít thở không thông hấn mới buông ra. Lần này tôi rút kinh nghiệm nhảy ra xa hấn ba bước, Khuôn mặt đỏ bừng cúi đầu lắp bắp: “Hôn...hôn...nụ hôn của tôi, anh dám..dám”

Hấn hứng thú nhìn tôi: “Muốn hôn tiếp nữa hả?”

Nghe xong tôi giật bắn người. Tôi rất đơn thuần a, ít nhất khi ở với Thẩm Nhật Minh tôi chỉ có ôm là quá phận, còn đây là hôn, tôi không thể tiếp nhận nổi. Khuôn mặt tôi đỏ bừng như bắn ra máu: “KHông...không phải”

Hấn kéo tôi lại, ôm tôi vào trong lòng. Tôi không thể thấy rõ khuôn mặt của hấn nhưng hấn lại có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt đầy cảm xúc của tôi. Ngượng ngùng quá rúc đầu trong ngực hấn không chịu chui ra ngoài.

“Thật xin lỗi, tôi chỉ thấy người ta hôn nhau trong phim ảnh, chứ chưa thực hành lần nào. Làm em sợ rồi”

Giọng nói của hấn như sấm nổ ào ào bên tai, sao tôi nghe có cảm giác như mình đánh mất nụ hôn đầu của hấn vậy nhỉ? Nhưng không phải trong phim ảnh có anh nam chính cũng hôn nữ chính lần đầu, nhưng sao người ta lại thuần thục đến thế. Hôn giống kiểu như ăn thịt ấy. Không đúng không đúng, sao lại nghĩ qua vấn đề này rồi.

Là hấn hôn tôi, nụ hôn như điện giật. Tôi không muốn cảm giác đó, ô ô. Ai hiểu được tấm lòng bi ai của tôi hay không đây.

Hấn thấy tôi không nói chuyện, đành bế tôi lên ghế ngồi, tôi ngồi trên đùi hấn. Cũng không đưa mắt ra ngoài. Hấn cười khẽ vuốt tóc tôi. Tôi muốn ngẩng đầu lên nhìn nụ cười xinh đẹp của hấn, nhưng hoàn cảnh này không cho phép, híc.

“Sao em quay lại đây?” Hấn hỏi tôi, cũng như là một câu trả lời cho lòng của hấn.

Tôi đang tìm câu trả lời. KHông lẽ nói là muốn vào đây với hấn nên không thể đi. Không được, như thế thật mất mặt, bây giờ mới để ý. Tôi chưa bao giờ bài xích bởi những hành động của hấn, dù có thân mật đến cỡ nào bản thân tôi cũng chỉ thẹn thùng rồi không dám nhìn ra ngoài. Đây có phải hiện tượng khi nhìn vào trai đẹp hay không? Đúng vậy, chắc tôi là sắc nữ mất rồi.

Người nói một đường, người nghĩ một nẻo, nhưng lại không nói chuyện. Giống như câu hỏi của hấn là để đợi người khác vào trả lời. Tôi ngồi yên, hít thở đều đều cho bản thân bình tĩnh lại. Cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn hấn.

“Muốn vào đây ngồi với anh”

Mặt hấn có vài ý cười.

“Ngồi với tôi làm gì?”

“Ngắm sao” tôi trả lời thật nhanh. Hấn lại cười, nụ cười đậm làm tôi hoa mắt.

“Không phải mới mưa à, bây giờ lại có sao, lạ thật đấy”

Tôi ngẩn người ra, cắn chặt môi thầm mắng mình ngu ngốc. Bỗng nhớ đến dự án lúc trước liền phân minh cho bản thân.

“Cái bản thảo hoàn chỉnh, tôi có xem. Muốn thay nó vào bằng hình 3D”

Hấn cười cười rồi nói: “vậy cũng được”

Tôi chớp chớp đôi mắt, ngẩn người nhìn. Không phải là sẽ mắng tôi vì tôi ra chủ ý ngu ngốc sao? Cũng không hỏi cặn kẽ nó ra sao sao? Cứ như vậy thôi hả? Sao hấn hôm nay hiền thế.

Hấn lấy tay gõ đầu tôi một cái: “Suy nghĩ lung tung cẩn thận bị phạt lương đấy”

Tôi trừng mắt lên với hấn. Không khí bây giờ còn nói chữ phạt cho bằng được.

19. Chương 19

Có một sự thật rất ngại ngùng đó là. Hôm qua tôi lỡ miệng bảo là đi ngắm sao, hắn liền khăng khăng giữ tôi lại bắt tôi với hắn ngồi đến khi nào thấy sao trên trời tôi mới được về. Mà ngày hôm qua trời mưa rất lớn a, làm gì có sao? Cũng chỉ tại cái miệng hại cái thân, hắn bảo nếu như không ngồi cùng hắn, hắn sẽ trừ lương, trừ lương vì tội phát ngôn lung tung. Quả thật lúc đấy tôi khóc không ra nước mắt. Đành nghe lời hắn, ngồi xuống. Rất đơn thuần là chỉ ngồi xuống rồi ngủ lúc nào không hay.

Vì tôi có thói quen dậy sớm để đi làm hay đi học, nên trừ khi tôi bị ốm ra bình thường là mình không đặt báo thức. Tôi thức dậy, bỗng thấy mình nằm trong một căn phòng xa lạ liên tưởng cường bổ sung trí nhớ về ngày hôm qua. Và ấn tượng đầu tiên của tôi là chữ “Hôn”.

Trời ạ, cái cảm giác tê tê như bị điện giật vẫn còn đọng lại, khuôn mặt tôi đỏ bừng lên, ngồi ngẩn người nhớ lại hồi lâu rồi lắc đầu đi xuống giường. Nhưng lại cảm thấy có gì đó lạ lạ, cái giường lớn như thế này mà chỉ có mình tôi, còn Đình Minh Tuệ đâu?

Chẳng lẽ tôi nằm giường hắn còn hắn qua giường tôi nằm. Ai nha, hắn đâu phải à là tên rảnh rồi đến mức ấy cơ chứ. Quay đầu nhìn xung quanh một hồi rồi nhìn qua thấy cái đầu trôi lên trong chăn, tôi gật đầu như chưa có chuyện gì rồi tỉnh đi xuống.

Bỗng trong đầu tôi lóe lên, trợn mắt nhìn cái đầu ấy, tính tò mò lại nổi lên, đưa tay kéo chăn xuống nhìn khuôn mặt đang ngủ yên ổn một bên. Lông mi của hắn dài hơn cả con gái, bây giờ hắn nhắm mắt tôi mới để ý. Đôi môi mím lại nhìn rất khả ái, ước gì bình thường hắn cũng hiền lành và dễ thương như khi ngủ này thì tốt biết bao. Nếu chắc được như vậy hắn sẽ đi làm người mẫu, hoặc ca sĩ, hay là diễn viên..

Tôi tự mình cảm thán, chỉ cần nhờ vẻ bề ngoài là có thể kiếm được ới tiền, chẳng bù cho tôi một chút nào. Có cảm giác như má hắn phồng ra, nhìn như cái bánh bao. Tôi thấy ngồ ngộ, đưa ngón tay chọc chọc nhẹ vào má, ai ngờ vừa mới làm, cánh tay tôi liền bị bắt lại. Mắt hắn mở ra nhìn tôi.

Tôi lúng túng như vừa làm chuyện xấu, đành cười hì hì đáp lại: “Giám đốc, dậy đi làm”

Hắn thả tay tôi ra, mỉm cười nói: “Hôm nay có buổi họp, em là thư kí, nên đến trước”

Tôi nghi ngờ nghiêng đầu nhìn anh: “Vẫn giống lúc trước đấy hả, nhưng lúc đó tôi và anh cùng tới mà”

“Lần này khác, em cứ đến trước” Giọng nói hần đều đều, Tôi nghe vậy liền tin tưởng. Luyến tiếc cái má của hắn, lén nhìn một lát rồi xuống giường nhìn vào đồng hồ.

“Vậy tôi đi trước, anh nhớ đến nhé, cẩn thận vết thương đấy”

“Ừ” Hắn ừ một tiếng, con người lạnh lùng của hắn lại trở về khác hần cái người tươi cười ngày hôm qua. Cũng là con người, sao tốc độ lật mặt lại nhanh đến thế.

Chỉnh chu quần áo xong, tôi vẫn lo lắng vết thương của hần nên dặn bà giúp việc để ý giùm. Bà cũng tiếp xúc với tôi mấy lần nên tươi cười đồng ý. Lúc đấy tôi mới an tâm đến công ty. Ý tưởng của tôi hần đã duy trì, chỉ cần công đoạn bắt tay vào làm. Theo như tính toán chắc tháng sau sẽ có sản phẩm. Chắc công ty nhà họ Chu đang rối rắm để giải thích với người chơi về cái game đấy. Tôi cũng lười quan tâm, càng để ý tôi càng nhớ đến cái tên Thẩm Nhật Minh đáng ghét đó. Tôi bực hần, cũng bực bản thân mình. Nên tốt nhất là chú tâm vào công việc.

Vừa đến công ty liền chạy đến phòng biên tập bàn bạc với Bình Nhi. Vì hôm qua không quay lại nói chuyện với cô nên hôm nay tôi tới liền bị cô mắng cho một trận cuối cùng cũng hòa lại mà bàn công việc. Tôi và Bình Nhi thân nhau từ lúc nào không hay, bản thân tôi cũng rất thích nói chuyện với cô, giống như cô là cái máy google, chỉ cần nói câu hỏi thắc mắc cô sẽ trả lời cặn kẽ.

Từ phòng biên tập tôi đi qua phòng giám đốc để họp cùng anh. Nhưng phòng giám đốc vẫn đóng, anh chưa đến, tôi chỉ còn cách vào phòng họp một mình để bảo các cổ đông đợi. Nhưng, đã qua ba mươi phút vẫn chưa đến, tôi liền cảm thấy lo lắng. Đại hội cổ đông đã vào đông đủ, lòng tôi càng giống như lửa đốt.

“Chu Gia Hân, anh có thể điều hành buổi họp được không?” Tôi đi đến, len lén nói nhỏ vào tai hân. Hân miễn cưỡng nhìn tôi, rồi cười.

“Tôi làm sao có thể so sánh với giám đốc của cô được”

“Nhưng bây giờ giám đốc chưa đến, anh còn thời gian ngồi đây nói vậy nữa hả?” Tôi trừng mắt nhìn hân cũng tiện thể mắng.

Hân hứng thú nhìn tôi: “Cô đi theo hân được bao lâu”

“Không nhớ, nhưng hình như là lâu rồi”

“Vậy chẳng lẽ cô không biết là hân muốn cô duy trì buổi họp hả?”

Tôi ngạc nhiên nhìn hân, suýt nữa thì hét lên: “Tôi á, thư kí nhỏ nhỏ như tôi thì làm được cái gì”

Hân lắc đầu, nụ cười vẫn chưa hề tắt: “Hân xác định cô làm được nên mới để cô đến đây một mình. Lần trước cô biểu hiện rất khá”

“Tôi không làm được là không làm được, tôi sẽ đi tìm hân hỏi cho ra lẽ” Tôi bực mình nói, hân muốn giao buổi họp quan trọng này cho tôi là có mục đích gì? Chẳng lẽ hân xem công ty như một món đồ chơi sao? Giao cho một người chưa biết gì như tôi, hân không muốn bán công ty chắc cũng muốn công ty sạt nghiệp.

Chu Gia Hân kéo tay tôi lại: “Bây giờ cô tính đi đâu để tìm? Chẳng lẽ là nhà hân?”

Tôi gật đầu: “Đúng, là nhà hân”

Chu Gia Hân thoáng chốc cười rộ lên: “Bây giờ hân không có ở nhà đâu?”

“Vậy bây giờ hân ở đâu?”

“Nhìn cô lo lắng như vậy tôi quyết định nói cho cô cái này” Chu Gia Hân lại nghiêm túc, tôi vĩnh tai lên nghe.

“Nếu tôi đoán không lầm thì hân bảo cô duy trì buổi họp rồi bị công việc dồn ép đến khuyu, còn hân thì có thể yên ổn nằm trong bệnh viện đến ngày mai lại về”

“Anh nói là bệnh viện, sao anh ấy lại nằm trong bệnh viện” Tôi sững sờ hỏi.

“Cô muốn biết thì tự đến tìm hân mà hỏi, tôi chỉ nói được từng này thôi. Đi đi nhanh để tôi điều hành buổi họp, không thôi đại hội cổ đông sẽ đề đầu cô ra mà hỏi đấy”

Chu Gia Hân nửa đùa nửa thật nhưng những gì hân nói cô tin là đúng. Vội cảm ơn hân rồi chạy đến bệnh viện lớn nhất của trung tâm thành phố. Trong lòng tôi như có nước sôi lửa bỏng, hận không thể cạy miệng hân ra mà để hân nói sự thật cho tôi biết. Hân cứ như vậy, cứ cố chấp nói dối như vậy. Để hân che dấu điều gì?

Cái gì mà đến trước hân sẽ đến sau? Rõ ràng là muốn bỏ tôi một mình. Chu Gia Hân bảo là hân đang ở bệnh viện, tôi tin là hân đang ở bệnh viện. Từ mùi thuốc trên người hân đến nghe lời kể của Chu Gia Hân, tôi khẳng định một điều rằng hân bị bệnh. Bệnh này không phải ngày một ngày hai, mà bệnh này đã từ lâu lắm rồi nên mùi thuốc vẫn còn có thể vương mãi trên người hân như vậy.

Lòng tôi càng nghĩ lại càng lo lắng, sao hân không làm tôi bớt lo được chứ. Hân cứ nghĩ hân giấu đi mọi người sẽ không biết sao. Dù tôi ngu ngốc nhưng ít nhất về phần cảm nhận, tôi vẫn cảm nhận được.

Chạy đến bệnh viện, cũng không biết hân bị bệnh gì để tìm. Nhưng may mắn sao Đình Minh Tuệ, cả bệnh viện cũng chỉ có một cái tên duy nhất. Đang nằm ở phòng bệnh cấp cứu số 14. Tôi nghe xong liền hít thở không thông, đầu tôi cứ vang vang mãi hai chữ “cấp cứu”.

Đi ngang qua các hành lang, đi theo sự chỉ dẫn bác sĩ. Thấy một căn phòng kín, chỉ có ô cửa nhỏ để ngoài nhìn vào. Tôi thấy hân nằm ngủ yên ổn trên giường, liền mở cửa nhẹ nhàng đi vào.

Thấy khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc, lòng tôi lại nhói đau. Nhẹ nhàng nắm cánh tay đang run run của hân, hình như hân đang phát bệnh, không thể cảm nhận được có người vào. Tôi liền nắm chặt tay, rồi lau đi giọt mồ hôi trên trán của hân. Tôi không dám gọi hân, vì sợ hân mắng mình vì sao đến đây

rồi dùng ánh mắt lạnh lùng đuổi tôi ra ngoài. Tôi cầm tay hắn, cầm rất nhẹ, rồi nhìn chăm chăm vào con người đang mê man kia. Hốc mắt lại đỏ lên, thì ra mấy ngày qua hắn không đi làm là vì phát bệnh. Nhưng ban đêm sao lại về? Là sợ tôi đến tìm sao? Càng nghĩ lòng tôi lại càng thấy đau đau, giám đốc sao anh lại ngu ngốc đến vậy cơ chứ!

20. Chương 20

Nói thật đến bây giờ trong đầu tôi vẫn là một mớ hỗn độn không biết rõ ràng cái gì ra cái gì. Chỉ có khi nhìn thấy Đinh Minh Tuệ tôi mới an tâm một phần.

Con người suy yếu xa lạ nằm trên giường bệnh này khác hoàn toàn với một giám đốc mà tôi quen biết. Hắn bảo hắn quen tôi, nhưng tôi một chút cũng không biết hắn. Là do mất trí nhớ không thể nhớ ra được hay là do ấn tượng của hắn trong đầu tôi quá ít nên tôi không thể biết hắn là ai.

Tôi bây giờ mới nhớ lại lời hắn nói bằng quơ lúc trước mà tôi không để ý cho lắm. Đúng vậy, nếu hắn có thể đến sớm hơn. Tôi đã có thể biết trước và trong trao trái tim mình cho Thẩm Nhật Minh cũng như tôi sẽ để ý hắn hơn một chút. Để hắn không thể chịu đau đớn bệnh tật một mình.

Tay tôi nắm chặt tay hắn, không để hắn rời đi. Tôi có thể để Thẩm Nhật Minh đi xa khỏi tôi, nhưng Minh Tuệ, tôi không bao giờ để hắn rời khỏi mình. Những gì hắn làm vì tôi quá nhiều, bản thân hắn chịu đựng như vậy đủ rồi. Mặc dù tôi ngốc nghếch vô dụng, nhưng cái thiếu thốn tình cảm trong lòng làm tôi cảm nhận được rõ hơn bất kì ai hết.

Tôi ngồi nhìn hắn đến chiều. Lâu lâu lại lấy khăn lau mồ hôi cho hắn rồi lại nằm xuống bên cạnh. Đôi mắt hắn chớp chớp như đã tỉnh, có cảm giác như ai đang nắm tay mình, khó chịu mở mắt ra rồi sau đó là một mảng ngạc nhiên không nói nên lời.

Tôi nhìn hắn, sốt ruột hỏi: “Anh khó chịu chỗ nào sao?”

Hắn vẫn nhìn tôi chăm chăm như muốn khoét một lỗ trên người tôi vậy, giọng hắn khàn khàn, nhưng rất mệt nên không thể nói lớn.

“Sao em lại ở chỗ này?”

Tôi không biết trả lời sao cho phải: “Chu Gia Hân bảo em đến”

Hắn quay đầu qua bên kia, không nhìn tôi, nói rất lạnh lùng: “Em về đi”

Đây là lần đầu tiên hắn đuổi tôi. Tôi ngược lại càng thấy hắn ngốc nghếch hết chỗ nói. Muốn che dấu cũng chẳng có ai che dấu như hắn. Đuổi tôi đi để hắn chịu đựng một mình, tôi đâu có ngốc đến vậy.

“Về cũng được, anh thả tay tôi ra trước đã”

Hắn ngăn người nhìn tay đang nắm chặt vội buông lỏng. Rồi nhắm mắt lại nằm tĩnh dưỡng. Tôi đứng dậy nhìn hắn một lúc rồi đi ra ngoài.

Tôi đúng là đi, nhưng không về chỉ đến mua đồ về cho hắn ăn. Dù sao cũng nằm cả một ngày không có cái gì bỏ vào bụng cũng thật là...

Cầm hộp cơm trên tay cố đi bằng tốc độ nhanh nhất đến phòng của hắn. Sợ rằng hắn sẽ bỏ về trước tôi lại tốn tiền mua cơm lại tốn tiền đi lại lo lắng hắn bị làm sao. Đúng là như dự đoán, về đến là thấy hắn làm thủ tục xuất viện. Không hiểu sao tôi lại bức mình hùng hổ đi đến phòng mắt nhìn hắn.

Hắn ngạc nhiên nhìn tôi một lúc rồi thu mắt lại, vẫn giọng nói đó: “Em về đi”

Tôi nhìn qua y tá đang làm thủ tục lại nhìn hắn, gắt gỏng nói: “Tôi bị bệnh, cũng muốn nằm ở đây”

Hắn nghi hoặc nhìn tôi, lại mang theo vẻ lo lắng: “Em bị bệnh lúc nào?”

Tôi trừng mắt nhìn hắn: “Anh không nghe về sau hả? Tôi, muốn, nằm ở, đây”

“Đây không phải chỗ của em”

Tôi lại dở thói bướng bỉnh, cũng đang bực tức trong người nên ngồi lì ở đấy không nói chuyện cũng không nhìn hắn. Tôi sợ nếu tôi mở miệng là tôi sẽ phát tiết ngay lập tức.

Cô y tá rất không yên phận, lại đến hỏi anh: “Vậy bây giờ anh muốn xuất viện hay để lúc khác”

Đình Minh Tuệ lạnh lùng nhìn tôi, cũng nhìn cô y tá, một lúc lâu hắn cũng đành thở dài rồi nói: “Ồ đây đi”

Tôi nghe xong cũng có phần hòa hoãn một chút, nhưng nhớ đến việc hắn làm. Tôi lại không muốn nhìn mặt hắn chút nào, nghe tiếng cô y tá đi xa, trong phòng chỉ còn lại hai người, tôi mới bình tĩnh thở đều đều.

Hắn cụp mắt xuống, giọng nói có mấy phần tốt lên chứ không mệt mỏi như ban nãy: “Hân Hân”

Bây giờ tôi nghe thật là chói tai làm sao. Cái đồ giám đốc ngu ngốc, chuyện công ty thì thông minh lắm còn mấy chuyện của mình thì...hối ôi.

Thấy tôi quay mặt đi không trả lời, đoán là tôi đang giận hắn. Mà đúng là tôi đang giận thật.

“Hân Hân” Hai tiếng lại vang lên trong không khí ẩm đậm này. Tôi cụp mắt xuống không trả lời.

Tiếng hít thở đều đều lại vang lên, không khí trầm xuống đến lạ thường. Cảm giác có gì đó không ổn nên quay đầu lại. Thấy hắn khó khăn từng bước đi đến bên tôi, lòng tôi lại nhũn xuống, tức giận bay đi đâu hết. Chỉ vội chạy đến đỡ hắn.

Minh Tuệ thuận đà ngồi xuống vì hắn cũng chưa đi được mấy bước đã thấy bóng dáng nhỏ nhỏ đến đỡ hắn. Hắn lại ôm chặt tôi khiến tôi muốn thoát ra cũng thoát không được.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn, hắn cũng nhìn tôi chăm chú rồi cũng không nói gì.

Tay hắn ôm tôi rất chặt, tôi cũng tùy tiện để hắn ôm. Chúng tôi hòa hợp đến nỗi như chuyện này đã làm điămf lại rất nhiều lần.

Cầm hắn tựa trên đầu tôi, bắt đầu nói chuyện, giọng có chút run rẩy: “Sao em quay lại đây”

“Đồ ngốc như anh, tôi để anh lại không yên tâm. Với lại,...” tôi kéo dài ra rồi thổn thức nói “tôi cũng muốn biết anh bị bệnh gì”

Hắn lắc đầu: “em không nên biết thì tốt hơn”

“Sao tôi lại không nên biết. Dù tôi không phải là bác sĩ nhưng ít nhất cũng giúp được anh mấy phần”

Hắn thở dài, tay hắn vuốt tóc tôi. Vuốt nhẹ nhàng như sợ nó hổng mất.

Tôi nắm chặt tay hắn: “Là tôi muốn từ miệng anh nói cho tôi anh bị bệnh gì? Phòng bệnh anh tôi cũng tìm được, lẽ nào bệnh của anh tôi lại không biết được. Tốt nhất là anh nên nói thật cho tôi biết”

Hắn có ngập ngừng rồi cuối cùng cũng nói, nói rất nhỏ nhưng tôi lại có thể nghe thấy: “Bệnh máu trắng, chỉ có thể suy trì thời gian sống, không thể chữa được”

Tôi nghe đến ngây người. Hắn nói, tôi nghe được là hắn đau khổ đến cỡ nào. Tôi cũng không thoải mái gì, môi tôi mím chặt như không tin đây là sự thật, cố gắng hỏi: “Anh bị bệnh này bao nhiêu năm”

“Năm năm”

“Bác sĩ nói, anh còn sống được bao lâu” Khi tôi hỏi câu này, lòng tôi cũng hồi hộp để nghe hắn trả lời

“Một tháng”

Cả người tôi như sợ bụn, nhũn xuống, không thể ngồi vững mà để hắn ôm chặt.

Hắn nói, hắn chỉ còn sống một tháng. Hắn nói như chưa có chuyện gì xảy ra, nói như chết đi là một điều bình thường. Nhưng tôi nghe hắn nói, như lưỡi dao cứa vào tim, thật sự rất đau.

Tôi ngần người như không tin vào chính mắt mình. Mới ngày nào đó có một người giám đốc phạt tôi đi làm vệ sinh, rồi có ngày nào đó tên giám đốc ấy lại dịu dàng chăm sóc lúc tôi ốm, rồi đến tận hôm nay giám đốc lại vì tôi mà chịu đựng che giấu bệnh tật để rồi nói rất bình thường: Một tháng sau hẳn sẽ chết.!

Lòng tôi đau âm ỉ, lại hít thở không thông, hốc mắt đỏ lên. Cứ nghĩ đến việc hẳn rời xa tôi lòng tôi lại đau nhói như bị hàng vạn con kiến đến ăn mòn. Tôi ôm chặt anh, cứ sợ anh sẽ tới xa tôi, tôi mồn mẩn anh là đồ ngốc, chỉ biết che giấu bệnh tật một mình. Tôi muốn đánh anh một trận vì cứ lặng lẽ đến bên tôi rồi không nói lời nào mà ra đi.

Nếu tôi không biết, nếu tôi không đi tìm anh, chắc đến chết anh cũng sẽ không cho tôi biết. Rồi đến lúc đó rồi cứ nghĩ là anh chuyển công tác qua chỗ khác. Và chúng tôi mãi mãi không gặp được nhau.

Tôi cũng từng bị bệnh, cái cảm giác chịu đau đớn một mình tôi hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng lúc ấy, tôi không có người thân, cũng không vướng mắc bụi trần. Tôi chết đi không ai để ứ, nhưng hẳn thì khác, hẳn còn có tôi. Hẳn đành ra đi rồi để tôi đau khổ một mình ở đây sao?

Có những chuyện đã thành thói quen làm tôi không thể dứt ra được. Hẳn đến bên tôi như một thói quen, bây giờ không có hẳn, tôi lại có cảm giác cuộc đời không có ý nghĩa gì nữa.

Tôi sực nữa khóc nức nở, lại cắn môi hỏi hẳn như một lời trách móc: “Tại sao anh không nói với tôi? Tại sao lại muốn chịu đựng một mình vậy hả?”

Hẳn không trả lời, chỉ ôm chặt lấy tôi. Đợi một lúc lâu, tay hẳn vuốt nhẹ tóc của tôi, giọng nói trầm thấp lại và lên phá tan không khí im ắng này.

“Tôi không muốn em bị tổn thương thêm lần nữa”

Tôi lại cảm thấy tức giận. Hẳn không biết, thật sự không biết. Hẳn ra đi trong im lặng mới làm tôi tổn thương, Suốt một đời!!

21. Chương 21

Từ ngày hẳn bị bệnh, tôi bỗng dưng cảm thấy mình có ý thức lớn dần hẳn. Bỗng dưng tôi lại ngồi một chỗ để định dạng lại tình cảm của mình, bởi vì, ngay lúc hẳn nói hẳn còn sống được một tháng, trong đầu tôi liền thoáng qua cái suy nghĩ “Tôi thà để Thẩm Nhật Minh không yêu tôi, thậm chí là ghét bỏ tôi, nhưng tôi không bao giờ cho để cho Minh Tuệ phải chết”.

Ngay chính tại lúc ấy, tôi nghĩ có phải là do bản thân mình dành nhiều tình cảm cho Minh Tuệ hay là bản thân mình biết ơn Minh Tuệ. Nhưng, dù nghĩ thế nào tôi cũng không làm rõ ràng được.

Hôm nay tôi ở lại bệnh viện với hẳn, tương phòng có hai cái giường bởi vì tôi cố chấp muốn ở lại đây cho bằng được. Sáng nay tôi dậy sớm, vệ sinh cá nhân xong. Dù chạy đi chạy lại rất ồn ào nhưng người nằm giường bên cạnh vẫn ngủ mê mết. Nhiều khi tôi cứ lo sợ hẳn sẽ không tỉnh lại nữa mà chìm trong giấc ngủ vĩnh hằng.

Con người lạnh lùng ngày nào bây giờ nằm suy yếu trên giường, tôi không biết hẳn bị bệnh bao lâu, lời hẳn nói có thật hay không? Nhưng mà, chỉ mới mấy ngày đã biến thành bộ dạng như vậy chắc hẳn bệnh đã đến giai đoạn rất nặng. Tôi đi đến đỡ người hẳn lên đồng thời cũng ngồi trên giường với hẳn. Để cho con người hẳn nhờ dựa vào vai mình, lấy tay vuốt sống lưng hẳn để giúp hẳn thoải mái hơn một chút.

Con người Minh Tuệ mơ mơ màng màng, đôi mắt dần mở ra. Nhưng chỉ có thể khép hờ. Hẳn vội ho hai tiếng, bàn tay tôi đang cầm lấy tay hẳn bỗng siết chặt hơn.

“Anh không sao chứ?”

Hẳn lắc đầu, không nói. Tôi biết hẳn căn bản không thể mở miệng trong tình trạng ho khan liên tục như thế này. Với lấy ly nước một bên đưa đến bên môi hẳn, hẳn rất phối hợp mở miệng ra để uống.

Tôi cảm thấy rất thương cho hắn, mở miệng mắng:” Anh sáng nào cũng thế này mà cứ đòi đến công ty, vác con người đến đây thì anh khỏe mạnh hơn sao?”

Hắn ngẩng đầu lên, rúc đầu tròn cổ của tôi hít một hơi rồi không nói chuyện.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này, cũng chưa bao giờ cảm thấy mình mất hết hy vọng đến thế. Tôi lo cho hắn sao? Đúng vậy, tôi rất lo cho hắn, lo đến mức mình không còn là chính mình nữa. Nhưng trách ai bây giờ? Chỉ trách bản thân mình nhận ra quá muộn mà thôi.

“Anh dậy ăn sáng cái đã”

Hắn vẫn lắc đầu không muốn ăn, mặc cho tôi ôm chặt. Tôi cũng không ép hắn, giọng nói hơi thẩn thức:“Anh kể chuyện cho tôi nghe, được không?”

Lần này hắn không lắc đầu, cũng không gạt đầu. Đưa mặt ra để hít thở một hơi đến khi hô hấp dần ổn định mới lên tiếng:” Được”

Tôi chỉnh lại tư thế để hắn dựa vào người tôi thoải mái nhất. Giọng hắn rõ ràng là rất khàn, lâu lâu nói còn không có hơi. Nhưng lọt vào tai tôi, tôi lại nghe rất trầm ấm. Hay đến lạ thường.

“Chuyện kể rằng, có một cô bé rất đáng yêu, người gặp người thích. Nhưng không vì thế mà cô bé ấy kiêu ngạo, ngược lại cô rất hòa đồng với mọi người. Có một ngày, cô ấy chạy qua nhà hàng xóm mới chuyển đến để làm quen với người bạn mới. Trong nhà, có một cậu bé lớn hơn cô vài tuổi ghét bỏ đuổi cô đi. Nhưng cô cứ khăng khăng ở lại làm quen với cậu bé ấy cho bằng được. Cứ ngày qua ngày, cậu bé dần làm quen được với sự xuất hiện của cô, cứ tỉnh mắt dậy là thấy cô trước mắt mình, khi đi ngủ lại thấy cô ngồi một bên, điều đó như là thói quen của cậu. Bỗng dưng một ngày, có một cậu bé khác xấp xỉ tuổi cô từ nước ngoài trở về. Từ đó cô thường xuyên ở bên cạnh cậu ta...”

“Còn cậu bé đó thì sao?”

“Cậu bé đó không thấy cô thường xuyên đến chỗ cậu nơi nữa, cậu liền đi tìm. Ai ngờ thấy được cô bé và cậu bé từ nước ngoài mới về kia đang chơi vui vẻ với nhau, mãi lâu đến sau này cậu mới biết hai người đó đã biết nhau từ trước. Trong thời gian cậu đi xa, cô bé mới tìm đến cậu bé để chơi. Cậu bé từ nhỏ đã không có người chơi thân vì tính cách khó chịu, lại không biết bộc lộ cảm xúc của mình nên toàn bị bạn bè xa lánh. Bỗng dưng có một cô bé xuất hiện đeo bám cậu suốt ngày đêm rồi lại bỏ đi, điều này làm cậu rất buồn, thật sự rất buồn...rồi đến một ngày, cô bé ấy bỗng dưng khóc nức nở chạy đến ôm chầm cậu bé kia, bảo là cô ghét bọn họ, ghét cậu bé kia, ghét luôn cả cô em của mình, lúc ấy cậu bé không hiểu nên cứ để mặc cô ôm mình khóc. Nhiều ngày tiếp theo vẫn cứ như vậy, cô bé cứ chạy đến ôm cậu khóc, khóc rất nhiều, khóc đến mức từ khuôn mặt dễ thương thành một khuôn mặt đỏ au, sưng vù. Cậu bé quyết định theo dõi cô để tìm ra nguyên nhân mọi chuyện liền thấy em của cô bé đẩy ngã cô trước sự cười nhạo của cậu bé kia. Cậu liền chạy đến ôm cô vào lòng. Cứ nghĩ mọi chuyện đã kết thúc, dù không thích nhau nhưng đều là trẻ con. Thù oán cá nhân đều có thể tan biến rất mau...”

Tôi nghe thấy giọng hắn ngập ngừng, lấy ly nước đưa hắn uống một hớp rồi hỏi:“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, cô bé kia dù vẫn chơi với cậu bé nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn cậu bé từ nước ngoài kia. Một hôm, hai người đó tổ chức đám cưới giả. Đám cưới của đứa con nít, nhưng trong lòng cô bé kia lại nghĩ khác. Cô bé lên núp sau bụi cây vừa nén khóc vừa nhìn, cậu bé kia thương cô liền nói sau này sẽ cho cô một đám cưới như thế, nhưng cô bé không chịu, còn mắng cậu bé kia rồi chạy đi thật mau, để lại cậu bé kia...một mình”

Giọng hắn khàn khàn nhưng vẫn cất lên đều đều. Đôi mắt nhìn về nơi xa xăm nào đó. Tôi nghe, đôi môi mím chặt, người hơi run run nghe hắn kể.

“Em biết không...lúc đấy cậu bé kia đáng thương biết nhường nào, nhưng cậu biết, người đáng thương nhất vẫn là cô bé. Là đứa con nít nhỏ tuổi mà cứ âm thầm chịu đựng một mình, bỗng một ngày cô chạy đến nói là cô đi du lịch với nhà một thời gian nên không thể đến thăm cậu. Thế là cậu cứ ngồi chờ, một ngày, hai ngày, ba ngày, chờ mãi mà không thấy cô bé trở về. Cậu liền mượn mấy gọi cho mẹ của cô, phát hiện cô bị tai nạn...nghe bảo là tại cô nên cô và cậu bé từ nước ngoài về kia bị mất trí nhớ. Cậu không tin, cậu không tin một cô bé nhút nhát, buồn thì khóc, vui thì cười lại luôn nghĩ cho người khác như cô lại có thể làm cậu bé kia bị thương. Nên cậu quyết định điều tra và nói rõ mọi chuyện, nhưng mọi người đều không tin, cậu

là người không có ở hiện trường lại là đứa con nít, ai dám tin vào lời cậu nói cơ chứ. Một hôm mẹ cậu về muốn dẫn cậu ra nước ngoài sinh sống. Cậu muốn nhìn thấy cô bé đó một lần cuối, từ đó cậu biết được cô bị mất trí nhớ. Tất cả mọi người, ai cô cũng không nhớ ra, chứ kể lúc ấy cô còn rất ghét người nào lại gần cô. Hễ ai đến gần, là cô đập ném tất cả mọi thứ xung quanh...”

“Bố mẹ cô bé cũng bị vậy hả?”

“Ừ, ai cũng không thể đến gần lại cô. Cậu bé muốn ở lại, xin mẹ thêm một chút thời gian. Lúc đấy, cậu thấy có một người thầy cúng đi vào. Không biết họ nói cái gì, họ làm cái gì mà cô bỗng trở nên bình thường như cũ. Nhưng cậu bé thấy rõ, cô trở nên bình thường nhưng tất cả mọi người nhìn cô đều không bình thường. Cậu bé muốn nhìn cô lần cuối trước khi rời đi, nhưng gia đình lại không cho cô ra gặp người khác. Cậu đành đi mà không thể nói được một lời từ biệt, nhưng lúc đấy, trong lòng cậu biết rằng, bản thân mình sau này sẽ cố gắng làm một đám cưới cho cô, làm thật, làm hoành tráng hơn hai người kia đã làm. Chắc tại do hình ảnh một cô bé khóc sau bụi cây đã in đậm vào tâm trí cậu đến nỗi... Cậu không bao giờ muốn cô ấy phải khóc nữa...”

Hắn vẫn nói, đôi môi mấp máy nhỏ giọng dần, ánh mắt nhìn về phía trước tràn đầy ảm áp. Tôi ôm chặt hắn, tay vẫn không ngừng run run. Giọt nước mắt nóng hổi cứ rơi xuống trên khuôn mặt tôi lúc nào không hay biết.

Tôi hiểu, tôi hiểu rất rõ cảm giác của hắn lúc này. Tôi biết cô bé trong câu chuyện kia, biết cả cậu bé trong miệng hắn nói là ai. Tôi biết tất cả.

Đoạn kí ức mất đi của tôi lại nằm gọn gọn trong câu chuyện xưa của hắn. Hắn vừa kể, vừa thấp thoáng niềm vui còn tôi thì lại thấy đau đầu trong lòng. Tôi từng hỏi hắn có tin tôi hay không? Hắn không trả lời, bởi vì với tôi hắn luôn tin tưởng không điều kiện. Vậy mà tôi cứ ngu ngốc, cố chấp rằng không có ai tin mình. Chuyện xưa cũ cũng chỉ có bản thân mình uất ức. Nhưng tôi không ngờ rằng tôi uất ức một hắn lại uất ức hai.

Hắn nói, như mọi nỗi đau của hắn là một niềm hạnh phúc. Hắn không biết là bản thân tôi có hiểu hay không, nhưng giờ phút này hắn nói như nửa thật nửa giả, nhưng tôi biết rằng điều hắn nói là sự thật. Một sự thật mà tôi không tài nào nhớ lại được.

Ngày hắn nói tôi không nhớ ra hắn, khuôn mặt hắn cứ nhìn tôi không cảm xúc. Rồi cuối cùng thở dài rồi tiếp tục đi không nói một lời. Lúc ấy hắn thất vọng biết nhường nào, biết trước là tôi không thể nhớ lại nhưng vẫn cứ cố chấp ở bên tôi.

Tôi bỗng nhớ lại câu nói của hắn” Nếu anh có thể đến sớm hơn một chút, chắc em cũng không phải chịu khổ thế này. Đúng vậy, nếu lúc nhỏ hắn có thể quen biết tôi sớm hơn, tôi đã không thân thiết với cậu bé Thẩm Nhật Minh đến thế. Nếu bây giờ hắn có thể đến sớm hơn, tôi cũng sẽ không yêu Thẩm Nhật Minh đến đau lòng.!

22. Chương 22

Tôi không biết mở lời với hắn thế nào, cũng không biết là phải nói với hắn ra sao, chỉ có thể nén đi nước mắt. Hít một hơi rồi đánh trống lảng: “Đừng kể nữa, anh cũng mệt rồi, dậy ăn cháo nhé”

Hắn lắc đầu tỏ ý không muốn ăn. Nhưng tôi không thể nhìn hắn như vậy. Đỡ hắn qua một bên rồi với lấy tô cháo đã chuẩn bị sẵn trên bàn, múc từng thìa, thổi thật khê rồi đưa đến môi hắn. Hắn rất phối hợp mở miệng để tôi đút cho hắn ăn, từng thìa, từng thìa như vậy.

Tôi biết hắn rất khó khăn khi nuốt trôi những thìa cháo mà tôi múc. Nhưng cũng không thể siêng lòng mà bỏ mặc hắn nhìn đói. Ánh mắt hắn vẫn chăm chú nhìn tôi khi tôi đút xong.

“Sao thế?”

“Hôm nay em rất khác”

Tôi cười cho có lệ: “Khác sao? Tôi thấy anh cũng rất khác thường ngày, hay là tôi lây bệnh của anh rồi nhỉ?”

Tôi nói nửa đùa nửa trêu. Hấn mở miệng nói “ngu ngốc”.

Tôi thở dài một hơi, đúng vậy. Trong lòng hấn tôi vẫn luôn là đứa ngu ngốc chỉ biết khóc nhè và làm việc theo bản tính. Chỉ có điều lần này lại không phải như vậy.

Từ trên giường bước xuống nhìn hấn hồi lâu rồi cúi đầu: “Việc công ty anh tính làm như thế nào?”

“Không phải em để Chu Gia Hân làm sao? Hấn tự biết cách làm của mình”

Tôi trở mắt ngạc nhiên nói: “Là anh giao công ty cho hấn”

Trời đất, giao công ty của mình cho con trai của đối thủ. Chuyện này chắc cũng chỉ có hấn dám làm.

Hấn cười khẽ rồi nói: “Không phải là tôi, mà là em giao cho hấn, buổi họp ngày hôm qua không biết hấn đã biểu diễn tiết mục gì rồi”

Người tôi bỗng dưng hóa đá. Liền chạy đi chạy lại chuẩn bị. Hấn không đến công ty được thì tôi sẽ đi thay hấn. Không thể để công sức hấn cố gắng bao năm dần bị hủy hoại như vậy được. Tôi cũng không thể để phòng biên tập vui vẻ thành một văn phòng uy nghiêm chỉ biết làm, làm, và làm.

“Anh ở đây nhé, tôi đến công ty một lát. Ít nhất cũng phải ra dáng thư kí một chút chứ nhỉ?”

Hấn cười cười không nói. Ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn tôi rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Vì sợ đánh thức hấn nên tôi đi rất khẽ, hôm nay tôi không đến công ty mà đi về nhà của mình. Tôi muốn gặp Mộc Lan - mẹ của tôi để nói chuyện cho rõ một lần. Câu chuyện của hấn như đánh thức tôi, dù tôi không thể nhớ lại cái kí ức mơ hồ thời còn bé nhưng tôi vẫn biết rõ qua lời kể của hấn và nhìn nhận chúng với một góc nhìn của người lớn. Là con nít, tôi không chấp nhận chuyện cũ vì nó, tôi chỉ tìm mẹ. Nói về chuyện thầy cúng năm xưa....

Đi qua các góc hẻm quen thuộc tôi trở lại với căn biệt thự ngày xưa. Tôi đi vào trong nhà, bà Thím ngỡ ngàng nhìn tôi không nói thành lời. Tôi cũng không cười vui vẻ với bà như lúc trước. Chỉ nhìn bà một cái rồi đi vào trong, dù sao suốt hai mươi hai năm tôi cũng quen thuộc với khung cảnh nơi đây quá rồi.

Những ngày bình thường như thế, bố sẽ đi làm đến chiều, Đóa Thành thì đi học chỉ có mỗi mình mẹ ở nhà đọc báo. Tôi đi vào phòng khách, nhìn thấy mẹ tôi đeo cặp kính ngồi nghiêm nghị trên ghế sofa. Tôi cũng chỉ cất giọng để đánh thức bà: “Mẹ”.

Mộc Lan bị tiếng nói ấy làm cho giật mình. Ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi, hai hàng lông mày nheo lại có vẻ khó chịu. Những lúc trước, tôi thấy vẻ khó chịu của bà, cũng chỉ im lặng rồi làm việc. Còn lần này, tôi bước đến rồi ngồi đối diện. Không cần xin phép cũng không cần hỏi thăm quan tâm, chỉ nhảy vào vấn đề chính. Vì bản thân tôi biết, mẹ tôi rất không ưa gì tôi cả!

“Mẹ, con muốn hỏi mẹ về chuyện mười mấy năm trước. Lúc con và Thẩm Nhật Minh bị tai nạn mất trí nhớ. Con chỉ cần làm rõ chuyện này, con sẽ rời đi”

Bà nhìn tôi có vẻ rất ngạc nhiên nói: “Con đã nhớ lại?”

Tôi gật đầu, tôi nhớ lại hay không cũng không phải là vấn đề quan trọng. Biết đến và nhớ lại có gì khác nhau sao? Dù sao sự thật vẫn chỉ là một.

Mẹ tôi bỗng dưng thay đổi thái độ, lấy tay tháo kính cất đi, cũng đồng thời đặt tờ báo xuống. Dù năm nay mẹ đã trạc tuổi trung niên nhưng nhìn vẫn rất trẻ, chưa thấy nét già nua nào xuất hiện trên khuôn mặt mẹ.

“Năm đó, ta mời bao nhiêu là bác sĩ về để chữa bệnh cho con. Nhưng tất cả đều lắc đầu bó tay, bỗng dưng dì của con, mẹ của Triệu Mẫn từ đây mời được ông thầy cúng về. Ông làm cái gì đó mà con bỗng trở nên bình thường, dù nhà chúng ta không mê tín song thấy con khỏe mạnh, chúng ta cũng rất vui”

Bà cất giọng đều đều. Không gắt gỏng với tôi như trước. Tôi chỉ nhú mày hỏi:” Mẹ biết ông thầy cúng đó đã nói gì không?”

“Ta không biết, chỉ biết là ông ấy nói. Nếu gia đình chúng ta yêu thương con, con sẽ lại bị bệnh mà bệnh nặng gấp đôi. Còn nếu như xa lánh, ghét bỏ con thì con sẽ trở nên bình thường. Ông ta còn nói, năm con hai mươi hai tuổi con sẽ bị bệnh, lúc ấy chỉ cần làm con đau khổ, bệnh của con sẽ khỏi.”

“Mẹ tin những lời ông ấy nói sao?” Tôi hỏi hệt nghe câu trả lời từ bà. Bà chỉ lắc đầu:

“Ta đương nhiên là không tin. Con ta bị bệnh, làm sao lại có thể đi nghe lời một ông thầy cúng. Nhưng khi ta dỗ ngọt con, con lại tránh xa ta. Ngược lại, ta đánh mắng con, con lại đến gần ta. Chuyện đó lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, ta không muốn tin cũng phải tin”

Tôi biết ngay trong cái chuyện của tôi là có uẩn khúc, nhưng điều nực cười nhất là...tôi chịu khổ bao nhiêu năm cuối cùng cũng chỉ vì một ông thầy cúng mà đi tôi mời về. Trong khoảng thời gian ấy, tôi đã trải qua biết bao nhiêu chuyện. Bản thân tôi có thể cảm nhận được, còn khao khát luôn cả tình yêu thương, tôi nào dám xa lánh họ. Chắc tại lúc ấy, tôi ghét họ vì họ không tin tôi, cũng vì ghét luôn Triệu Mẫn. Nên mới giả bần tính trẻ con ra, nhưng nào ai biết rằng, vì thế mà tôi chịu khổ suốt bao nhiêu năm.

“Ông ấy còn nói gì nữa không?”

Bà ngáp ngừng, rồi thở dài, ánh mắt nhìn phía cửa:” Đến khi con nhớ lại, ta cũng không cần phải giả vờ ghét bỏ con nữa”

Cổ họng tôi có chút nghẹn ngào:” Vì mẹ không muốn giả vờ, nên ngay khi con có việc làm là bố mẹ đuổi con ra ngoài”

Bà gật đầu, ánh mắt nhìn tôi đầy phức tạp. Tôi cố giữ vững bình tĩnh rồi nói tiếp:” Đóa Thành đến bệnh viện cũng là do bố mẹ sắp đặt? Tiền viện phí cũng là do bố mẹ trả? Thẩm Nhật Minh cũng được bố mẹ thuê để chữa bệnh?”

Bà gật đầu. Cái gật đầu của bà như làm tôi vỡ lẽ. Những thắc mắc suốt bao nhiêu năm cũng được giải đáp. Tiền viện phí mà tôi nghĩ Thẩm Nhật Minh đã trả cho tôi cũng là do một tay bố mẹ tôi sắp đặt. Bỗng dưng tôi thấy họ xa lạ quá, thà họ đánh tôi, mắng tôi, gắt gỏng với tôi như thường ngày chứ tôi không để họ dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi như bây giờ.

Nếu như tôi không thể nhớ lại mọi thứ thì sao? Những uẩn khúc cũng theo tôi mà chết dần chết mòn hay sao? Nếu như Minh Tuệ không kể chuyện cho tôi nghe, tôi cũng không biết chuyện năm xưa như thế nào thì tôi cũng sẽ hiểu lầm họ cả đời ư?

Tôi trầm mặc không nói, bà cười nghĩ là tôi đang đau lòng. Chỉ lén hỏi nhỏ nhưng có phần ghen ngào:”Con, có hận mẹ không, suốt bao nhiêu năm qua. Mẹ cũng chỉ chờ có ngày con nhớ lại...”

Ánh mắt tôi như bị phủ một tầng sương mù. Hận ư? Không, tôi không hận họ. Thầy cúng đó nói gì làm gì, uẩn khúc khi xưa ra làm sao tôi cũng không để ý. Tôi chỉ cảm thấy mình ngu ngốc khi không nhận ra chuyện này sớm hơn, cứ mãi ôm nỗi buồn trong lòng rồi tự cô độc chính mình. Dù như thế nào, họ cũng chỉ nghĩ cho tôi, Đóa Thành, em trai tôi cũng vậy. Tôi nằm trong bệnh viện, nó tìm tôi suốt một tháng rồi chỉ để nói câu”mấy ngày nay”. Bây giờ hiểu ra, tôi cũng không còn gì vướng mắc. Bỗng nhớ lại đến hai từ”ngu ngốc” mà tôi muốn đi tìm hân.

Tôi nhìn bà, đi đến, nắm lấy bàn tay mà tôi hằng mong ước khi còn bé. Tôi nắm chặt tay bà, khẽ nỉ non:”Mẹ”

Bà ôm chầm lấy tôi, tôi vẫn còn cảm giác được nước mắt của bà thấm ướt vai áo. Điều này làm tôi cảm thấy cảm động, chắc mỗi lần mà mắng tôi, bà đều cảm thấy đau lòng. Tôi không phải con ruột của bà thì sao chứ? Tình cảm mẹ con, dù không phải máu mủ nhưng vẫn tràn đầy tình thương.

Tôi với bà nói chuyện với nhau, bà hỏi tôi có muốn về nhà không? Tôi lại trả lời là không rồi lấy cái cớ qua loa để bà an lòng. Đến gần trưa, tôi cũng phải trở về để đi mua đồ ăn cho hân nên tạm biệt bà rồi đi ra ngoài.

Không biết là do ông trời trêu ngươi hay là do trùng hợp mà ra đến cổng. Liền thấy Thẩm Nhật Minh và Triệu Mẫn đi vào. Lần này tôi thấy họ, chỉ có họ ngạc nhiên nhìn tôi chứ tôi cũng chẳng ngạc nhiên khi thấy họ. Mỉm cười đáp lễ rồi đi ra ngoài.

“Chị, ở lại ăn trưa với bọn em, còn có cả dì nữa”

Tôi khẽ cười một tiếng, chắc là cô chưa biết là tôi với mẹ đã làm hòa với nhau. Nếu như cô đi vào trong, nói xấu tôi trước mặt mẹ, mẹ sẽ ghét cô đến mức nào.

Thẩm Nhật Minh nhìn tôi rất phức tạp. Tôi cúi đầu lẩn tránh đi ánh mắt của hắn, dù sóng mũi hơi cay cay, lòng tôi cũng đau ê ẩm nhưng tôi không được bộc lộ ra ngoài. Mỉm cười lạnh nhạt nói: “Tôi còn phải có việc ở công ty, hai người muốn vào thì cứ vào, khách sáo làm cái gì?”

Triệu Mẫn vòng tay qua, cầm lấy tay Thẩm Nhật Minh rất thân mật. Tôi bỗng nhớ đến chi tiết trong câu chuyện của hắn, “đám cưới giả”. Đây không phải cặp đôi thanh mai trúc mã từ lúc còn bé sao? Vậy cũng tốt, tôi không muốn làm kẻ thứ ba.

“Em chỉ muốn mời chị vào ăn thôi. Dù sao gia đình chúng ta lâu rồi chưa đoàn tụ”

Tôi nghe rõ từ gia đình chúng ta. Cũng chỉ cười khẽ rồi bỏ đi, bỏ lại một câu: “Đợi bố và Đóa Thành về rồi mới có thể nói là gia đình chúng ta nhé”

Hình như làm thư kí của Đình Minh Tuệ, tôi thông minh hơn hẳn!

23. Chương 23

Hôm nàu bầu trời bỗng dưng trở nên kì lạ, lúc tôi đi về là cũng giữa trưa, tôi thấy rõ những ánh nắng gay gắt chiếu thẳng vào mặt mình. Rồi đến khi tôi đi vào bệnh viện, lại xuất hiện mây đen, bầu trời lại tối hẳn. Tôi đoán, chắc trời cũng sắp mưa.

Nghĩ lại thấy thấy ghen tị, trời muốn mưa lúc nào cũng được còn tôi muốn khóc, cũng không thể khóc được. Tôi không phải là người mạnh mẽ, nhưng tôi là người biết chịu đựng. Từ khi gặp Minh Tuệ, cuộc đời tôi trải qua từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, nhưng hắn chưa bao giờ làm tôi khóc một lần.

Tôi là như vậy đấy, cứ đi đường lại lại suy nghĩ vẩn vơ. Nghĩ về họ, nghĩ về hắn và nghĩ về tôi. Nhiều khi tôi nghĩ bản thân mình có sức sáng tạo như vậy sao không đi làm nhà văn đi nhỉ?

Nhưng ý nghĩ đó bị vắt đi đơn giản bởi vì...nhà văn có tiền lương rất thấp.

Người ta nói, con gái không xinh đẹp thì cũng phải có nhiều tiền. Con gái không có được hạnh phúc ít nhất cũng phải có đầy đủ về vật chất. Tôi nghe người ta nói vậy, tôi tất nhiên là nghe theo. Vì nghĩ đi nghĩ lại, ngoài tình yêu thương ra, tiền bạc là thứ an ủi mình nhanh nhất.

Còn bây giờ tôi tự hỏi tôi cần tiền không? Không, tôi không cần tiền. Tôi chỉ có hy vọng nhỏ nhoi là có kì tích xuất hiện cứu chữa bệnh của hắn.

Hồi còn bé, tôi ao ước được nắm chặt tay của mẹ, được nhảy vào vòng tay của bố rồi cùng nhau ăn mâm cơm hạnh phúc. Bây giờ, tôi có thể thực hiện được điều đó, nhưng tôi lại không cảm thấy hạnh phúc chút nào.

Trong lòng tôi cứ có cái gì vướng mắc mà ngay bản thân tôi cũng không biết đó là cái gì? Có thứ gì đó làm tôi lo lắng, làm tôi cảm thấy luôn không yên ổn, ngay cả những thứ mình đã đạt được tôi cũng không hề cảm thấy vui mừng.

Tôi muốn hỏi Đình Minh Tuệ, hắn thông minh như vậy chắc là biết trong lòng tôi đang nghĩ cái gì? Nhưng bây giờ hắn đang bệnh, tôi không muốn hắn suy nghĩ nhiều về mình nữa.

Vừa mở cửa vừa hí hửng nói: “Minh Tuệ, tôi đến rồi đây”.

Hắn nằm trên giường bỗng mở mắt nhìn tôi. Đôi mắt có chút đỏ đỏ, bờ môi hắn trắng bạch nhưng cười lên nhìn rất tươi: “Câu này, ngày xưa em đều nói với tôi như vậy”

Tôi bỗng ngẩn người, tôi từ nhỏ đến lớn vẫn vậy. Không thay đổi chút nào, hắn vẫn nhớ rõ những câu nói mà tôi nói với hắn lúc còn bé. Còn tôi lại đem những điều đó vào quên lãng, hắn càng nói vậy, tôi càng thấy tự trách.

Đi đến đỡ hắn ngồi dậy, mùi trầm hương phảng phất trên con người hắn bay xộc vào mũi khiến tôi cảm thấy dễ chịu.

“Tôi nói nhiều lần lắm hả?”

Hắn phối hợp, cố gắng ngồi dựa vào thành giường: “Ừ, mỗi khi em đến nhà tôi toàn nói câu này. Tôi nghe đến thuộc luôn rồi”

Tôi cười cười, cũng tiện tay lấy hộp cơm đang để trên bàn mở ra rồi đưa thìa cho hắn.

“Ăn cơm”

Hắn định đưa tay ra nhận lấy. Cuối cùng cũng rút tay về: “Em nói, với tình trạng hiện giờ của tôi còn có thể tự mình ăn sao?”

“Không lẽ bắt tôi dứt, buổi sáng người anh suy yếu. Tôi mới dứt cho anh ăn, bây giờ người khỏe lại rồi, tự động lấy ăn đi”

Hắn cúi đầu trầm mặc không nói, cũng không động vào đồ ăn. Đầu tôi bỗng lóe lên cái gì đó rồi nói

“Anh thật sự muốn tôi dứt cho anh ăn?”

Giọng hắn trầm xuống, khuôn mặt đỏ lên, nói rất nhỏ: “Ừ”

Tôi cười gian trá: “Vậy anh hứa sẽ ở bên tôi mãi mãi đi rồi tôi sẽ dứt cho anh ăn cả đời”

Tôi nói nửa đùa nửa thật. Tôi không thích nghe lời hứa, nhưng tôi thích nghe chính miệng hắn nói với tôi. Hắn chưa bao giờ hứa với tôi dù chỉ một lần, cứ lảng lảng đứng ở sau lưng làm cho tôi rất nhiều thứ. Vậy nên, tôi không tin lời người khác nhưng tôi tin hắn.

Khuôn mặt hắn bỗng trầm xuống, nói rất dứt khoát: “Để đấy tôi tự ăn”

Khuôn mặt tôi bỗng cứng đờ, như không tin vào chính mắt mình. Hắn thà từ chối tôi chứ không chịu mở miệng hứa với tôi.

Cúi đầu nhìn cái thìa trước mắt, cổ họng nghẹn ngào, không nói được một câu gì.

Hắn nói tự mình ăn, nhưng hắn không động đũa, cứ trầm mặc nói: “Đừng bao giờ nói như vậy nữa, tôi sẽ không hứa điều ngu ngốc đó đâu”

Tôi nhìn hắn bằng đôi mắt đỏ hoe: “Vậy hứa mãi mãi ở bên tôi cũng không được sao?”

“Tôi không làm được”

Tôi không nói, hắn cũng không nói chuyện. Đã từ rất lâu, trong lòng tôi biết rõ là hắn thích tôi, cái chữ thích nó còn vượt qua cả giới hạn của chữ yêu. Nhưng bây giờ hắn bảo là mình sẽ không làm được, không ở bên tôi mãi. Điều này làm lòng tôi có chút đau đau.

Bệnh tình hắn như vậy là hết hy vọng, vậy mà tôi cứ cố chấp rằng là sẽ cứu chữa được. Hắn biết như vậy nên hắn không hứa, căn bản là vì hắn không làm được.

Tôi không nói chuyện với hắn, hắn cũng trầm mặc không nói, cơm cũng không hề ăn. Đến khi thấy trời dần có những cơn mưa tí tách, tôi mới bỗng giật mình. Che đi đôi mắt ngấn nước, nhìn hắn rồi cười gượng: “Bỏ qua chuyện này đi, tôi dứt anh ăn, cơm cũng nguội hết rồi”

Hắn nhìn tôi rất phức tạp. Tôi chỉ biết phớt lờ rồi múc từng thìa cho hắn ăn.

Khi ăn xong, lấy khăn lau miệng, chạm phải ánh mắt của hắn. Tôi tiến lên, đưa môi mình chạm vào môi hắn một chút. Khuôn mặt cũng không có cảm xúc gì: “Anh ngồi đây, tôi đi có việc, lát quay lại”

Hắn bỏ ngõ, bị hôn bất ngờ nên bây giờ cũng không có phản ứng ngoài việc trở mắt nhìn tôi.

Tôi cười trừ rồi chạy ra ngoài không dám đối diện với hắn. Đi lang thang trong công viên ở bệnh viện, tìm một cái ghế đá để ngồi xuống. Đưa tay hứng những hạt mưa mát lạnh. Chúng cứ đưa nhau chảy vào tay tôi làm tôi tỉnh lại.

Đúng vậy, mình buồn làm gì chứ. Bây giờ hắn là người bệnh, lỡ như bác sĩ có thông báo là hắn khỏe mạnh lại thì sao? Mình cũng không thể bị mấy lời nói của hắn làm thất vọng. Hắn là tên giám đốc độc mồm độc miệng, hắn có thể nói với người khác những câu đau lòng thì sao không thể nói với tôi chứ?

Tự trách bản thân mình ngu ngốc, ngồi thẫn thờ nhìn mưa một lát, nước mưa thấm ướt tay áo, tôi mới chịu đi về. Quay lại, nhìn gương mặt phía sau làm tôi giật mình cũng có chút ngạc nhiên, vội hốt hoảng kêu lên:

“Anh bị bệnh, ra đây làm gì, trời mưa này anh không thấy sao. Nhanh nhanh đi vào, không thôi bị cảm hàn mất”

Đình Minh Tuệ bỗng dừng ôm chầm lấy tôi. Vẫn giống như lúc trước, mặc kệ người tôi như thế nào, dù có ướt hết cả người, hắn vẫn cứ một mực chắc chắn ôm tôi như thế.

Tôi suýt nữa khóc lên, mắng: “Đồ đại ngốc này, anh ra đây khi nào vậy hả?”

Tôi ngồi nơi này lâu quá, cũng thẫn thờ bay bổng theo những suy nghĩ của mình nên không để ý đến ai ngoài những hạt mưa mát lạnh kia. Chắc từ khi tôi rời đi hắn biết tôi đang đau lòng nên dù bệnh cũng cố gắng chạy theo, ôm lấy thân người lạnh lạnh của hắn. Tôi ôm rất chặt, cũng khóc nức lên trong người hắn như một đứa trẻ.

Hắn luôn vậy, luôn làm tôi cảm động như vậy. Hắn không biết rằng mình càng làm thế, tôi lại càng không nỡ rời xa hắn.

Đình Minh Tuệ ôm chặt lấy tôi. Giọng nói khàn khàn: “Thật xin lỗi”

Tôi lắc đầu, cũng ghen ngào hỏi: “Anh, thích tôi không?”

Thân người hắn bỗng nhiên cứng đờ. Nằm sâu trong lòng ngực hắn tôi cũng không biết khuôn mặt hắn bây giờ như thế nào. Chỉ nghe thấy hắn nói rõ ràng hai chữ: “không thích”

“Vậy anh thích ai?”

“Cô bé kia”

Tôi biết, tôi biết cô bé kia là ai. Cô bé kia và tôi thì khác gì nhau đâu? Nhưng mà, hắn vẫn luôn che giấu tình cảm thật của mình. Hắn cứ nghĩ là tôi không nhớ ra tất cả liền lấy hai từ “cô bé” để biện hộ.

Tôi có cảm giác ngọt ngào nhưng cũng không vật trần hắn. Tôi biết hắn che giấu là có lý do. Hắn làm việc cũng như vậy, chuyện gì cũng được định sẵn trong đầu hắn, chỉ chờ mọi người làm việc theo quy định mà thôi.

Tôi cười khê rồi hỏi: “Anh không thích tôi sao?”

“Không thích”

“Một chút cũng không thích hả?”

“Ừ”

Bỗng dưng tôi lại thấy thích thú lời từ chối hơn là lời đồng ý. Hắn càng bướng bỉnh từ chối chứng tỏ hắn đang cố gắng che giấu cho chính bản thân mình. Tôi ôm hắn đến khi người thấy ấm lên một chút rồi kéo hắn đi vào. Hắn vẫn như pho tượng, ánh mắt đau đáu nhìn tôi: “Em không phải đang buồn chứ?”

Tôi nghi ngờ hỏi, ánh mắt có vài phần hứng thú: “Vì sao tôi lại phải buồn?”

Giọng hắn có vài phần ngập ngừng: “Vì tôi nói không thích em”

Tôi cười, nụ cười này rất tươi, không pha lẫn tạp chất hay những ưu phiền nào khác. Chỉ đơn giản là nụ cười xuất phát từ đáy lòng của mình: “Anh yên tâm đi, tôi có vị hôn phu của mình rồi”

“Vị hôn phu?”

“Đúng vậy, chúng tôi chuẩn bị lấy nhau”

Ánh mắt hắn nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt không che dấu được sự buồn bã. Nhưng lại bất đắc dĩ cúi đầu bỏ mặc tôi kéo đi, không nói thêm lời nào nữa.

24. Chương 24

Tôi vẫn như mọi ngày, sáng sớm dậy là cho hắn ăn cháo. Rồi đến công ty thay mặt hắn làm việc, đi đâu cũng nói là “giám đốc bảo mấy người...”. Tôi là thư kí bên cạnh hắn, tất nhiên mọi người sẽ phải nghe theo, nhưng chẳng một ai biết rằng giám đốc đang nằm ở bệnh viện.

Tôi đi làm rồi mới biết, công việc của hắn nhiều như thế nào. Hết bàn luận bên công ty đối tác rồi đến bên chỗ phác họa chỉ bảo người ta, thỉnh thoảng lại có vài nhà báo đến phỏng vấn hết cả buổi. Ban biên tập thì khỏi nói, lần nào cũng gửi lên một xấp tài liệu. Toàn những thứ cần thiết cho công ty nên cần phải cật lực để xem hết.

Tôi chỉ là thư kí mà chạy đi chạy lại mệt như vậy huống hồ gì là một giám đốc như hắn. Vậy mà nhiều khi hắn còn dành thời gian cho tôi được, cái này làm tôi cảm động rất nhiều.

Trời tối, tôi từ công ty trở về bệnh viện. Xem đây cũng như nhà của mình, cất giày rồi nằm bẹp xuống giường than thở. Hắn ngồi một bên, nhìn tôi cũng chỉ cười, ngoài cười ra là không có cảm xúc nào khác.

Bỗng một hôm tôi đang dứt cơm cho hắn ăn. Hắn lại hỏi nhỏ: “Vị hôn phu mà em nói... là ai?”

Tôi thích nhìn khuôn mặt rối rắm của hắn lúc này. Lần đầu tiên có sự việc xảy ra ngoài ý muốn của hắn, điều này chắc hắn đã suy nghĩ rất nhiều đi.

Tôi đưa ngón tay lên tính toán: “Giám đốc, hôm nay là ngày thứ mấy?”

“Thứ bảy”

“Vậy ngày mai tôi cho anh xem mặt hắn nhé”

Hắn quay đầu đi không trả lời, tay tôi chọc vào má của hắn. Hắn vẫn không nhìn tôi. Khuôn mặt trắng nõn của hắn làm tôi thích thú, nhìn không được chọc nhiều thêm. Lần này, tay hắn bắt lấy tay tôi rất nhanh. Tôi ngạc nhiên, rồi lại cười, cúi đầu xuống tặng hắn một nụ hôn. Nụ hôn này hôn rất sâu.

“Em học cái này ở đâu vậy?” Dù khuôn mặt đã ửng hồng nhưng đôi mắt hắn trầm xuống. Lạnh lạnh nói.

Tôi khiêu khích nhìn hắn: “Không phải nói là đi theo giám đốc, IQ sẽ tăng dần sao. Cái này tôi học anh đấy”

“Em không sợ vị hôn phu của em ghen hả?”

Tôi cứng đờ người, thì ra hắn tức giận là vì chuyện này: “Tất nhiên là sẽ ghen, nhưng đối với anh hắn sẽ không ghen đâu” tiện nháy mắt cho hắn một cái. Để lại cho hắn một mớ thắc mắc. Tôi liền qua giường bên cạnh ngủ.

Sáng sớm hôm sau hắn mở mắt dậy, thấy phòng mình có điều gì đó rất lạ. Những bông hoa hồng không biết từ đâu, gắn kết rất nhiều trong phòng. Dưới chân hắn là một dãy nền hình trái tim, ở trên cao mà một chùm bong bóng bay.

Đây là ban ngày, nhưng trong phòng lại rất tối, hắn đi đến bật điện lên, những ánh nến lung linh liền dập tắt. Tôi đang rồi chỉnh sửa lại chiếc váy của mình bỗng thấy điện sáng. Khó chịu kêu lên: “Ai nha, chưa chuẩn bị xong mà, tắt điện lại đi”

“Em đang làm cái gì đấy?”

Nghe giọng nói này tôi liền ngăn người ra: “Ơ, anh dậy sớm vậy, em chưa chuẩn bị xong mà”

Tôi đổi cách xưng hô khá nhanh khiến hấn ngạc nhiên. Tôi biết ngay là người đầu đất như hấn sẽ đứng như trời trồng để tìm câu trả lời.

Tôi chuẩn bị xong xuôi, đi đến tắt điện, màn rèm phòng bệnh cũng thả xuống. Tôi kéo tay hấn đến bên mấy ngọn nến đang tự động vụt sáng kia, nhìn hấn nói: “Không phải anh luôn muốn dành tặng cho em một đám cưới hay sao? Dù chúng ta đã lớn, nhưng lời hứa lúc xưa thì vẫn còn, anh bị bệnh, không có khả năng làm đám cưới vậy nên...để em đến cưới anh vậy”

Cả người hấn bỗng run lên, giọng run rẩy không kém: “Em...có biết là mình đang làm cái gì không?”

Tôi gật đầu rất chắc chắn: “Em biết, năm xưa Triệu Mẫn làm đám cưới giả với Thẩm Nhật Minh, dù chuẩn bị tất cả đầy đủ nhưng chung quy vẫn là giả. Bây giờ em làm đám cưới với anh, dù bề ngoài là giả, nhưng trong lòng em là thật”

“Em đã nhớ lại hết?”

Tôi nắm lấy tay anh, mỉm cười lắc đầu: “Không nhớ, nhưng chính anh nói làm cho em biết. Không phải là anh muốn cưới sao, đến đây”

Hấn hiểu ra từ “vị hôn phu” trong miệng tôi là người nào. Nhưng dù vậy, hấn lắc đầu không chấp nhận: “Tôi đã nói là không thích em, sao có thể làm chuyện này được”

Tôi khó chịu nói: “Anh định cố chấp đến bao giờ hả? Anh không nói cũng đừng tưởng em không biết”

“Em biết đấy, bệnh tình của anh thì có thể sống được bao nhiêu ngày? Một ngày, hai ngày, thậm chí là ba ngày sau anh có thể chết bất đắc kỳ tử, em sao lại có thể giao cả cuộc đời của mình cho anh”

Tôi ghen hòng, không nói được cái gì. Điều hấn nói là sự thật, tôi biết nói gì hơn nữa đây. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cả đời. Vậy mà hấn lại nghĩ cho tôi, nhưng trái tim tôi biết rằng, đám cưới này tôi phải làm bằng được. Bằng không sau này mình sẽ hối hận.

“Hủy bỏ đám cưới này đi”

“Không được” tôi khẳng định từ chối, nói đúng hơn là kiên quyết từ chối.

Hấn thở dài buông tay tôi ra rồi đi đến cánh cửa. Tay chưa chạm đến ổ khóa, giọng tôi đã vang lên: “Nếu như anh không chịu làm đám cưới này, khi anh chết, em cũng sẽ đi theo anh”

Hấn quay lại rất nhanh. Ánh mắt nhìn tôi rất lạnh lùng: “Em có biết là mình đang nói cái gì không?”

“Em biết, biết rất rõ là đằng khác. Em nói được là em làm được” Tôi nói rất rõ ràng, dứt khoát. Và khẳng định rằng mình sẽ làm được. Đúng vậy, tôi bây giờ không còn cảm giác nữa rồi, chẳng biết là cảm giác buồn mất mát làm tôi không còn những cảm xúc vốn có nữa hay không, nhưng tôi biết nếu hấn ra đi tôi sẽ rất đau lòng. Sau này hấn chết, tôi cũng không còn sức sống. Vậy nên, những điều tôi nói đều là sự thật.

Hấn nhìn tôi rất lâu, muốn nói, cũng nói không được. Muốn mắng, mắng không xong. Chắc bây giờ hấn muốn nói tôi là đồ “ngu ngốc”. Tôi ngu ngốc cũng được, ngu ngốc vì anh có gì không đúng?

Tôi chủ động đi đến nắm tay hấn kéo đi. Tôi thấy rõ mắt hấn hồng hồng, còn phủ một lớp sương mù, tôi nghĩ hấn cảm động đến sắp khóc.

“Đừng lo nghĩ nhiều nữa, không phải ước muốn của anh đã trở thành hiện thực rồi hay sao. Em hiểu, anh cũng hiểu, vậy nên đừng bao giờ nói những lời đau lòng đó nữa, có được hay không?”

Hấn như một đứa bé, ôm chặt lấy tôi. Đầu khẽ gật làm tôi hạnh phúc đến mức nước mắt chảy ra lúc nào không hay biết. Đây là điều cuối cùng tôi có thể làm được cho hấn, cơ thể hấn suy yếu theo từng ngày, tôi có thể cảm nhận được, nếu như hôm nay tôi không làm. Tôi nghĩ, sau này tôi sẽ không còn cơ hội nữa.

Chúng tôi nắm tay nhau bước qua nhiều ngọn nến, ánh nến lung linh tỏa sáng khắp căn phòng với những bông hoa hồng màu đỏ. Hấn mang chiếc áo bệnh nhân, dù luộm thuộm nhưng cũng không kìm hãm lại được vẻ đẹp của hấn. Tôi mang một chiếc váy màu hồng, trang điểm thật kĩ rồi đến trước mặt hấn: “Anh nhìn em cho thật kĩ nếu như sau này không còn em bên cạnh nữa, cũng chỉ có thể nhớ đến em thôi nhé!”

“Chỉ sợ em lại quên anh thôi. Chứ anh thì không bao giờ”

Cái chữ “lại” sao nó thật đau. Cứ đâm sâu vào tim khiến tôi thật khó chịu, hẳn nói rất đúng, chỉ có tôi quên hẳn chứ hẳn có quên tôi đâu.

Tôi nắm chặt tay hẳn như muốn nói: “Lần này sẽ không quên, nhất định không quên”

Hắn cười khê, xoa đầu tôi rồi chỉ vào ngón tay đầu kia: “Đến đó lấy đi, có quà cho em đấy”

“Quà sao?” tôi tò mò đi đến, theo sự chỉ dẫn của hẳn thuận lợi mở tủ. Nhìn thấy trong đó là một hộp nhỏ màu đen có bám bụi bẩn ở trên, nhìn cũng biết đã để lâu lắm rồi, lấy tay lau nhẹ vết bụi đó. Tôi mở ra, thấy trong đó là một đôi nhẫn bạch kim, nhìn rất đơn giản nhưng lại hài hòa với nhau. Nếu nhìn kĩ là thấy nhiều hình trái tim nhỏ xếp chồng lên nhau.

Nước mắt tôi chảy xuống, đưa tay lên bịt miệng ngăn cản để cho không có tiếng nấc phát ra. Tôi nhìn hẳn, nhìn chiếc nhẫn, tay tôi như run lên.

Hắn đã chuẩn bị chiếc nhẫn này từ khi nào, từ khi gặp tôi? Từ lúc hẳn bị bệnh hay là từ lúc tôi vào đây sống với hẳn? Rõ ràng là đã chuẩn bị trước nhưng lại không nói lời nào, đôi khi còn lạnh nhạt với tôi là muốn che giấu điều này sao?

Tôi cầm nhẫn đi đến bên người hẳn. Nước mắt không chủ động mà rơi trên mu bàn tay gầy của hẳn. Tôi cầm tay hẳn lên, lấy chiếc nhẫn lớn nhất nhẹ nhàng đeo vào.

Hắn cũng như vậy, lấy cái còn lại đeo cho tôi, rất vừa với ngón áp út. Hai bàn tay đan xen nhau như thể không có gì có thể chia lìa.

“Ồng, em khóc cái gì?”

“Còn không phải bị anh làm cho cảm động qua nên khóc sao?” Tôi sụt sùi cãi lại

“Như thế này mà đã cảm động rồi, đúng là mít ướt” Hẳn khê mắng, giọng khàn khàn nhưng lại rất rõ ràng, còn có chút cười cười ở trong đó.

Tôi ôm chặt lấy hẳn, khê nỉ non: “Nếu sau này không có anh, không biết em còn được như bây giờ nữa không”

Tôi nói rất nhỏ, như chẳng muốn hẳn nghe thấy. Cứ nghĩ đến hẳn ra đi là trái tim tôi lại đau đớn hơn lúc tôi gặp Thẩm Nhật Minh trong màn mưa lúc đấy.

Nghĩ về mọi chuyện, cũng chỉ có hẳn làm cho tôi về mọi thứ, còn tôi cứ ngây thơ ngu ngốc không biết chuyện gì đang xảy ra. Mẹ thương yêu tôi ra sao, gia đình đoàn tụ lại với nhau như thế nào tôi cũng không cần để ý. Tôi thà, thà để họ ghét bỏ tôi cả đời, chứ không bao giờ để Đình Minh Tuệ ra đi, không bao giờ!.

25. Chương 25

Bệnh tình của hẳn ngày nặng dần, sáng sớm ra là ho khan, đến chiều về lại không thể mở mắt ra được. Nhiều khi tôi lo lắng đến mức, ngay cả khi hẳn ngủ tôi cũng phải gọi hẳn dậy để nói chuyện với tôi. Hẳn ăn uống vẫn đều đặn, có khi tôi ho hẳn ăn ngày bốn bữa, năm bữa, nhưng càng ăn hẳn lại càng gầy, làn da cũng trở nên trắng bạch không có chút máu nào. Tôi nhìn gương mặt tiêu tụy của hẳn, tim tôi ngày càng lạnh dần đi. Tôi biết, bệnh tình của hẳn đã đến giai đoạn cuối rồi.

Hắn bị bệnh, cổ họng cũng bắt đầu đau nên không nói với tôi được mấy lời. Tôi hàng ngày vẫn chăm sóc hẳn, vẫn kể chuyện hẳn nghe và rồi hẳn lại ngủ.

Hôm nay, tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn. Hẳn không nói nhưng bản thân tôi vẫn cảm nhận được. Tôi đặc biệt đến bên giường ôm lấy đầu của hẳn, giọng nói lạnh lạnh: “Hôm nay anh ăn sáng được chứ?”

Hắn lắc đầu không nói, ôm chặt lấy người tôi. Tôi thì thào nói nhỏ: “Vậy em kể chuyện anh nghe nhé!”

Hắn khẽ gật đầu, nhưng cái gật đầu này làm tôi lo sợ. Càng ôm chặt hắn hơn: “Anh hôm nọ đừng ngủ nữa nhé!”

Hắn không gật đầu, cũng không lắc đầu. Dựa trên người tôi chuẩn bị nghe chuyện tôi kể.

“Ngày xưa, có một nàng tiểu thư, cô ấy là chị gái của lọ lem. Chị cũng tham gia yến tiệc như bao người khác, cũng cầu mong hoàng tử sẽ chọn chị là cô gái cùng chàng khiêu vũ. Nhưng cuối cùng chàng hoàng tử ấy chỉ chọn lọ lem làm chị bỗng nhận ra rằng, dù chị có thân phận hơn lọ lem nhưng nhan sắc của lọ lem hơn chị, thế là lọ lem thắng...”

Tôi nói rất ít. Rồi cúi đầu xuống nhìn gương mặt đang nhắm mắt, tay hắn nắm tay tôi rất chặt, khẽ gọi: “Hân Hân”

Nước mắt tôi chực trào ra: “Không phải là anh muốn nghe em kể chuyện sao? Anh mở mắt ra đi, em sẽ nói cho anh biết chị gái của em sau này sẽ như thế nào”

Hắn không để ý lời tôi nói, mắt vẫn nhắm, đôi môi mấp máy gọi: “Hân Hân”

“Được được, anh không cần mở mắt đâu. Để em kể tiếp cho anh nghe là được rồi”

“Hân Hân”

“Nhưng, dù chị của lọ lem không xinh đẹp bằng cô, chị vẫn luôn cố gắng không ngừng để có thể tìm được hoàng tử của đời mình. Cuộc đời trở trêu, người yêu đích thực của chị lại đức vua, chứ không phải là hoàng tử. Khi chị nhận ra điều ấy, đức vua đã băng hà...”

“Hân Hân, thật xin lỗi”

Tôi ôm chặt lấy hắn, nước mắt nóng hổi của tôi làm thấm ướt mái tóc, tôi cũng mặc kệ, chỉ biết rằng tôi đang cố giữ một hơi ấm cuối cùng cho riêng mình. Ôm chặt anh và khóc nức lên như một đứa trẻ, khóc thật lớn như chưa bao giờ được khóc.

Tôi biết hắn đã hiểu, câu chuyện tôi kể là nói về ai. Hoàng tử là Thẩm Nhật Minh, lọ lem là Triệu Mẫn, và đức vua là hắn. Nhưng, hắn cũng giống như đức vua, bỏ lại chị gái em một mình. Tôi ôm chặt hắn, khóc nức lên, giọt nước mắt của tôi chảy đều trên khuôn mặt trắng bạch của hắn, cuối cùng hắn đi rồi. Cũng bỏ lại tôi mà đi rồi.

Tôi bỗng nhớ lại khoảng thời gian lúc trước. Ngày tôi hỏi hắn dùng loại nước hoa gì? Hắn lại khẳng khái nhất định không nói. Đến mãi tận sau này chúng tôi còn lại những ngày ít ỏi bên nhau tôi mới biết đó là mùi của thuốc.

Tôi trách hắn sao hắn lại không nói cho tôi biết? Tôi không thích nghe lời hứa nhưng bản thân tôi lại bắt anh hứa sẽ mãi mãi ở bên tôi, nhưng cuối cùng hắn vẫn không làm vậy!

Ngày cuối cùng tôi hỏi hắn có thích tôi không. Nếu hắn nói có, tôi sẽ nguyện chết cùng anh. Nhưng cuối cùng hắn lại nói hắn chưa từng thích tôi.

Ngày hắn bệnh nặng trầm trọng hắn lại nói với tôi rằng: “Hân Hân, tôi không dám nói bản thân mình yêu em vì tôi không đủ tự tin để làm chuyện đó. Tôi biết bản thân mình sắp phải ra đi, nếu tôi nói em sẽ hi vọng, sẽ áp ủ một mối tình suốt cả cuộc đời. Ngay cả khi tôi chết đi em vẫn sẽ không tìm lại được hạnh phúc”

Tôi hiểu hắn, hắn cũng hiểu tôi. Nhưng không ai nói với ai những gì mình đang nghĩ, tôi chỉ hận bản thân mình không gặp hắn sớm hơn. Hắn chỉ hận bản thân hắn không thể đến trước để làm tôi hạnh phúc trong những năm tháng ít ỏi còn lại.

Ngày hắn ra đi, tôi nắm chặt tay hắn. Đến khi bàn tay lạnh buốt vô lực không còn hơi sức để giữ tay tôi nữa, tôi liền biết, hắn rời xa tôi thật rồi, tôi cũng không còn nước mắt để mà khóc nữa, tôi chỉ hi vọng, hi vọng hắn sẽ đợi tôi ở bên kia. Đến khi tôi giải quyết hết tất cả mọi chuyện, hoàn thành tâm nguyện của hắn rồi tôi sẽ rời đi. Nhưng tôi nào đâu hay biết rằng, cuộc đời hắn chỉ có một tâm nguyện duy nhất. Đó chính là cầu mong tôi sống hạnh phúc một đời!!!

Hắn vẫn như vậy, vẫn khuôn mặt lạnh băng nhưng lại dịu dàng với tôi, hắn vẫn ngủ, một giấc ngủ vĩnh hằng mà không bao giờ tỉnh lại nữa. Tôi cứ nghĩ đám cưới đó chỉ là mới ngày hôm qua, lời nói đó cũng chỉ tưởng chừng như vài giây trước. Tôi luôn lo lắng, hắn sẽ ra đi mà không nói lời nào. Và đúng như vậy, hắn chỉ nhẹ hôn lên trán tôi rồi chìm sâu vào giấc ngủ, không nói được một lời tạm biệt. Tôi biết không phải là hắn nói không được, mà là hắn không muốn nói, ngay đến khi chết, hắn vẫn không muốn rời xa tôi.

Tôi ôm thân người lạnh ngắt không còn độ ấm ấy. Ánh mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài, trên tay tôi vẫn là chiếc nhẫn bạch kim chói lóa, chỉ khi có thể nhìn vào đây, tâm tôi mới có thể bình tĩnh lại.

Đám tang của hắn tổ chức trong im lặng, chỉ có tôi, Chu Gia Hân, và một số người trong công ty quen thân với hắn. Chu Gia Hân nhẹ nhàng đến bên cạnh tôi rồi ngồi xuống, tôi thẫn thờ nhìn vào khuôn mặt đang ngủ trong lòng kính.

“Gia Hân, anh nói Minh Tuệ là người như thế nào?”

“Rất giỏi, có lẽ hắn đã đoán trước được sự việc ngày hôm nay đã xảy ra” Chu Gia Hân nói trầm âm, như muốn an ủi tôi. Tôi thấy rõ trong ánh mắt hắn là sự buồn bã. Hắn cũng không nói nhiều về Minh Tuệ. Cũng đúng, hai người có lẽ đã quen biết từ trước và có mối quan hệ rất thân. Chu Gia Hân dù bề ngoài rất cứng rắn, nhưng bên trong lại tràn đầy sự buồn bã giống như hắn.

Tôi nghiêng đầu chỉ nhìn chăm chăm về một chỗ giống như người mất hồn.

Hôm nay bố mẹ tôi, Đóa Thành, Triệu Mẫn, Thẩm Nhật Minh đều đến. Họ ngồi hàng ghế sau, ánh mắt đều tập trung lên người tôi. Tôi ghét màu trắng, nên mang một bộ đồ màu đen, hắn cũng vậy, tôi cũng cho hắn mang bộ đồ đen giống tôi. Tôi biết, khi hắn rời đi rồi, hắn không muốn thấy một màu trắng xóa cô độc.

Có luật sư đến đọc bản di chúc mà hắn đã chuẩn bị từ trước. Đúng như tôi đoán, tất cả mọi tài sản của hắn đều giao lại cho tôi, ngay cả công ty cũng vậy. Ai ai cũng ngạc nhiên nhưng lại không dám nói một lời.

Tôi cũng chỉ cười khẽ, tôi không cần những tài sản này. Lấy nó, đổi lại một Minh Tuệ bằng xương bằng thịt cho tôi, có được không?

Bình Nhi và Chung trưởng phòng cũng đi đến. Nhìn tôi như vậy, không ai dám nói với tôi câu gì. Chỉ có Bình Nhi đi đến gần rồi ngồi xuống sát một bên, tôi không cần nhìn, vô thức dựa vào vai Bình Nhi nhìn mọi người chạy đi chạy lại làm lễ. Đến bước cuối cùng là hỏa thiêu, trong lòng tôi lại nhói lên, đau đớn khôn cùng. Trong mắt tôi toàn là ánh lửa màu đỏ đang thiêu rụi thân người của hắn, bây giờ tôi chỉ muốn bản thân mình nằm vào đó. Cũng muốn bị lửa thiêu, nhưng ngày tôi và hắn làm đám cưới giả, tôi đã nói là nếu hắn chịu đồng ý thì tôi sẽ không chết theo hắn. Vậy nên, dù muốn tôi cũng không thể thất hứa, tôi phải sống, sống để không làm hắn thất vọng.

Tôi ôm chặt lấy Bình Nhi, con người run run. Cô chỉ biết im lặng vuốt lưng tôi an ủi. Đến khi hỏa thiêu xong, người ta đổ tro cốt của hắn vào một cái hòm bằng sứ. Tôi rời khỏi người cô chạy ôm chặt lấy nó, đôi mắt nhìn chăm chăm vào đó. Không muốn nói một lời nào.

Chu Gia Hân liền hiểu, sai người sắp xếp bè để tôi đi thả nó xuống sông.

Thẩm Nhật Minh bỗng đi lên nói: “Để tôi đi cùng cô ấy, lỡ xảy ra chuyện gì bất trắc”

Chu Gia Hân nghĩ hắn là người thân của tôi, cũng không phản đối mà cho hắn đi theo. Trong suốt đám tang chỉ có Bình Nhi là người tôi dựa vào nên cô cũng đi theo. Tôi không nói chuyện, không đồng ý cũng không phản đối. Bước từng bước nặng nề lên trên bè, có người chèo lái cho chúng tôi đến giữa sông.

Tay tôi nắm chặt tro cốt của hắn, thả từng hạt bụi xuống sông. Hôm nay nước rất trong xanh, hạt bụi trắng xóa rơi nhẹ xuống mặt nước làm nó gợn sóng, trôi nhẹ ra phía xa, những ngọn gió thoang thoảng đẩy chúng trôi dạt đi rất xa, đến khi tôi không còn thấy được. Ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua những đám mây màu xanh chiếu thẳng xuống mặt nước biến óng ánh. Tôi thấy đầu đó lấp lánh màu sắc kì ảo. Có lẽ đây gọi là tận cùng phía chân trời trong truyền thuyết, chỉ tiếc rằng, chỉ có mình hắn đến được đó, còn tôi chỉ có thể ngồi đây nhìn theo.

Không biết là cố ý hay là vô tình, tôi thấy trong đáy bình có một chiếc nhẫn bạch kim, vẫn chói lóa như cũ. Dù hần bị lửa thiêu cháy, nhưng chiếc nhẫn vẫn còn, tình yêu của hần vẫn còn. Không bị chút ảnh hưởng nào.

Tôi thần thờ nhìn nó hồi lâu, Thẩm Nhật Minh đưa tay đặt lên vai tôi an ủi. Tôi không nhìn hần, nhẹ giọng nói: “Ân oán giữa cậu và Minh Tuệ tôi không biết. Nhưng anh ấy đi rồi, cậu vừa lòng chưa?”

26. Chương 26: Đổi Thay

Thẩm Nhật Minh nhìn tôi, thân người cứng ngắc: “Trong thời gian qua, xảy ra một số chuyện, sau này rồi em sẽ hiểu”

Sau này rồi sẽ hiểu? Tôi thì hiểu được cái gì cơ chứ? Mọi việc hần làm tôi không để ý, hần có thích tôi hay không cũng không còn quan trọng nữa rồi. Ân oán cá nhân giữa hai người tôi không biết. Nhưng tôi biết hần đâm Minh Tuệ một nhát dao, như vậy cũng đã đủ rồi. Tôi không nợ hần, Minh Tuệ không nợ hần, chúng tôi không cần quan tâm đến nhau làm cái gì nữa.

Tôi nhìn đôi nhẫn trên tay, nước mắt lần này mới trào ra. Tôi hô hấp rất khó khăn, dưới bụng truyền lên cơn đau quặn thắt, đầu cũng choáng váng, tay phải dựa vào bệ mới có thể giữ vững. Tôi ôm chặt nắm tro ít ỏi còn lại trong bình, dù không thể ngồi vững nhưng tôi vẫn không buông nó ra.

Thẩm Nhật Minh cảm thấy không ổn liền đến đỡ tôi dậy, khuôn mặt lo lắng.

Tôi nhìn hần, dùng hết sức tránh né, dưới bụng lại quặn lên cơn đau làm tôi vô lực, trước khi nhắm mắt tôi còn nhìn về chân trời phía xa. Vừa đau tôi vừa nhớ lại những chuyện lúc trước, cuối cùng tất cả cũng đã quay về nơi bắt đầu.

oOo

Dù đang bệnh, nhưng tôi vẫn cố chấp đến công ty, nơi đây còn có rất nhiều việc cần phải giải quyết. Giám đốc đột ngột ra đi rồi đến việc giao một công ty lớn như vậy cho tôi làm nhiều người bất bình. Người ta không phục cũng đúng, giám đốc tài giỏi đến cỡ nào mọi người đều biết. Nhưng đột ngột lại đem toàn bộ công ty đưa cho một biên tập viên không có kinh nghiệm lại rất vụng về như tôi làm giám đốc. Vội muốn hóa thành thiên nga cũng đâu phải ngày một ngày ngay, tôi bỗng dưng được thăng chức cao như vậy, tất nhiên sẽ là cái gai trong mắt của mọi người.

Sáng sớm tôi mở mắt dậy là thấy mình trong bệnh, một màu trắng xóa làm tôi cảm thấy chán ghét. Thẩm Nhật Minh đang cầm bản chụp X quang bên ngoài để trao đổi với các bác sĩ.

Hần là bác sĩ đương nhiên sẽ ở đây, có lẽ vì nỗi đau của tôi quá lớn làm tôi trở thành một con người khác. Nếu như lúc trước, tôi thấy hần lòng tôi sẽ đau, còn bây giờ nhìn hần như một người xa lạ. Bỏ mặc sự ngăn cản của Bình Nhi, tôi kiên quyết đến công ty, đi đến cửa liền nhìn thấy Thẩm Nhật Minh. Hần vẫn như lúc trước, như ngày đầu tiên tôi gặp hần, chiếc áo bác sĩ màu trắng làm nổi bật lên dáng người cao ráo của hần. Tôi sẽ không như lúc trước, nhìn hần rồi tim đập thật nhanh. Nhanh chóng đi lướt qua xem như hần không tồn tại.

Thẩm Nhật Minh quay lại kéo tay tôi, rất lo lắng nói: “Em đang bị suy nhược cơ thể, cần phải bồi bổ cái đã”

Tôi hất tay ra, lạnh lùng nhìn hần, giọng nói trầm thấp vang lên: “Tôi làm gì là quyền của tôi, khi nào đến lượt cậu quản rồi?”

Hần nhìn tôi, không biết là vì ngạc nhiên với thái độ của tôi hay là vì tôi từ chối hần. Tôi chưa bao giờ lạnh lùng với hần như lúc này, ngay cả dưới màn mưa đêm ấy, tôi chỉ có thể thần thờ nhìn rồi nói gắt gỏng nhưng không lạnh nhạt như lúc này. Hần vẫn như lúc trước, bị tôi mắng lại cúi đầu nói: “Em là bệnh nhân”

Tôi nhìn hấn, vẫn là mái tóc rũ xuống che đi đôi mắt, đôi môi mím lại tựa như đang nhận lỗi. Tôi tránh đi không nhìn, hít một hơi sâu rồi nói: “Bệnh nhân cũng có quyền xuất viện. Bình Nhi, đi làm thủ tục cho tôi”

Đự định ban đầu là đến công ty rồi về lại đây. Nhưng nghe hấn nói như vậy, tôi không muốn ở lại đây thêm một chút nào. Cho dù trở lại như lúc ban đầu thì sao? Tôi cũng sẽ lại nhảy vào cái hố sâu đầy gai lẫn nữa.

Bình Nhi mở to mắt, bây giờ cô nhận nhiệm vụ chăm sóc tôi, nếu không làm tròn trách nhiệm cô sẽ thấy có lỗi với bản thân, bèn nói: “Cô ở lại viện thêm mấy ngày nữa cho khỏe hấn rồi đi cũng được”

Tôi lạnh nhạt nhìn cô, liếc qua Thẩm Nhật Minh một cái rồi mở miệng: “Nếu cô không làm thì tôi làm. Thành phố mình có biết bao nhiêu là bệnh viện, hà tất gì phải ở chỗ này”

“Ở đây là bệnh viện lớn nhất, nhiều bác sĩ có trình độ cao sẽ giúp em nhanh hồi phục” Thẩm Nhật Minh lên tiếng nói ngăn cản.

Tôi nhìn hấn một lượt từ trên xuống dưới, neho mắt lại, đôi môi nhếch lên một đường cong mỉa mai: “Bác sĩ có trình độ?”

“Tôi...” hấn không biết nói gì chỉ ngáp ngừng, hấn làm sao không rõ lời nói của tôi có hàm ý gì? Một bác sĩ như hấn có thể nói là có trình độ sao?

Tôi quay người bỏ đi không nói thêm câu gì nữa, ánh mắt Bình Nhi nhìn tôi đầy phức tạp rồi chạy theo tôi, không dám nói thêm câu gì. Một phần là tôi đang bị bệnh, một phần cũng là vì tôi đang chịu tang thương. Thẩm Nhật Minh định chạy theo giữ tôi lại nhưng Bình Nhi ngăn cản. Its nhất cũng có Bình Nhi hiểu tâm trạng tôi lúc này.

Tôi bận một bộ đồ vest dành cho nữ công sở. Lạnh lùng đi ra ngoài, rồi đến công ty. Tôi nghe bao nhiêu là tiếng xì xào bàn tán. Nhất là nhân viên nơi phòng vệ sinh, cứ như cũ tùm ba tùm bảy nói xấu. Đây là lần đầu tiên tôi đến công ty với một vai trò là người cao nhất. Lạnh lùng đi vào, cố ý đến chỗ nhân viên vệ sinh để nghe họ nói về tôi.

Tôi nghe rõ, người nói tôi quyến rũ Đinh Minh Tuệ, nói tôi lợi dụng hấn trong suốt thời gian qua. Còn có giả thiết cho rằng là chính tây tôi hãm hại hấn để tôi có được gia tài của hấn. Tôi bỗng dưng ngăn người, hấn là người dễ dàng để người khác quyến rũ như vậy sao? Người tài giỏi như hấn có biết bao nhiêu là gái đẹp chạy theo sau, nhưng lại duy nhất áp ủ một mối tình lúc còn bé. Bây giờ tôi ghét những ai nói về hấn, hay là về tôi.

“Mấy cô đang nói cái gì?” Giọng tôi lạnh lạnh vang lên, không có chút cảm xúc nào. Nhưng thanh âm rất to đủ để gây chú ý cho tất cả mọi người nơi đây. Họ dừng lại công việc đang dang dở để nhìn tôi.

“Giám đốc, tôi...tôi” Cô gái vừa bị tôi nhắc nhở, hoảng hồn đứng dậy ấp a ấp úng.

Tôi cười lạnh, nhìn cô: “Sao không nói tiếp đi, không phải mấy người các cô nói xấu tôi hằng say lắm hay sao?”

Tôi nói biết bao nhiêu là mỉa mai, những người đó chưa bao giờ thấy tôi như thế này, ngay cả Bình Nhi cũng nhìn tôi ngạc nhiên. Như thể cô gái đứng trước mắt này không phải là Ngọc Hân nhứt nhứt không thích giao tiếp với người ngoài vậy.

Một đám người đang nói chuyện bị tôi nhắc bỗng ngậm miệng, cúi đầu không nói cái gì. Chỉ có là hối lỗi, ngoài hối lỗi ra không có hành ddoongj gì khác.

Nụ cười trên môi tôi càng lạnh hơn: “Cùng làm trong một công ty, đồng nghiệp nói xấu nhau là chuyện bình thường. Lúc trước tôi nhin các cô là vì tôi với các cô là đồng nghiệp. Bây giờ tôi đã là giám đốc, mấy cô cả gan lấy giám đốc của mình ra để nói sau lưng. Công ty chúng ta từ khi nào lại thuê những nhân viên không biết phép tắc như mấy cô vào làm”

“Giám đốc, chúng tôi thật sự không cố ý, chỉ là hiểu lầm thôi”

“Hiểu lầm? Chính tai tôi nghe, mắt tôi thấy mà cô nói là hiểu lầm. Chẳng lẽ các cô xem người giám đốc như tôi là người bị dị tật hay sao?”

Tôi nói thẳng, chen ép từng người một. Lúc trước nhiều người nói xấu tôi, Đình Minh Tuệ biết điều này nên đã bắt họ làm rất nhiều việc, còn có bảo họ phải im lặng. Nay hắn đi rồi, mấy người này nghĩ tôi là một con thỏ nhỏ dễ bị ăn hiếp. Hắn còn sống, rất ghét người khác nói xấu tôi, nếu bây giờ tôi nhu nhược để người khác cười lên đầu lên cổ mình. Chính là phụ tấm lòng của hắn. Những chuyện gì mà liên quan đến Minh Tuệ, dù là chuyện nhỏ, tôi cũng không cho người khác nhúng tay vào.

Mấy người kia bị tôi nói cho ghen hòng, không khí nơi này cũng trầm xuống. Không ai ám hớ hể câu gì, chẳng biết có phải vì căng thẳng quá hay không, bụng lên lại truyền lên cơn đau. Dù nhẹ nhưng làm tôi phải nhíu mày.

“Chuyện hôm nay tôi có thể bỏ qua, dù là cố ý hay vô tình. Chỉ cần tôi nghe thấy, lập tức bị sa thải” Nói xong quay người đi nhanh vào phòng. Mọi người đang nhẹ thở phào, nhưng tôi quay lại đột xuất khiến họ lại đứng đờ người.

“Tôi quên thông báo, hôm nay Bình Nhi chính thức làm thư kí của tôi. Thấy cô cũng như thấy tôi, nếu như tôi vô tình nghe được người nào đó bàn tán về cô. Cũng sẽ bị sa thải”

Bình Nhi bị nhắc tên, bỗng giật mình như không thể tin được. Mặc kệ người ta nghĩ thế nào, tôi vẫn lạnh nhạt đi vào trong phòng. Nhìn căn phòng quen thuộc, vẫn còn một chút hơi ấm ở đó làm tim tôi lại nhói lên. Nhẹ nhàng ngồi vào bàn, nhìn những đồng giấy tờ lúc trước làm tôi thần thờ hồi lâu. Bình Nhi đi theo tôi vào sau, chỉ đứng im lặng một bên.

“Gọi Chu Gia Hân đến đây, có một số chuyện tôi phải bàn bạc cùng hắn”

Bình Nhi gật đầu rồi nhanh đi ra ngoài. Không muốn đứng đây chịu áp lực từ tôi một chút nào nữa. Tôi cười bất đắc dĩ, mỗi khi cô nhìn thấy tôi đều chạy lại tìm tôi nói chuyện trên trời dưới đất. Còn nay thấy tôi, cô lại im lặng, dù ngạc nhiên nhưng không phản bác hay hớ hể một lời. Tôi làm cô, cảm thấy sợ hãi như vậy sao?

27. Chương 27

Tôi ngồi trên ghế đối diện với Chu Gia Hân, đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với hắn nghiêm túc như thế này. Ngoài những lần gặp mặt ở bữa họp đầu, hầu như tôi không hề thấy hắn ở công ty, kể cả hắn là cố đông đi chăng nữa, tôi cũng không thích nói chuyện nhiều với hắn vì ngoài vẻ mặt cột nhà thì vẫn là kiểu đùa bỡn, nhưng lần này tôi thật sự nghiêm túc ngồi đối diện với hắn.

Chu Gia Hân được Bình Nhi mời vào, có phần ngạc nhiên song cũng không để lộ ra ngoài. Hắn đi vào ngồi xuống rất từ tốn: “Không biết cô gọi tôi lên đây là có chuyện gì?”

Ánh mắt tôi lạnh lùng nhìn hắn, chỉnh lại tư thế ghế rồi nói: “Tôi đang rất thắc mắc quan hệ giữa anh và Minh Tuệ như thế nào mà có thể ngồi lên chức cố đông này?”

Hắn cười khẽ, đưa tay lên rồi nói: “Câu hỏi rất hay, thật ra tôi và hắn quen từ khi ở bên Mỹ”

“Bên Mỹ” Tôi lẩm bẩm trong miệng. Có lần hắn nói với tôi hắn từng đi nước ngoài, chẳng lẽ là đi Mỹ? Nheo mắt lại nhìn Chu Gia Hân, vẻ mặt hắn cũng không phải là nói dối.

“Anh và hắn rất thân với nhau sao?”

“Cũng không phải thân, nhưng cũng được coi là bạn tốt” hắn trả lời đều đều, không có chút cảm xúc nào. Tôi gật gù xem như đã xác nhận.

“Chuyện lúc sáng chắc anh cũng biết rồi?” Tôi vừa cất lời hắn liền ngồi dậy, thẳng người lại, có vẻ rất nghiêm túc. Đôi môi nhếch lên.

“Đương nhiên là nghe rồi, chuyện này đồn ầm lên cả công ty không lọt vào tai tôi mà lạ. Mới ngày đầu tiên đi làm mà cô đã thay đổi hẳn”

“Tôi thay đổi nhiều lắm sao?”

“Chẳng lẽ bản thân mình thay đổi mà cô cũng không biết?”

“...” Tôi im lặng không trả lời, hắn nói đúng. Có lẽ bản thân tôi thay đổi mà tôi không hề biết, thái độ của Bình Nhi đối với tôi hoàn toàn khác trước đây. Nhưng chuyện này tôi không phải là cố ý, bản thân tôi bây giờ giống như không còn sức sống. Nhìn người khác thôi là tôi cảm thấy chán nản, những người nào gây sự với tôi, tôi đều muốn trừng trị họ. Nếu nói bây giờ tôi ra sao, tôi chỉ có thể trả lời là tôi mất hết cảm xúc rồi.

“Tôi thay đổi như thế nào?” dù biết nhưng vẫn muốn nghe lời nói từ hắn.

Chu Gia Hân nhìn tôi thật sâu, đôi mắt trầm xuống, cất giọng nói: “Cô trở nên xinh đẹp hơn, lạnh lùng hơn lại có lập trường vững hơn. Không những thế tính cách của cô lại trở nên thẳng thắn bộc trực nhưng lại che dấu rất sâu. Tôi nghĩ cô đã hoàn toàn mạnh mẽ hơn rồi đấy, con người mấy ai có được như cô bây giờ, muốn sắc có sắc, muốn tiền có tiền, muốn địa vị có địa vị. Còn điều gì hơn?”

“Vậy tôi muốn tình, có tình không?” Khi hắn ngừng lại tôi liền nói.

“Cái đó không cần cũng được, dù sao cô cũng rục rờ rồi” Chu Gia Hân nói rất tự nhiên, một chút như muốn thăm dò phản ứng của tôi như thế nào.

Tôi cười khẽ thành tiếng, nói đúng hơn là nụ cười mỉa mai. Hắn nói tôi rục rờ nhưng bản thân tôi lại không thấy mình rục rờ chút nào. Tôi muốn gì có thứ đó ư, vậy tôi muốn người đến người có đến không?

Tất cả mọi người đều nhìn thấy bông hoa nở rộ xinh đẹp, không nhìn được mà muốn chiêm ngưỡng nó, nhưng nào ai biết. Thời điểm bông hoa xinh đẹp nhất chính là lúc bông hoa đã tàn. Tôi bỗng nhớ rằng mình đã từng nghe ở đâu đó một câu nói:

“Hoa nở hoa không cần người hứng

Hoa nở nghĩa là hoa sắp tàn”

Xinh đẹp và tàn lụi chỉ cách nhau một giây, nhiều lúc tôi tự hỏi người, lúc bông hoa đó chỉ mới là một cái búp nho nhỏ, lúc bông hoa đó chỉ nở ra một chút ít tại sao người lại không đến chăm sóc nó. Đến khi nó trở nên xinh đẹp, người mới đến tưới cho hoa, nhưng người nào biết. Hôm nay người tưới, ngày mai hoa tàn.

Bây giờ tôi biết trách ai bây giờ, chỉ có thể trách ông trời trở trêu, sắp đặt mọi sự việc không ổn thỏa để tôi phải chịu mọi đau đớn đến mất đi cảm xúc. Tôi nhìn Chu Gia Hân, đôi mắt hắn thấp thoáng nụ cười nhẹ, không phải là bồn chột hay là trêu chọc. Chỉ là cười, một nụ cười thành tâm.

Tôi nhìn hắn rồi về lại bàn làm việc, những ngón tay gõ gõ lên mặt bàn. Đánh đổi chủ đề: “Nếu tôi nhớ không lầm thì tất cả mọi việc đều do một tay tôi quản lí. Bây giờ tôi chán làm việc rồi, anh thay tôi làm đi”

Khuôn mặt hắn cứng ngắc, không thể nói nên lời: “Sao lại đổ mọi công việc lên đầu tôi. Cô không sợ tôi bán công ty sao?”

Tôi liếc hắn một cái: “Với khả năng của anh, nếu anh muốn bán thì anh bán lâu rồi”

“Hắc hắc” Hắn bị tôi đoán trúng tâm đen liền cười trừ.

“Cốc cốc, giám đốc, có người muốn gặp cô” giọng nói Bình Nhi từ phía ngoài vang vào, tôi nhìn về cánh cửa, vẫn lạnh nhạt nói: “Là ai?”

“Thẩm Nhật Minh, anh ta đến đưa đồ ăn trưa”

Tôi và Chu Gia Hân không hẹn mà liếc nhau một cái: “Quyết định vậy đi, anh thay tôi giải quyết công việc, mời” Nói xong tôi liền đứng dậy mời hắn đi về. Hắn căn bản không có quyền cãi lại, liền đứng dậy dùng khuôn mặt ai oán đi ra.

Chu Gia Hân đến mở cửa, tôi đi phía sau. Thẩm Nhật Minh đứng ngoài thấy hai chúng tôi, có vẻ ngạc nhiên rồi cũng cụp mắt xuống. Tôi nhìn Bình Nhi nói: “Cô đưa Gia Hân về rồi quay lại đây, tôi có việc cần bàn”

Bình Nhi gật đầu rồi rời đi, nhìn theo bóng hai người dần khuất tôi mới nhìn Thẩm Nhật Minh: “Anh đến đây làm gì?”

“Cơ thể em suy nhược trầm trọng, biết em chưa ăn trưa nên anh đem đồ đến”

Hắn nói như muốn dỗ ngọt tôi, tôi nhìn vào hộp cơm. Nhớ đến hộp cơm lạnh lần trước hắn đem cho tôi vào đêm khuya. Lòng tôi lại nhói lên, nhưng lại lạnh nhạt nhìn hắn không hề có một tia cảm xúc: “Tôi ăn rồi”

“Anh đợi em ngoài cửa mãi, đâu có thấy em đi mua đồ ăn đâu, rõ ràng là em chưa có một chút nào vào bụng. Buổi sáng cũng không ăn..”

“Anh để ý kĩ như vậy làm gì, mời anh về cho” Tôi lên tiếng ngắt lời, thẳng thắn đuổi hắn đi.

Thẩm Nhật Minh lại cúi đầu, đôi mắt rưng rưng, bàn tay như vô lực hạ xuống: “Anh xin lỗi”

“Xin lỗi vì chuyện gì, anh căn bản không có lỗi với tôi”

“Những chuyện đã xảy ra...” Hắn ngập ngừng rồi lại cười tươi đưa cơm cho tôi: “Em nhận lấy cái này đi”

Tôi nhìn hắn chăm chăm, cũng không lấy hộp cơm: “Anh quan tâm tôi như vậy làm gì? Chẳng lẽ anh thích tôi sao?”

Tôi nói nửa đùa nửa thật, hắn muốn nghe cũng được, không muốn nghe cũng chẳng sao. Tôi cũng chẳng phải là Đóa Ngọc Hân hay che dấu mọi chuyện trong lòng như lúc trước.

“Chẳng lẽ em giận tôi là vì chuyện này sao?”

Tôi thật rất muốn cười, con mắt nào của hắn là thấy tôi giận hắn? Quả thật lúc trước tôi giận, thật sự rất giận vì lúc ấy tôi còn có tình cảm với hắn. Bây giờ nhìn hắn như người xa lạ, tôi lấy quyền gì mà giận hắn đây?

Hắn căn bản không biết cảm giác của tôi trong màn mưa đêm ấy là như thế nào. Với tôi, hắn không xứng đáng có được tình yêu của tôi. Cũng là trời mưa về đêm, hắn lại gây cho tôi tổn thương sâu sắc, còn Đinh Minh Tuệ lại cho tôi cảm giác hạnh phúc ngọt ngào chưa từng có.

Tôi lắc đầu: “Anh nên về với Triệu Mẫn, cô ấy thích anh từ rất lâu rồi”

Giọng hắn khàn khàn, lại có chút nghẹn ngào, giống như đôi mắt lạnh nhạt của tôi làm hắn hiểu ra tất cả. Đúng vậy, ai cũng là người thông minh, chỉ có tôi là ngu ngốc nhận ra mọi chuyện quá trễ.

“Ngọc Hân, anh nợ em một tấm chân tình”

“Ừ, anh nợ tôi một tấm chân tình, nhưng tôi nợ hắn cả cuộc đời” Tôi gắt gao nhìn hắn, hắn biết tôi đang nói về ai. Tôi cũng chỉ khẽ nói: “Vậy nên, anh tốt nhất nên đem tấm chân tình này trả cho Triệu Mẫn có lẽ tốt hơn. Đỡ mất công anh nợ một lúc hai người”

Đôi mắt hắn đỏ au nhìn tôi đầy phức tạp, tôi không dám đối diện với hắn. Nhẹ giọng nói lại: “Anh về đi”

“Em thay đổi rồi”

Tôi tránh né ánh mắt của hắn: “Dù sao thì mọi chuyện cũng đến mức này rồi, đừng níu kéo nữa”

Tôi thấy rõ ánh mắt hắn đau đáu nhìn tôi, tôi liền biết hắn đã hiểu ra rồi. Bụng tôi lại nhói lên âm ỉ, nhưng tôi vẫn cố đứng vững nhìn hắn. Không khí trầm xuống, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều, đợi Bình Nhi trở về, tôi với Bình Nhi đi vào trong bỏ mặc hắn ở ngoài cửa. Tôi đóng cửa lại thật chắc rồi dựa vào người Bình Nhi.

Cô hoảng hốt ôm chặt lấy tôi, tôi lại dựa vào người cô, ôm chặt bụng mình để cho nước mắt chảy xuống. Bây giờ tôi thật sự muốn ra ngoài nói với Thẩm Nhật Minh những lời cuối cùng nhưng lại không thể mở miệng. Chỉ muốn hắn tự hiểu, hắn thích tôi thì sao chứ, chính hắn đã từ bỏ tôi bây giờ mới hối hận là đã quá trễ rồi.

Tôi ôm chặt Bình Nhi, nước mắt mặn chát thấm trên môi, tôi nghẹn ngào hỏi cô: “Bình Nhi, tôi thay đổi nhiều lắm sao”

Cô lắc đầu, hòa cùng với nỗi đau của tôi, đôi mắt cô nhìn tôi đau nét ưu thương: “Không phải, cô vẫn là cô, cô chỉ cố gắng che dấu đi nỗi đau của mình mà thôi”

Tôi ôm chặt lấy Bình Nhi, ngoài Minh Tuệ ra, chỉ có Bình Nhi hiểu rõ tôi nhất, còn tất cả mọi người đều không hiểu, ngay cả mẹ, cả Thẩm Nhật Minh hay là Chu Gia Hân. Không một ai có thể hiểu được tâm trạng của tôi lúc này. Bụng lại truyền lên cơn đau làm tôi thiếu chút nữa cắn chặt môi đến chảy máu. Tôi phải giải quyết mọi việc, trước khi đã quá muộn.

28. Chương 28

“Giám đốc, cô nghỉ tay một chút đã, cả ngày nay cô không ăn gì rồi”

Bình Nhi vừa đem một xấp tài liệu vào vừa lo lắng nhìn tôi. Tôi chỉ lắc đầu rồi ngồi giải quyết hết đồng giấy kiện này. Có nhiều cái làm tôi phải thức đến nửa đêm để giải quyết. Bây giờ tôi đi đến công ty, người ta chỉ cung kính trước mặt, sau lưng lại tỏ thái độ khác, không phải tôi không biết mà là tôi chỉ giả vờ như không biết. Bây giờ tôi không phải là người nhần nhịn chịu đựng như lúc xưa nhưng điều người ta nói là đúng, tôi có quyền gì mà trách mắng đây.

Giám đốc cũ tài năng đến cỡ nào, đẩy tranh với bao nhiêu công ty, là hacker chuyên gia về ngành IT, có thể nói là hoàn hảo về mọi thứ. Còn tôi ngay cả việc sắp xếp các văn bản trên work thôi cũng đã thấy khó khăn chứ đừng nói đến việc quản lý mấy trang web mạng nổi tiếng. Đa số, khi tôi lên chức, rất nhiều người muốn khởi kiện đặc biệt là thành phần cổ đông chủ yếu của công ty. Vấn đề này làm tôi rất đau đầu.

“Hay cô lại đây uống chút nước cũng được, tôi thấy cô ngày nào cũng đau bụng một đến hai lần, ăn uống cũng không điều độ nữa”

Bình Nhi chạy đến, ngăn chặn nhũn bút tôi đang viết. Bây giờ tôi mới ngẩng đầu lên nhìn cô: “Không sao đâu, trưa nay tôi sẽ về ăn với bố mẹ”

“Ngày nào cô cũng nói như vậy, cuối cùng cũng ở lại công ty đó thôi” Bình Nhi như đứng trên chảo nóng nhảy qua nhảy lại trước mắt làm tôi cảm thấy buồn cười.

“Hôm nay là thật, có điện thoại của mẹ gọi này”.

Tôi đưa bằng chứng cho cô xem. Thấy cuộc gọi đến đã cô mới an tâm. Tôi chỉ đầu xuống làm việc tiếp bỗng lại nghe cô nói: “Lần này cô phải ăn uống thật nhiều, cô bị suy nhược lại còn hay đau bụng. Chắc là đau dạ dày đây mà, mai là ngày chủ nhật. Tôi đi khám với cô nhé”

Tôi bỗng đứng khựng lại, nếu Bình Nhi không nói, chắc tôi cũng đã quên mất. Mấy ngày nay số lần đau của tôi tăng dần làm tôi cảm thấy rất mệt mỏi. Đặc biệt là không chú tâm đến việc ăn uống nên hầu như ngày nào bụng tôi cũng đau âm ỉ. Tôi không muốn đi khám, cũng không muốn đến bệnh viện nên mãi lẩn tránh đến bây giờ. Ai ngờ Bình Nhi lại để ý. Tôi bây giờ chỉ biết cúi đầu, giọng nói lạnh lạnh đáp trả: “Mai tôi sẽ đi với mẹ, cô đừng lo”

“Có mẹ đi là tôi an tâm rồi. Dù sao mẹ vẫn luôn lo lắng cho con cái nhất”

Bình Nhi vô tư đáp trả, tôi cũng đành cười bất đắc dĩ. Đúng là người mẹ luôn lo lắng cho con cái nhất, nhưng điều mẹ lo lắng lại là một gánh nặng tôi phải mang suốt hai mươi năm. Đôi khi, quá lo lắng, đó là một cái hại dành cho con của mình.

Dù cho tôi không nói, nhưng chắc bà cũng hiểu mọi thứ. Chuyện năm xưa tôi thà đem vào quên lãng chứ không để bà áy náy vì những chuyện bà đã làm. Quá khứ của tôi, tôi có thể quên, vậy nên tôi cũng sẽ để người khác lãng quên.

“Bình Nhi, về phía Chu Gia Hân bây giờ thế nào rồi”

Nhắc đến Chu Gia Hân, Bình Nhi nhie thay đổi thành con người khác. Cô trừng mắt lên mắng: “Hắn ngoài việc ngồi trong phòng than thở như đàn bà đẻ ra thì làm được cái gì. Cô nhìn xem, đa số công việc đều là cô xử lý, hắn chỉ có chút việc ít ỏi mà cũng kêu lên gọi xuống. Hừ, mới nhìn thôi đã thấy chướng mắt”

“Dù sao chức vụ của hân cao hơn cô đấy” Tôi mỉm cười nói.

Bình Nhi lại khịt mũi rất khinh bỉ: “Cao hơn thì thế nào? Chỉ là tiền lương nhiều hơn tôi một chút đã lên giọng ta đây tài giỏi”

Tôi nhìn kĩ biểu cảm của cô. Rất hiển khi thấy Bình Nhi mở miệng mắng người, nay lại thấy cô mắng hân thậm tệ như vậy, tôi cảm thấy hai người này có chút đặc biệt. Tiếc rằng, nếu như sau này hai người họ ở bên nhau, tôi không đến để chúc phúc bọn họ.

Từ ngày tôi ôm cô khóc như một đứa trẻ, tôi liền biết rằng bản thân mình chưa hề thay đổi chút nào. Chỉ là cảm giác đối với người khác không có nên mới trở nên như vậy. Bình Nhi ngay lúc đấy cũng trở nên bình thường với tôi. Hầu như đôi khi không phân biệt được hai là giám đốc ai là thư kí. Cô luôn luôn như vậy, dù trong trường hợp nào cô cũng vô tư không lo lắng. Chẳng bù cho tôi một chút, ngày ngày càng có gánh nặng trong người.

“Cô về trước đi, tôi hoàn thành xong đồng này rồi về”

“Không được, cô phải uống hết ly nước hoa quả này đã tôi mới yên tâm”

Cô nhanh chóng đi đến bên bàn đưa cho tôi ly nước mà cô đã chuẩn bị trước. Tôi thuận tay lấy uống một hơi rồi trả lại, không biết tại vì tôi có cảm nhận đặc biệt hay không? Ly nước hoa quả tôi uống đắng ngắt, nhú lông mày lại hỏi: “Đây là nước gì đấy?”

“Nước hoa quả nha, rất ngọt. Cô uống nữa không?”

“Không cần đâu, cô về đi”

Tôi vừa dứt lời, Bình Nhi gật đầu đi ra ngoài. Dự thấy bóng người của cô khuất đi khỏi tầm mắt. Tôi chỉ đành thở dài thu xếp trên bàn rồi đi ra ngoài.

Dù tôi có xe ô tô riêng, nhưng không có bằng tôi cũng không dám đụng vào. Chỉ cất nó trong nhà kho cũ kĩ rồi chuẩn bị bắt taxi đi.

Thật ra từ nhà tôi đến công ty cũng khá gần, chỉ đi tầm mấy phút là đến nơi. Vừa bước xuống xe liền có tiếng kêu lên, ánh nắng chói chang chiếu thẳng xuống làm tôi nheo mắt lại nhìn.

“A, mẹ ơi, chị về rồi. Chuẩn bị đồ ăn xong chưa”

Tôi vừa đi vào vừa nghe xong lòng liền cảm thấy ngọt ngào. Câu nói này tôi đã khao khát được nghe không biết bao nhiêu lần, cứ mỗi lần đi học về là lại muốn nghe Đóa Thành chạy vào bếp nói với mẹ, rồi mẹ sẽ thúc giục bà Thím nấu ăn thật nhanh kéo sợ tôi đói. Khi tôi trải qua đau thương, ước mơ này của tôi mới thành hiện thực, nên bây giờ tôi chỉ thấy ngọt ngào chứ không hề thấy vui mừng.

“Mẹ, con về rồi”

Tôi vừa vào, vừa chào mẹ rất lễ phép. Đóa Thành vào bố ngồi châu trực trên bàn ăn, ánh mắt vui mừng nhìn tôi. Mẹ cũng đặt tờ báo xuống rồi đứng dậy kéo tôi đi vào. Tôi để ý bóng dáng hai người ngồi trên ghế sofa, Thẩm Nhật Minh như pho tượng, không cảm xúc nhìn chăm chú vào màn hình tivi đối diện. Triệu Mẫn lại ôm cánh tay hân dựa vào.

Thảo nào mẹ lại chạy đến chỗ tôi nhanh như vậy, thì ra chán ghét cảnh âu yếm tình tứ này của hai người.

“Con đi rửa tay rồi vào ăn, mẹ ngồi xuống đó trước đi”

Buông tay mẹ rồi nói rất nhẹ nhàng, miễn phí cho mẹ một nụ cười. Mẹ tôi là người rất dễ thỏa mãn, tôi chỉ cần nhẹ giọng là mẹ lại nghe dù mẹ có gắt gỏng đến mấy.

Khi tôi làm vệ sinh cá nhân xong tất cả cũng đã ngồi trên bàn ăn. Bố tôi ngồi ở đầu, mẹ và Đóa Thành ngồi đối diện nhau. Vì muốn ngồi với bà đành phải đối diện với Thẩm Nhật Minh và Triệu Mẫn.

“Chị, ăn đi” Đóa Thành cười tươi như hoa gấp thức ăn cho tôi đầu tiên. Mẹ tôi thấy vậy lên tiếng trách mắng.

“Cái đứa này, không thấy mẹ đang ngồi bên hay sao?”

Đóa Thành bỗng hiểu ra, cười khẽ rồi cho gấp cho mẹ tôi một miếng. Tôi nhìn họ cười cười rồi nói: “Em ăn tự nhiên đi, chị thích món nào chị sẽ tự lấy”

“Mẹ thấy chưa, tại mẹ giở tính trẻ con nên chị ấy từ chối con rồi”

Bà giận đến mức không nói được lời nào. Đành trừng mắt nhìn hấn, tôi cười theo, gấp cho mẹ một miếng thịt bỏ vào bát: “Mẹ ăn đi, Đóa Thành lớn to đầu rồi mà vẫn trẻ con như vậy đấy”

Bố tôi bỗng đứng lên tiếng, người chủ gia đình luôn có một chất giọng trầm ấm mà lạnh nhạt như vậy: “Em của con gần đến tuổi kết hôn rồi đấy”

Đóa Thành bấu môi bát mãi: “Nói đến kết hôn. Anh Minh và chị Hân phải lập gia đình đã rồi mới đến lượt con”

Nói đến đây, mắt hấn bỗng sáng rực lên: “A, nhắc mới nhớ, hai anh chị khi nào thì kết hôn vậy”

Tay cầm đũa bỗng khựng lại khi nghe câu này, lát sau vẫn tự nhiên bỏ thức ăn vào miệng. Nhưng thức ăn đắng ngắt, giống hệt như ly nước Bình Nhi đưa cho làm tôi nhú mày.

Chỉ là cái nhú mày này của tôi làm Thẩm Nhật Minh hiểu lầm. Hấn định lên tiếng thì Triệu Mẫn đã nói trước:

“Chắc cũng gần hai tháng nữa. Chị đi xem bói, ông ấy nói rằng muốn được trăm năm hạnh phúc phải chọn ngày đẹp giờ lành mới được”

Tôi nghe thấy chữ “bói” trong lòng bỗng cười lạnh. Mẹ tôi bữa nay khó chịu với Triệu Mẫn hay sao mà từ đầu đến cuối không nói với cô một lời. Bố tôi cũng chỉ tao nhã ăn, không lên tiếng. Chỉ sợ lên tiếng là bà lại càu nhàu bố. Chỉ có Đóa Thành vô tư trả lời:

“Oa, thật sao? Vài bữa nhớ cho em làm phỉ rể đấy”

Triệu Mẫn bỗng nhìn qua tôi, đôi mắt xinh đẹp híp lại, cười rất thân thiện: “Vây lúc đấy nhờ chị làm phù dâu cho em nhé!”

Bỗng dưng không khí trầm xuống, tay của Thẩm Nhật Minh nắm càng chặt, hấn bây giờ là người lớn, không phải Thẩm Nhật Minh vô tư lúc còn bé mà mặc người khác định đoạt. Hấn cũng nhìn tôi thật sâu như muốn xem câu trả lời.

Tôi vẫn gấp thức ăn lên bỏ vào miệng, cẩn thận nuốt xuống rồi mới trả lời: “Chị công việc bề bộn, đâu có thời gian làm những chuyện vô bổ ấy. Chị với em cũng không quen thân nhau, nếu như làm phù dâu, nói không chừng sau này hai đứa có khúc mắc lại đi xem bói, nói là cho âm khí của chị ảnh hưởng quá lớn cũng nên”

Giọng tôi ngọt ngào, nói rõ ràng từng chữ làm Triệu Mẫn tái mặt. Đám cưới của hai người trong lời nói của tôi là thứ “vô bổ”, chưa kể là lời chuyện thầy bói vào làm Triệu Mẫn vừa thẹn mà vừa giận. Mẹ tôi bây giờ mới đặt đũa xuống tiếp lời:

“Ngọc Hân nói đúng đấy, bây giờ nó là giám đốc, có thời gian cùng chúng ta ăn mâm cơm là vui lắm rồi còn đòi hỏi gì nhiều nữa”

Tôi mỉm cười gấp thức ăn cho bà: “Mẹ ăn thêm đi, dù sao chuyện này có dì và dượng lo rồi. Mẹ chỉ cần đi dự đám cưới là được”

Mẹ rất hài lòng nhìn tôi rồi ăn thêm bát nữa. Tôi liếc mắt qua Đóa Thành, lời nói có mấy phần trêu chọc: “Em lo ăn nhiều vào, nói ít cũng đâu có ảnh hưởng gì đến kinh tế xã hội”

Vậy là gia đình vui vẻ nói chuyện khác, chuyện đám cưới không một ai nhắc đến. Triệu Mẫn cũng không nói gì thêm chỉ lặng lặng ăn.

Đến khi tôi đến phụ rửa bát, Thẩm Nhật Minh không biết từ đâu đi vào nói: “Nếu như em không thích cuộc hôn nhân này, tôi có thể từ bỏ nó và đi cùng với em”

29. Chương 29

Khi tôi nghe thấy câu nói này, tôi lại nhớ đến đêm hôm ấy. Cái ngày trời mưa tầm tã, tôi đứng dưới màn mưa, ánh mắt trần trối nhìn hấn. Nhưng đáp lại tôi chỉ là câu nói lạnh lùng “tôi chưa bao giờ thích cô”. Cảm giác lúc ấy của tôi như thế nào tôi cũng không nhớ rõ nữa.

Đau lòng sao? Không, không phải. Bởi vì căn bản lúc ấy tôi chẳng cái gì để làm bản thân mình đau lòng nữa rồi. Nếu lúc ấy tôi mạnh mẽ cắt đứt luôn quan hệ giữa hai người có lẽ chúng tôi đã không dây dưa tận đến bây giờ.

“Thẩm Nhật Minh, có lẽ tôi chưa bao giờ nói cho cậu biết, tôi một chút, cũng không thích cậu”

“Không thể nào, rõ ràng là lúc trước...” Hấn bàng hoàng ôm chặt bả vai tôi. Giống như không tin lời tôi nói là thật.

Tôi mỉm cười, lấy tay kéo hấn ra. Cách xa hấn một khoảng nhất định: “Đó chỉ là rung động nhất thời mà thôi”

“Không phải, tôi còn nhớ rất rõ ánh mắt của em chân thực biết bao nhiêu. Bây giờ em muốn phủ nhận”

“Đúng là tôi phủ nhận, cậu không phải là tôi sao cậu lại dám khẳng định là tôi thích cậu” tôi nhìn thẳng vào mắt hấn, lắc đầu rồi nói tiếp: “Rung động và thích một người là hai cái hoàn toàn khác nhau. Rung động chỉ là nhất thời, còn thích là mãi mãi. Vậy nên, đừng bao giờ tự ảo tưởng với bản thân rằng là tôi thích cậu”

Lần này là tôi nói dối, tôi đã từng thích cậu, khi gần chạm đến ranh giới của chữ yêu thì cậu lại buông bỏ tôi. Cái này làm tôi tuyệt vọng đến mức nào. Nhưng dù vậy, tôi cũng không thể nói với cậu. Đơn giản vì khi bị cậu bỏ rơi, tôi mới có thể tìm thấy người yêu tôi đích thực.

Tôi cũng biết là hấn đang hối hận, vì trả thù mà hấn lại đành lòng từ bỏ tôi. Nhưng đây cũng là con đường hấn đã chọn, hấn không có quyền quay lại quá khứ để thay đổi tất cả. Khi niềm tin đã mất thì còn gì đọng lại trong trái tim con người đây?

Tôi rất muốn nói với hấn rằng: “Cậu biết không, ngày cậu nói câu chia li rời xa, tôi đã mỉm cười chúc cậu hạnh phúc. Ngày mà cậu không hạnh phúc cậu lại đau khổ tìm đến tôi.

Tình yêu luôn là vậy, từ sâu thẳm mỗi con người mất đi rồi mới nuôi tiếc. Nhưng ông trời lại không cho con người cơ hội sửa chữa sai lầm.

Người ta nói, tình yêu như một ván cờ. Muốn bảo vệ con tướng nhất định phải chung tâm toàn ý với nó. Nếu cậu có một ý định nào đối trá hay là bỏ rơi nó đi theo hướng khác, sau này cậu nhất định sẽ sống trong hối hận cả một đời”. Nhưng suy cho cùng, tôi vẫn không mở miệng nói những câu sướt mướt này.

Trong đầu tôi luôn vang vọng một bài hát mà có lẽ sau này sau này nữa tôi mãi mãi không thể quên được:

”Nếu như anh xuất hiện sớm hơn một chút

Người đau khổ chắc không phải là em

Nếu như anh đến sớm một chút

Bản thân em cũng không phải úa tàn”

Đúng vậy, nếu như hấn có thể đến sớm hơn một chút. Tôi đã không phải đi nhầm đường rồi nhận lấy đau thương.

Đến ngày hấn ra đi rời xa tôi mãi mãi. Tôi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Thẩm Nhật Minh nói rằng: “Cậu nợ tôi một ân tình nhưng tôi nợ hấn cả cuộc đời”. Đến đây, tôi còn nhớ rất rõ những gì mình đã trải qua, những gì mình đã nói và những gì mình đã làm.

Tôi không bao giờ hối hận về quá khứ, đơn giản vì những gì tôi làm tôi đều suy nghĩ rất kĩ càng nhưng đến hôm nay, cậu đứng trước mặt tôi làm tôi hối hận, hối hận vì bản thân mình rung động quá sớm. Ngày xưa vẫn vậy, bây giờ vẫn vậy...người làm tôi rung động đầu tiên vẫn là cậu. Bây giờ lại có khác đi một chút, người cuối cùng người tôi lựa chọn không phải là cậu, bất kể sau này có chuyện gì xảy ra đi nữa, tôi nhất quyết không chọn cậu.

Hắn nhìn tôi, ánh mắt nhòe đi trông thấy, dù hắn không tin cũng phải tin đây là sự thật. Tôi thấy rõ đầu hắn gục xuống trên vai tôi, thân người to lớn run run. Tôi nghĩ hắn đã khóc, khóc vì lời nói đầu tuyệt tình của tôi. Dù lòng tôi có chút lung lay nhưng ý chí của tôi vẫn không hề thay đổi.

Hắn lại nói, hơi thở phập phồng phả lên vai tôi, giọng khàn đặc: “Rõ là em đang nói dối”

Tôi giữ người hắn thẳng lại. Bảo hắn nhìn thẳng vào chính mình, như tôi đoán. Một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên khuôn mặt của hắn. Tôi nhẹ đưa tay lên và lau nó đi. Đặt tay mình đặt lên tim hắn rồi nói: “Người trong lòng của tôi chỉ có một. Còn cậu, người cậu thích thật sự không phải là tôi. Đừng lãng phí thời gian vô ích nữa, tránh làm cả hai đau lòng”

Tôi nói xong, lạnh nhạt rút tay về rồi quay người bỏ đi. Có lẽ, đây là câu cuối cùng tôi nói với hắn, cũng là lần cuối cùng tôi nhìn thấy hắn cũng như thấy mọi người trong gia đình này. Lần này tôi đi, sẽ không bao giờ trở về nữa.

Trước khi rời đi, tôi ôm mẹ thật chặt, ôm bố, ôm cả Đóa Thành. Tôi cũng không dặn dò họ mọi thứ, chỉ cầu mong gia đình luôn vui vẻ như thế này.

Vẫn đi về trên con đường ấy, nhưng lại theo một ngã rẽ khác. Tôi không đến công ty, chỉ là đến bệnh viện mà Đình Minh Tuệ nằm lúc trước. Vẫn là căn phòng bệnh nhân ấy, tôi đã thuê người chỉnh sửa lại tất cả mọi thứ rồi dọn đến đây.

Bỗng dưng có tiếng điện thoại, tôi mất mấy giây liền nghe thấy giọng tức tối ở đầu dây bên kia: “Đóa Ngọc Hân, cô về đây ngay cho tôi, cô chuyển công việc qua cho tôi rồi thì thôi. Đàng này cô cũng giao luôn cả cái công ty, cô muốn ép chết tôi có phải hay không?”

Tôi im lặng nghe tiếp, không nói câu gì cũng không có ý định trả lời lại. Bên kia vẫn là giọng nói gắt gỏng như trước: “Sao lại không nói? Có phải cô cảm thấy hối hận vì đẩy tôi rồi phải không? Cô lo về đây nói rõ ràng cho đại hội cổ đông biết là cô không hề từ chức mà chỉ giao công việc này cho tôi tạm thời mà thôi”

“Cái tên đáng chết này, liên lạc được với cô ấy sao không nói với tôi một tiếng hả?”

“Ai nha, đau quá, cô thả tay ra trước cái đã. Tôi đang bàn công việc”

“Công việc cái gì? chính tai tôi nghe thấy anh mắng xối xả vào mặt Ngọc Hân còn nói là bàn công việc. Ít nhất anh cũng phải hỏi cô ấy đang ở đâu?”

“Ui, cô đừng bấu tai tôi nữa. Để tôi hỏi là được chứ gì?”

“Tốt nhất anh nên năn nỉ cô ấy trở về, bằng không anh chẳng sống nổi với tôi đâu...”

Nghe âm thanh phát ra từ đầu giây kia, tôi cười khẽ rồi đặt máy xuống. Ngay khi xử lí các đơn kiện xong tôi đã viết tờ giấy nhượng chức lại cho Chu Gia Hân, chắc tiểu tử này sẽ thù oán tôi cả một đời. Dù sao như vậy cũng tốt, hắn là một người bộc trực, lại thuần thực về công nghệ thông tin. Đôi khi lạnh nhạt như nước, rất thích hợp để làm giám đốc. Chẳng cần ban cổ đông có đồng ý hay không? Khi tôi gửi đơn lên rồi rời đi, dù họ không mong muốn thì cũng phải chấp nhận hắn. Có Bình Nhi một bên hỗ trợ, tôi đoán công ty sẽ ngày một đi lên thôi.

Chiếc điện thoại vẫn reo lên liên tục, tôi không thương tiếc mà lấy nó ném vào trong thùng nước. Đưa tay lấy hồ sơ bệnh án trên bàn mở ra xem. Tôi chỉ chú ý đến dòng chữ “Đóa Ngọc Hân, ung thư cổ tử cung giai đoạn hai, từ chối điều trị”.

Tôi nhớ đến Thẩm Nhật Minh có nói với tôi, nếu như không cắt đi buồng trứng, tôi có thể bị tái phát bệnh cũ. Đúng như tôi dự đoán, ngày mà đưa tang cho Đình Minh Tuệ, bụng tôi truyền lên cơn đau quặn thắt

tôi liền biết mọi thứ đã quay về quỹ đạo lúc ban đầu. Nhưng chỉ mình tôi quay về còn người đã đi xa mãi mãi.

Cũng sẽ không có một Thẩm Nhật Minh ngây ngô, thiếu kinh nghiệm đến chữa bệnh cho tôi. Cũng sẽ không có một Đình Minh Tuệ đến để cho tôi ấm áp như lúc ban đầu. Tôi cũng không còn là một Đóa Ngọc Hân yếu đuối, chỉ biết giấu mọi cảm xúc trong lòng rồi tự làm mình đau. Vậy nên tôi quyết định từ chối mọi phương án điều trị của bác sĩ.

Ở trong căn phòng cũ, nằm trên giường bệnh mà hần vẫn hay nằm. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy thấp thoáng đâu đó bóng dáng đang đứng bên cạnh. Hần đưa tay ra mỉm cười với tôi.

Giọt nước mắt mặn chát lăn dài trên khóe mắt. Tôi biết, hần vẫn luôn đợi tôi đến đó. Trước đây vẫn vậy, sau này vẫn vậy. Hần vẫn luôn kiên nhẫn chờ tôi lớn lên, chờ tôi nhớ ra hết thấy rồi chờ tôi đến bên cạnh hần. Người ta nói, con người có nợ mới có thể gặp được nhau, kiếp này tôi nợ hần, nếu có kiếp sau, tôi vẫn mong được gặp lại hần để kết nối lại đoạn nhân duyên bị đứt quãng này.

Đôi nhẫn màu bạch kim đưa nhau lóe sáng trong màn đêm, kết đôi lại thành một cặp tựa như ngọn đèn duy nhất trong căn phòng lạnh lẽo này. Tôi nhắm mắt ôm lấy hơi ấm còn sót lại trên cơ thể của mình. Đâu đó trong đêm tối, tôi nhìn thấy nụ cười ngốc nghếch của một cô gái khi nhận được tin nhắn của tổng đài rồi tôi còn nghe thấy cô gái đó hát, một bài hát quen thuộc cũ cứ mãi vang vọng bên tai làm tôi chìm vào giấc ngủ sâu. Một giấc ngủ không bao giờ tỉnh lại nữa.

”Nếu như anh đến sớm hơn một chút

Bản thân em cũng không phải úa tàn”.

(Hoàn)

Kết thúc rồi<>mai mình sẽ đăng ngoại truyện. Cả nhà ném cho mình cái nhận xét đi a

~~

30. Chương 30: Ngoại Truyện: Người Đã Đi Nhưng Chuyện Xưa Vẫn Còn

Hôm nay, tôi và bố mẹ qua nhà hàng xóm để ăn mừng nhà mới. Nhưng nhìn qua, tôi thấy rõ là hai người không muốn đi cho lắm đành lôi đôi chân mập mập chạy lon ton đến bên cạnh mẹ. Đôi môi nhỏ chu lên, tỏ vẻ dễ thương nói: “Mẹ, mẹ không muốn đi thì Hân Hân sẽ đi cùng mẹ nhé”

Mẹ dịu dàng nắm lấy tay tôi, một bàn tay khác cầm lược chải tóc tôi một cách tỉ mỉ nhất. Đôi môi mỉm cười giải thích: “Không phải là mẹ không muốn đi, chỉ là hôm nay bố mẹ có chút việc bận nên không thể đi được”

Tôi gật gù xem như đã hiểu. Độ mắt to tròn mở ra thật lớn, nhanh chân nắm tay tay mẹ đứng đưa: “Bố mẹ đi đâu hả? Dẫn Hân Hân theo với được không?”

“Hân Hân phải ngoan ngoãn ở nhà, bố mẹ về rồi sẽ mua búp bê cho Hân Hân chơi nhé”

Tôi vui mừng, bàn tay nhỏ nhỏ cầm lấy mái tóc rồi nhảy trên mặt đất. Cười tươi đến nỗi đôi mắt híp lại, lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ: “Hay quá, hay quá, lại có đồ chơi rồi”

“Con cũng đừng ở nhà nhiều quá. Ra ngoài tìm bạn bè chơi có lẽ vẫn tốt hơn”

“Nhưng...nhưng mà...Hân Hân không có ai chơi, Hân Hân không thích chơi với Triệu Mẫn, anh Nhật Minh thì đi rồi” tôi cúi đầu nói lí nhí. Khuôn mặt rất đáng thương, ngoài những đồ chơi kia ra tôi thật sự không biết chơi với ai nữa. Mỗi lần Triệu Mẫn qua đây đều dành hết nụ cười của bố mẹ. Tôi lại không biết làm bố mẹ vui bằng cách nào. Triệu Mẫn rất đáng ghét, không chơi với tôi lại còn cướp đi bố mẹ của tôi, làm tôi thấy rất tủi thân. Chỉ có anh Minh đối xử với tôi tốt nhất, nhưng anh ấy đi du lịch rồi. Tôi thật sự không biết chơi với ai nữa!

“Không phải chúng ta có bạn mới sao. Hôm qua mẹ thấy có một cậu bé mới dọn đến, con qua xem thử”

Mắt tôi lóe sáng, không tin hỏi lại lần nữa:” Thật hả mẹ?”

Mẹ mỉm cười, gõ đầu tôi một cái:“Mẹ đã nói dối con bao giờ đâu?”

“Ồ, vui thật đấy, con đi bây giờ đây”

“Nhớ mang giày vào” tôi chạy ra ngoài cửa, nghe thấy tiếng mẹ vọng đến. Tôi cũng chẳng thèm để ý, bỏ ngoài tai tất cả rồi vui vẻ đi qua nhà bên cạnh. Dù nhà đây không to bằng nhà của tôi nhưng rất sang trọng. Giống như tòa lâu đài thu nhỏ rất bắt mắt, người tôi vừa thấp lại vừa tròn, không thể với tới nổi cái chuông. Nhưng lòng hiếu kì tìm hiểu bạn mới của tôi lấn át cả phép tắc thường ngày.

Liếc nhìn xung quanh một hồi xác định không có bóng người, rón rén mở cửa đi vào. May sao nhà này không đóng, tôi có thể rất thuận lợi như con cú con lặn vào nhà. Thấy một căn phòng ngủ đặc biệt nằm kế bên cửa sổ, tôi đoán là căn phòng của bạn mới. Không suy nghĩ nhiều rón ra rón rén đi vào. Cánh tay run run chạm đến cửa.

“Bé là ai, sang đây làm cái gì?”

Con người tôi giật bắn lên, không ngừng toát ra mồ hôi. Nghe giọng nói đó chắc là của chủ nhà, đang tức giận lắm. Tôi lại sợ người khác tức giận với mình. Bèn quay đầu lại, không dám nhìn thẳng người đối diện. Giọng nói lí nhí: “Mẹ Hân Hân bảo, ở đây có bạn mới nên Hân Hân qua tìm”

Cậu bé nhú mày khó chịu, lạnh nhạt nói, giống như đang mắng người:“Ở đây làm gì có bạn mới? Không có ai bằng tuổi bé cả, về nhà đi”

Tôi cúi đầu, ánh mắt rưng rưng như sắp khóc, hai bàn tay nhỏ nhắn bấu chặt lại với nhau:“Mẹ Hân Hân không nói dối đâu, chắc chắn là có mà”

Cậu bé khó chịu, nắm lấy cánh tay đầy mồ hôi ấy kéo ra ngoài cửa. Rất thô lỗ lại không nói lời nào làm tôi giật mình. Bỗng dưng tôi bị kéo đi, trong lòng cảm thấy sợ hãi, sực sùi kêu lên:“Hân Hân muốn tìm bạn mới mà”

Cậu bé kia kéo tôi đi đến cửa nhà rồi dừng lại, buông bàn tay kia xuống. Lạnh lùng nói:“Về đi”

Tôi cố chấp lắc đầu, hít hít cái mũi cố gắng để nước mắt chảy ngược vào trong. Thân người nhỏ nhỏ co lại tròn thành một cục rất đáng thương:“Hân Hân không về, ở nhà không có ai chơi với Hân Hân, bố mẹ lại đi vắng. Ở nhà thật sự rất buồn”

Điều kì lạ là, cậu bé nghe thấy tôi nói như thế. Cũng không bảo tôi về nữa, chỉ quay người lại đi vào nhà. Tôi biết là hẳn không đuổi mình đi, vui mừng lon ton chạy vào theo sau.

“Ồ, cô bé này, còn chạy theo làm gì?”

“Hân Hân đi tìm bạn mới”

“Đã bảo là ở đây không có bạn mới”

Tôi chớp chớp đôi mắt vô tội nhìn cậu, cậu cao hơn tôi chỉ một cái đầu. Nhưng cũng chỉ là một cậu bé chắc cũng bằng tuổi anh Minh nhỉ? Suy nghĩ một hồi, trong đầu tôi lóe sáng, rồi vui mừng vì trí thông minh của bản thân. Chạy nhanh đến nắm cánh tay lớn của hẳn dùng đưa làm giống hệt như lúc ở nhà với mẹ:“Nếu ở đây không có thì anh chơi với Hân Hân nhé”

Cậu bé cứng ngắc rồi nhìn tôi một cách chăm chú. Một lâu sau lên tiếng:“Không”

Câu trả lời nắm ngoài dự đoán khiến tôi há hốc mồm. Chớp mắt một cái liền thấy hẳn đi trước, tôi vẫn chạy theo sau:“Hân Hân chơi với anh là được rồi”

“ ... ”

“Anh tên là gì ấy nhỉ?”

“ ... ”

“Anh thích chơi búp bê không, Hân Hân đem qua đây chơi nhé”

“...”

“Hay là chơi trò nấu ăn đi, Hân Hân nấu cho anh ăn”

“Nhóc con, ồn ào quá”

Cậu bé mắng tôi một cái. Không để ý cái miệng đang lải nhải của tôi liền đi lên giường nằm xuống ngủ. Tôi nói một lúc không thấy tiếng trả lời, nghiêng đầu nhìn lên trên giường, thấy khuôn mặt non nớt đang ngủ say sưa. Tôi cũng vô thức mà nhẹ nhàng lên giường. Đưa cánh tay nhỏ nhắn lấy cái chăn mỏng một bên đắp trên người hân như những lúc mẹ đắp chăn cho tôi. Đắp xong rồi, nhìn hân một hồi lâu. Trong lòng tôi lại có cảm giác vui mừng vì có người bạn mới. Tôi nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh. Nhìn hân hồi lâu rồi chìm sâu vào giấc ngủ không ai hay biết.!

Từ đó về sau, ngày nào tôi cũng chạy qua đây. Sáng sớm đem đồ ăn qua nhà cậu ăn, đến trưa qua nhà cậu ngủ, tối đến mới chịu về nhà của mình. Cậu không bài xích tôi cũng không ngăn cản tôi qua nhà cậu. Lâu lâu tôi nói nhiều quá, cậu lại bảo tôi về nhưng tôi nhất quyết không chịu.

Đến một hôm, tôi phát hiện cậu tên là Đình Minh Tuệ. Vui mừng chạy ngang qua nhà cậu lúc giữa trưa để mách với cậu chuyện này. Vừa đến, thấy con người vẫn an tĩnh ngủ trên giường. Tôi vẫn như thường lệ, không đánh thức cậu mà chỉ nằm bên cạnh nhìn cậu ngủ. Cái này giống như một thói quen mà tôi bỏ không được. Bình thường tôi nói rất nhiều, tò mò rất nhiều thứ nhưng khi nhìn cậu ngủ tôi lại yên tĩnh đến lạ thường.

Cậu vừa mở mắt ra. Mắt tôi híp lại rồi mỉm cười thật tươi nói: “Minh Tuệ, em đến rồi đây”

Nghe thấy tên Minh Tuệ, mặt cậu bỗng dưng khó chịu: “Tên thật giống con gái, gọi tôi là Đình Tuệ”

Tôi ngẩn người ra, vội vàng giải thích: “Hân Hân thấy tên này rất hay mà, Minh Tuệ là vừa thông minh vừa xinh đẹp, sau này chắc chắn anh sẽ đẹp hơn các chàng hoàng tử trong truyện cổ tích”

Cậu bé nghe xong, cóc đầu tôi một cái. Không biết đang giận hay đang vui, giọng nói rất trầm: “Hoàng tử không có đẹp trai bằng đức vua”

“Nha, vậy sau này Minh Tuệ sẽ đẹp như đức vua”

Cậu lại nhẹ giọng nói: “Vậy Hân Hân thích làm công chúa không?”

Như hỏi đúng vấn đề của tôi. Tôi cười thật tươi rồi nói: “Hân Hân không thích làm công chúa, vì công chúa chỉ có hoàng tử là bạn. Sẽ rất cô đơn”

“Vậy Hân Hân thích ai?”

“Hân Hân thích làm chị của công chúa, vì chị có rất nhiều bạn bè, có mẹ kế yêu thương lại có cả cô em gái xinh đẹp nữa”

Cậu nghe xong liền cười cười vuốt đầu tôi, tôi nghĩ cậu vui mừng khi nghe thấy câu trả lời cũng cười đáp lại. Từ đó, tôi cũng dần hình thành ra thói quen mới, mỗi lần đến là đều nói “Minh Tuệ, em đến rồi đây” để thông báo cho hân trước một tiếng.

Ngày ngày vẫn tôi qua, cậu bé dường như không tránh xa tôi nữa. Mà ngược lại cậu chơi với tôi rất vui vẻ. Nếu tính lại thì búp bê ở nhà cậu còn nhiều hơn ở nhà tôi. Bỗng một hôm, mẹ tôi nói anh Nhật Minh đã về. Tôi liền vui mừng chạy đi tìm cậu, vì lâu rồi không gặp lại tôi chơi với cậu mấy ngày liền nên không qua nhà anh Minh Tuệ chơi được. Tôi kể cho cậu nghe chuyện trên trời dưới đất, kể lại trong uốt thời gian qua tôi đã làm gì, đi đâu và chơi chỗ nào. Khi hết chuyện để nói, tôi liền chạy qua nhà anh Minh Tuệ để chia sẻ niềm vui của mình. Cứ nghĩ, mọi chuyện đến đây là hết, ai ngờ Triệu Mẫn lại rảnh rỗi qua nhà tôi chơi. Khi thấy cô ấy, tôi liền nủi sau người anh Minh, đợi khi bố mẹ tôi đi, cô ấy liền đẩy ngã tôi xuống đất. Vì đau nên tôi khóc nức lên.

“Sao em lại đánh Hân Hân chứ?” tôi vừa khóc vừa nói

“Ai bảo chị đến gần anh Minh” cô trừng mắt lên nhìn làm tôi sợ hãi. Đợi hai người đi xa tôi mới òa khóc nức nở, vừa qua nhà Minh Tuệ vừa khóc. Khuôn mặt trắng nõn bị bụi bẩn với nước mắt làm cho lem luốc, Minh Tuệ thấy tôi như vậy, liền lau sạch nước mắt rồi an ủi tôi. Tôi hít một hơi sâu rồi ngồi yên lặng không nói lí do vì sao mình khóc. Không hiểu sao, anh Minh Tuệ lại biết được, có lần tôi bị Triệu Mẫn đẩy ngã, Minh Tuệ lại đến ném cục đá lạnh to tướng vào người cô ấy, bế tôi lên rồi lạnh lùng bước đi.

Tôi nhìn thấy mình được trả thù, nụ cười trên môi lại càng tươi hơn. Lần đó có anh Minh Tuệ ra mắt giúp đỡ, tôi cũng không có gặp Triệu Mẫn với anh Minh lần nào nữa. Nhưng dù vậy, chơi với Minh Tuệ cũng rất vui rồi. Ngày ngày chạy qua nhà anh nghe anh kể chuyện, nhìn anh ngủ rồi tối về cùng anh chơi đồ chơi.

Rồi một ngày Triệu Mẫn đưa cho tôi một tờ giấy, tôi không biết đọc, nhưng nhìn hình ảnh trên đó, tôi thấy hai con người đang ôm nhau ở bãi sân sau nhà. Tính tò mò bỗng nổi lên tôi liền chạy ra xem.

Chạy đến sau bụi cây, núp xuống đó nhìn mọi thứ đang diễn ra trước mắt mình, nhìn hai người đang cầm cái gì đeo lên tay của nhau đó. Tôi liền nhớ đến kỉ niệm làm đám cưới của bố mẹ vào năm ngoài cũng làm y hệt như vậy.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu làm tôi bật khóc, cổ mím chặt môi để không phát ra thành tiếng. Tôi nghĩ Triệu Mẫn và Nhật Minh đều giống bố và mẹ, cũng sẽ sống chung với nhau, đi đâu, ăn gì cũng đều làm với nhau. Nhưng mà, tôi rất buồn, thật sự rất buồn. Hai người lấy nhau rồi, sẽ giống như bố với mẹ không chơi với mấy bạn bên ngoài, anh Minh cũng sẽ không chơi với tôi nữa, Triệu Mẫn cũng sẽ không đến gần tôi nữa. Tôi vẫn như cũ chơi một mình, còn họ lại được vui vẻ bên nhau. Tôi vừa buồn vừa ghen tị, nhưng lại không làm được gì chỉ biết núp sau bụi cây mà khóc. Bởi vì tôi biết, sau này tôi sẽ không được chơi với hai người họ được nữa rồi.

Bỗng dưng quay đầu lại, tôi thấy bóng dáng của một người thấp thoáng đâu đây. Cố nhìn thật kĩ liền phát hiện ra là Minh Tuệ, tôi đoán chắc anh cũng đang đi nhìn lén hai người họ như tôi, cũng buồn như tôi.

Nghĩ đến đây, tôi liền nín khóc. Độ mắt sáng lên, Đúng rồi, không phải tôi còn có anh Tuệ sao? Nếu không có người chơi, tôi sẽ chơi cùng với anh Tuệ. Chắc anh ấy cũng đang buồn vì nhìn thấy hai người kia như vậy nhỉ? Trong lòng tôi từ đây cũng hạ quyết tâm, quyết tâm đó giống như một lời hứa mà tôi tự hứa với bản thân mình, sau này tôi phải đi làm thật nhiều thật nhiều tiền, rồi sẽ tổ chức cho anh Tuệ một đám cưới lớn hơn thế này, lớn như bố và mẹ vậy đó. Tôi và anh Tuệ sẽ cưới nhau, rồi chơi với nhau thật vui vẻ để cho hai người kia thấy, hai người kia cũng sẽ buồn rồi cũng sẽ ghen tị và sẽ khóc giống như tôi bây giờ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-hoa-tan-nguoi-moi-den>